

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ СРЕДНОЩНИ ТАЙНИ

Превод от английски: Валентина Рашева, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Обявата на последната страница на книжарския каталог беше мъничка и дискретна. Единствено познавач и колекционер на редки книги би разбрал, че изложеният за продан том е уникат, великолепен екземпляр с еротична литература от осемнайсети век.

ПРОДАВА СЕ:

„Долината на тайните съкровища“ на Върли. Първо издание, 1795. Уникална литография. Отл. съст. За контакти: Мърси Пенингтън, книжарница „Втори шанс“, Игнейшъс Кае, Вашингтон. (206) 555–1297.

От доста време Крофт Фалконър изучаваше тези късички четири реда, но за всеки случай прочете обявата още веднъж, като че ли тя можеше по някакъв начин да му разкрие загадката на забележителния факт, че книгата се бе появила след толкова много години.

Изобщо не обърна внимание на изписания телефонен номер. В къщата му на крайбрежието нямаше телефон; там нямаше ни телевизор, ни радио, ни микровълнова печка. И макар че можеше да слезе до града, за да използва някой уличен автомат, вече бе решил, че усилието ще е съвсем безполезно.

Трябваше да види книгата със собствените си очи, за да е сигурен, че е точно това, което го интересува, а искаше и лично да се запознае с тази Мърси Пенингтън. Трябваше да разбере коя е тя, какво знае и откъде се е сдобила с ценния том.

Единственото нещо, в което беше напълно сигурен на този етап, бе всъщност най-обезпокоителният факт: книгата не би трябвало да съществува на бял свят.

„Долината“ трябваше да е унищожена заедно с всичко останало в пламъците, които погълнаха укрепения остров на Егън Грейвз преди три години. Крофт лично беше свидетел на пожара. Усетил беше

адската жега от него, видял бе всепоглъщащите огнени езици и бе чул сърцераздирателните писъци на жертвите.

Как може нещо, което трябваше да е изпепелено от огъня, да се появи отново в каталога на някакъв си почти неизвестен букинист? Съществуването на книгата късаше важна брънка във веригата на един случай, с който Крофт смяташе, че отдавна е приключил. Ако книгата е била пощадена от огъня, то Крофт трябваше да се изправи пред друга възможност: нейният собственик, Егън Грейвз, може също да е избягал и да е още жив.

А това означаваше провал от страна на Крофт.

Обявата за „Долината“ повдигаше въпроси, които изискваха отговор. Сочеше пътека, която трябваше внимателно да се преброди.

Пътеката започваше с някоя си госпожица Мърси Пенингтън от Игнейшъс Кав, Вашингтон.

Крофт се загледа в осветените от зората води на Тихия океан, които се виждаха от прозорците на кабинета му, и се замисли за Мърси Пенингтън. Преди да стигне до нещо определено в разсъжденията си, ротвайлерът тихо изскимтя зад него. Крофт се извърна към якото куче. Животното му отвърна с умолителен взор.

— Прав си, време е да потичаме — рече Крофт. — Дай да слезем към плажа. Явно няма да излезе нищо с медитацията тази сутрин.

Кучето безмълвно се съгласи с отговора и пое към вратата.

Ако някой го беше попитал защо толкова харесва ротвайлера, Крофт просто щеше да каже, че е от онези хора, които добре се разбират с кучета. И действително между него и съществото, което го следваше по петите, имаше много общи неща. Древните, диви ловни инстинкти още дремеха в жилите на ротвайлера, макар че животното се държеше достатъчно добре, за да не е заплаха за обществото. Но ако някой предизвикаше мъжа или кучето, учтивата фасада би изчезнала за секунди, разкривайки спотайващия се хищник.

Крофт разтвори плъзгащия се японски параван от оризова хартия и пристъпи в коридора. Прииска му се да влезе за малко в стаята в дъното. Надникна вътре, привлечен от изисканата простота на подредбата. Изстърганото до бяло дюшеме, рогозката на пода и елегантно строгият букет в ниската черна керамична ваза — всичко таеше обещание за плодотворни и щастливи часове, прекарани там. Времето, което Крофт всеки ден отделяше за тихото си сутрешно

самовглъбяване, беше неотменна част от ежедневието му — също както и бягането и трудните упражнения за поддържане на физическа форма, нужни му за източните бойни изкуства.

Крофт си имаше скъпи ритуали. Всичките — от сутрешната медитация до чашата идеално запарен чай, който изпиваше по-късно предобед, бяха неотменна част от внимателно организирания затворен негов свят. Не обичаше да пропуска и най-дребните си навици.

Но тази сутрин почти нямаше надежда да успокои съзнанието си до такава степен, че да премине в състояние на медитационен транс. Твърде много въпроси се въртяха в главата му, твърде много опасни възможности се явяваха като на живо пред очите му.

Трябваше да се задоволи само със сутрешното тичане. Излезе през задната врата на крайбрежната си къща; ротвайлерът го следваше по петите.

Крофт беше облечен само с дънки и ако отнякъде можеше да го види жена, сигурно много щяха да ѝ харесат плавното поклащане на раменете му и потрепващите гъвкави мускули. От този човек се излъчваха здраве и мощ. Но нямаше кой да види мъжествената елегантност в движенията на Крофт. Никога женски крак не беше стъпвал в усамотения му дом на брега на Орегон.

Пет минути по-късно мъжът и кучето вече тичаха по блесналия пясък покрай океана. Въздухът трептеше от светлината и силата на новия ден — Крофт и кучето се наслаждаваха и се „зареждаха“ от тази слънчева мощ.

Докато тялото му влизаше в обичайния силен, спонтанен ритъм, Крофт откри, че мисълта му е заета с този съвсем неизвестен и непредсказуем елемент от новата загадка — госпожица Мърси Пенингтън.

Мърси прецени с поглед огромния куп любовни и криминални романи, които току-що бяха струпани на тезгяха близо до касовия апарат. Опита се да скрие блесналата в очите ѝ радост от печелившата сделка и се усмихна на жената от другата страна на щанда. Кристина Ситън беше отлична клиентка. Всеки месец тя купуваше поне двадесетина от тези леки романчета. Винаги, когато Кристина влизаше през вратата на книжарница „Втори шанс“, Мърси усещаше приятно

вълнение. Помисли си, че само дребен търговец като нея би разбрал защо е толкова привързана точно към тази своя клиентка.

— Това ли е всичко за днес, Кристина?

Кристина се усмихна лъчезарно. Тридесетгодишна, тя бе само няколко години по-голяма от Мърси и добре поддържаните ѝ лице и фигура изцяло подхождаха на марковите дънки, свободния плетен пуловер и скъпите мокасини.

— Шегуваш ли се? Децата ми ще трябва да минат без нови обувки и този месец даже и само с това, което съм избрала дотук.

Мърси се засмя. Много малко деца в Игнейшъс Кав бяха заплашени да останат без обувки или без каквото и да е от нещата, които им се искаше да имат. Градчето на север от Сиатъл беше убежище на една процъфтяваща прослойка издигащи се в кариерата хора, повечето от които работеха в Сиатъл, но предпочитаха да отглеждат децата си в по-спокойната атмосфера на малкия град. Игнейшъс Кав им предлагаше едновременно провинциална тишина и градски удобства. Бяха достатъчно близо до Сиатъл, за да се възползват от кипящия там културен живот, а същевременно имаха предимството и удоволствието да живеят в приятното старомодно селце на брега на океана.

Мърси много добре беше схванала отличителните черти на Игнейшъс Кав от момента, в който го откри. Когато преди две години започна да търси подходящо място, за да отвори книжарница, тя знаеше точно какво иска: селище, където живеят заможни и образовани хора — потенциални купувачи на книги, които имат достатъчно пари да угаждат на интелектуалните си капризи. Игнейшъс Кав отговаряше на всичките ѝ условия.

Мърси не се опита даже да конкурира единствената друга книжарница в градчето, която се бе специализирала в продажбата на луксозни томове с най-последните бестселъри и книги за изкуството. Вместо това се захвана с процъфтяващия пазар на книги втора ръка и същевременно попълваше богатата си, добре подредена сбирка с популярни нови издания с меки корици.

Тази формула се бе оказала печеливша. До края на първата година от откриването си „Втори шанс“ вече ѝ беше донесла достатъчно пари, за да е сигурна в оцеляването на начинанието. До края на втората година книжарницата вече си бе създала добро име и

имаше стабилен кръг редовни клиенти. Мърси преценяваше успеха си по това, че вечер у дома отваряше бутилка хубаво скъпо вино, а не евтините марки, които купуваше преди.

— Дори казва, че следващата седмица най-сетне си щяла да заминеш за ваканция — рече Кристина, докато Мърси маркираше книгите на касовия апарат. — Отдавна ти беше време.

Мърси се усмихна и леко дръпнатите ѝ зелени очи радостно заискриха. Неволно вдигна ръка и прибра зад ухото си непослушна златистокестенява къдрица.

— Наполовина делово пътуване, наполовина ваканция. Така се радвам, че заминавам. Попаднах на интересна стара книга в един сандък с вехтории, който купих от битпазара миналия месец. Оказа се, че има известна стойност. Пуснах обява в малък каталог на букинисти и само след няколко дни ми се обади един мъж от Колорадо и ми каза, че иска да я купи. Ще му я доставя следващата седмица, докато съм във ваканция.

— Ще я занесеш лично до Колорадо? Но това не надхвърля ли значително служебните ти задължения? Защо просто не му я изпратиш по пощата?

— Настоява да му я предам на ръка. Каза, че не вярва на пощите, а тази книга била много важна за неговата колекция. Доколкото разбирам, от доста време я търси. Както и да е, той смята пътните ми разходи до Денвър за част от цената на книгата. Казва, че предпочитал да не пътува.

— Ще ти плати пътя?

Мърси кимна, докато приключваше с пресмятането на стойността на купените книги.

— Каза да пътувам първа класа, но аз естествено няма да го направя. Вече прояви предостатъчна щедрост към мен. Ще пристигна със самолет в Денвър и ще наема кола, за да стигна до дома му в планините. Доколкото разбирам, май е на доста отдалечено място. Покани ме да погостувам в дома му няколко дни. След това ще си направя едно екскурзионно пътуване през Скалистите планини пак до Денвър. И оттам ще се прибера у дома със самолет.

— Хм. Звучи интересно. Млад или стар е?

— Кой?

— Клиентът ти — нетърпеливо каза Кристина. — Млад ли е, или стар?

— Ами... — Мърси се замисли. — Честно да ти кажа, не съм сигурна. Звучи много очарователно по телефона. Има страхотен глас, но не мога със сигурност да преценя на колко години е. Може би на четиридесет, четиридесет и няколко.

— Малко старичък за теб, но не и извън границите на възможното. В днешно време жената трябва да има по-широки виждания по тези въпроси.

Мърси се усмихна.

— На колкото и години да е, определено не е твърде престарял, за да е готов да похарчи цяло състояние за една книга. Още вчера ми изпрати парите по банкова сметка.

Кристина избухна в смях.

— Твърде млада си още, за да оставиш парите да заместят любовната тръпка в живота ти.

— Ами, ами. Човек остарява преждевременно, като се захване със собствен бизнес. Сумата, която той плати за „Долината на тайните съкровища“, ще стигне за наема на този магазин за няколко месеца напред. Освен това намекна, че е склонен да прибави някоя и друга книга от личната си колекция като част от цената. Бих могла да ги обявя в каталога, както направих с тази книга. Всъщност ще мога сериозно да се захвана с търговия на антикварни книги, с букинизъм. Букинистите са аристократите в бизнеса с книги втора ръка.

— Вече го виждам. — Кристина присви очи, като че ли се визираше в някакъв знак в далечината. — Мърси Пенингтън, търговец на редки книги.

— Хубаво звучи, нали? — весело отбеляза Мърси. — Първи издания, лични тиражи, красиви подвързии от осемнайсети век, оригинални литографски илюстрации. Направо говорим за съвсем друга класа!

— Това значи ли, че ще трябва да си търся някъде другаде моите любовни романи и криминалета?

Мърси се засмя.

— Още дълго време не трябва да се притесняваш за това. Много пари и време са нужни, за да навлезе човек сериозно в бизнеса с редките книги. Даже и продажбата на тази книга да мине като по ноти,

още дълго ще ми се налага да продавам евтините книжлета с меки корици. Търговията с редки книги ще бъде като странично занимание. За много хора от нашия занаят тя това си и остава.

— Е, тогава късмет. И приятно пътуване до Колорадо. Дори ли ще се грижи за книжарницата, докато те няма?

Мърси кимна.

— Според мен тя с нетърпение очаква да се оправя сама с магазина в продължение на цяла седмица. Никога не е оставала без мен повече от няколко часа. — Всъщност дори това беше меко казано. Дори Джефърс направо умираше от радост при мисълта, че сама ще се справя с работата във „Втори шанс“. С нетърпение очакваше този момент, след като вече няколко месеца бе работила тук на половин ден.

— Точно затова ти трябва тази ваканция. Грижиш се за това място като за първородно чедо. Прекалено си всеотдайна. Трябва да се махнеш оттук за малко. — Кристина взе пълната с книги торба от щанда и тръгна да излиза. — Пожелавам ти страхотно прекарване. И да внимаваш, като караш. Пътищата в Скалистите планини не били като нашите тук.

— Ще внимавам.

— И хубаво да го поогледаш този твой клиент. Помогни си сама, за да ти помогне и Господ. Опитай се да не виждаш в негово лице единствено трамплин, който ще те изстреля във висините на търговията с редки книги. Човек никога не знае. Може пък да се окаже някой привлекателен отшелник, който само чака да се появи подходящата жена и да го изведе от горите тилилейски.

— Съмнявам се да е така. Защо толкова много ти се ще да ме видиш омъжена, Кристина? Не си ли чела изследванията, според които неомъжените жени са по-щастливи от омъжените?

Кристина дяволито се усмихна.

— Ние, омъжените нещастнички, направо не можем да понасяме да ви гледаме вас, неомъжените, така щастливи, процъфтяващи и независими. Това проваля имиджа на брачната институция. Освен това нещастните хора хич не обичат да са сами. Всичко хубаво, Мърси. Ще се видим, като се върнеш.

Тя отвори вратата и малкото звънче отгоре весело иззвъня.

Мърси изчака звукът му да замлъкне и после мина зад щанда да приключи с оправянето на няколко рафта в дъното на книжарницата.

Вътре нямаше никого, а и вече почти бе време да затваря. Започна да си мисли какво ще вечеря.

В шкафа у дома имаше пакет макарони от черно брашно. А и беше почти сигурна, че е останал още малко от онзи чеснов сос с босилек в хладилника. Освен това на поставката за вино в ъгъла на кухнята ѝ имаше бутилка хубаво червено калифорнийско... Чакаше я дълга лятна вечер, пък и беше петък в края на краищата, независимо че на следващия ден пак щеше да бъде на работа. Шестдневната работна седмица бе нормална за дребните предприемачи като нея. След две години работа вече беше свикнала с такъв режим.

Животът ѝ се бе променил много, доволно разсъждаваше Мърси. Точно преди две години бе преживяла едно огромно разочарование от мъжкия пол, бе отменила плановете за собствената си сватба и бе напуснала работата си в обществената библиотека. Сега беше много по-предпазлива с мъжете, „щастливо неомъжена“ и ангажирана с новата си кариера.

Мислите ѝ пак се завъртяха около вечерята, докато се протягаше на пръсти да стигне до една книга високо на лавицата. Вече беше хванала тома в ръка, когато внезапно изпита странното усещане, че някой я наблюдава. Мърси замръзна на мястото си.

— Търся Мърси Пенингтън.

Мърси хлъцна изненадано и се завъртя. На края на пътеката между редиците с рафтове стоеше някакъв мъж. Първото ѝ впечатление от него беше, че е тъмен... смуцаващо, завладяващо тъмен. В магазина ѝ бе проникнал среднощен фантом, един строен, мрачен призрак с гарваново-черна коса. Беше облечен в черни памучни панталони, ниски черни ботуши и черна риза, разкопчана около шията. Даже и гласът му ѝ напомни за нощта и всичките ѝ потайности. Собственото ѝ име отекна тъмно и дълбоко като океанското дъно.

Само в очите му имаше искрица светлина. Бяха с особен цвят на лешник и изпъкваха на бронзовия тен на лицето му.

Помисли си, че трябва да е на тридесет-тридесет и пет години, може би дори по-възрастен. Лицето му бе изсечено като от гранит, но той стоеше пред нея със спокойна, почти еротична грациозност, която направо я покоряваше.

Тя се отърси от парализиращото му влияние.

— Аз съм Мърси Пенингтън. Стреснахте ме. Не ви чух на влизане. — Опита се да превъзмогне обзелото я смущение. — Звънецът над вратата трябва да се е развалил.

Мъжът хвърли поглед към вратата.

— Не е развален.

— Но той винаги звъни, когато се отваря вратата.

Той сви рамене.

— Този път не звънна. — И явно реши, че вече всичко е казано по въпроса. Очевидно мистерията на смълчания звънец не беше никаква загадка за него. — Ако вие сте Мърси Пенингтън, значи имате една книга за продан. Бих искал да я разгледам и ако е тази, която търся, ще ви платя исканата цена, независимо колко е висока.

— Книга? — За момент тя съвсем се обърка. Имаше нещо ужасно смущаващо в този посетител. Питаше я за книга, но бе обзета от изключително странно усещане — че двамата ще си говорят за далеч по-лични, далеч по-важни неща. Чувството, че между двамата протича ток, я порази мигновено. Като че ли го познаваше — на някакво подсъзнателно равнище — макар в действителност още да не знаеше дори името му. — Имам стотици книги за продан.

— „Долината на тайните съкровища“ от Бърли. Много път бих, за да я получа.

Каза го така, все едно идва едва ли не от последните кръгове на ада.

— А, онази книга. — Зарадвана, че с цялата история ще се приключи съвсем бързо, Мърси му съобщи важната новина: — Съжалявам, вече я продадох. — Тя го дари с лъчезарна усмивка. — Колко жалко, че сте изминали толкова път за нищо.

Лешниковите очи се присвиха.

— Кога я продадохте?

— Преди няколко дни. Един човек от Колорадо се обади по телефона и каза, че я купува, без дори да я е виждал.

— Той взе ли я вече?

— Ами, всъщност не, но...

— Аз ще ви дам повече от него.

Това, изглежда, не впечатли Мърси особено.

— Не мога да я продам, след като вече съм я обещала. Би било неетично. Той вече ми плати за „Долината“ и аз обещах да му я

доставя.

— Смятате, че ще бъде... неетично да продадете на по-висока цена?

— Точно така — бързо отвърна Мърси, на която никак не се нравеше новият, още по-голям интерес, който той проявяваше. Търсеше някакъв начин да се отърси от странното му очарование, което, изглежда, я беше грабнало във властта си. — А сега, ако ме извините, имам да свърша още няколко неща, преди да затворя магазина. Вече минава пет часа. — Нарочно тръгна към него между редиците с рафтове, като се надяваше, че той ще възприеме намека, ще се дръпне от пътя ѝ и ще напусне магазина, фактът, че се беше озовала сама с него, я караше да се чувства нервна.

Той даже не се помръдна, докато тя смело пристъпваше към него. Стоеше на края на тясната пътечка и я наблюдаваше. Стойката му беше едновременно небрежна и уравновесена, но също толкова плашеща, колкото и всичко друго у него. На по-малко от две стъпки разстояние от него Мърси спря. Стисна още по-здраво няколкото книги, които беше понесла, за да ги подреди по рафтовете, и вече сериозно си мислеше колко ли опасен може да се окаже този човек. В Игнейшъс Кав имаше много ниска престъпност, но един отдалечен от центъра магазин винаги бе уязвима мишена в края на работния ден.

— Казах, бихте ли ме извинили? — Тя вложи колкото може повече увереност в това само на пръв поглед учтиво питане. Някъде беше чела, че човек трябва да е самоуверен и да си сдържа нервите, когато попадне в такава ситуация. — Застанали сте на пътя ми.

— Бих искал да видя книгата.

— Не е тук.

— Къде е? — попита той с дразнещо търпение. Мърси преглътна.

— Държа я у дома. Не исках да рискувам нещо да ѝ се случи тук. Доста е ценна.

Той се взря в нея за минута, приковавайки я с лешниковите си очи. После кимна веднъж, очевидно решил нещо.

— Добре. Ще отидем до вас. Колко е далеч?

Мърси се поколеба, докато се опитваше да измисли кой е най-безопасният ход в момента.

— Не е далеч. Стига се пеша. — Вън имаше коли и пешеходци и щеше да се чувства много по-сигурна. — Ако обичате, изчакайте ме отвън. Няма да се бавя.

Той пак кимна с твърде пестеливо движение на главата, после се обърна и изчезна.

Мърси усилено се взираше след него и не смееше да си поеме дъх, докато чакаше да чуе звука на звънчето, който да покаже, че той наистина е напуснал магазина. Направо не можеше да повярва, че всичко ще се окаже толкова лесно в крайна сметка. Но част от нея се чувстваше разочарована, че непознатият е напуснал. Беше срещнала мъж, който бе повлиял на всичките ѝ възприятия — едно очарователно, макар и опасно изживяване.

Звънецът не прозвуча и тя не чу вратата да се отваря или затваря, но вече знаеше, че е сама в книжарницата. Предпазливо пристъпи към края на пътеката и хвърли поглед през прозореца.

Тъмният непознат беше на тротоара и удобно се бе облегал на калника на едно черно „Порше“. Погледът му беше прикован върху вратата на книжарницата, докато чакаше Мърси да се появи. Приличаше на ловец, който дебне плячката си.

Мърси пое дъх и остави книгите, които държеше. Спусна се към вратата и посегна към резето. Ако успее да го заключи отвън, ще може или да се измъкне през задния изход, или да извика полицията.

Като че ли разбрал намеренията ѝ, мъжът стигна до вратата преди нея и провря върха на ботуша си. Мърси знаеше, че е загубила кратката схватка. Звънецът над главите им звънна този път, което по някаква неизвестна причина ѝ прозвуча успокоително. Именно тази увереност и адреналинът в кръвта ѝ изведнъж разпалиха гнева на Мърси.

— Ако нямате нищо против — сопна му се тя и блъсна вратата срещу крака му, — това е моята книжарница и бих искала да я затворя. Напуснете.

Той изпитателно се взря в нея.

— Страх ви е от мен, нали?

— Нека просто да кажем, че не сте от типа клиенти, които посрещам с хляб и сол.

— Няма страшно, Мърси Пенингтън, няма защо да се страхувате от мен. Само искам да видя книгата. Нищо няма да ви направя.

И по някаква абсолютно нелогична причина тя наистина му повярва.

Преминаха няколко тревожни секунди, докато двамата напрегнато се виждаха един в друг. Никой не помръдваше. Нищо лошо няма да стане, ако му покаже ценния си том на „Долината“, внезапно си помисли Мърси и пусна дръжката.

— Ще си взема чантата — промълви тя и се върна обратно към щанда.

Когато се появи на тротоара само няколко минути по-късно и плътно затвори вратата зад себе си, звънчето прозвуча весело, както винаги. Нейният необичаен посетител заговори, докато тя завърташе ключа в ключалката.

— Този проклет звънец не ви ли лази по нервите?

Тя изненадано се обърна към него.

— Така разбирам, когато някой влиза или излиза от магазина. Не ме изнервя, предупреждава ме.

— Аз определено не бих могъл да го трая. Не е нужен. И звукът, който произвежда, не е много приятен. Има и други начини човек да разбере, когато някой е дошъл.

— Това, което ми се ще да разбере — обяви Мърси, заела леко агресивна поза, докато бързо крачеха по улицата към дома ѝ, — е защо звънецът изобщо не се чу, когато влизахте и излизахте.

— Казах ви — отвърна той, докато мълчаливо вървеше до нея. — Не ми харесва звукът, който произвежда.

Мърси му хвърли рязък поглед, но той не ѝ обърна никакво внимание. В момента разглеждаше залесените улици на този преуспяващ град. Повечето от бутиците и магазините вече бяха затворени, фасадите на магазините бяха издържани в елегантен, изкуствено „провинциален“ изглед, стоките във витрините бяха дискретно подредени и много скъпи. Малкото коли, които още бяха паркирани край бордюрите, бяха все от класата на БМВ, „Волво“ и „Мерцедес“. Хората по тротоарите бяха небрежно елегантни в полоблужите си с малки животинки, избродирани по тях, в марковите си шорти и спортни обувки все от известни фирми. Изглеждаха сити и здрави.

— Като че ли не се запознахме както му е редът — заяви Мърси.

— Казвам се Крофт Фалконър.

— Откъде сте, господин Фалконър?

— Наричай ме Крофт или Фалконър, ако така предпочиташ, но това „господин“ просто го пропускай. От Орегон съм.

— Разбирам. Значи излиза, че не сте били чак толкова много път, за да вземете „Долината“, нали така? Орегон е само на три-четири часа път с кола оттук.

— Не всички разстояния могат да се измерват с километри.

Тъй като не знаеше как точно да отвърне на този коментар, Мърси реши да смени темата на разговор. Осъзна, че вече не се страхува, но определено беше започнало да ѝ омръзва от него. Той не попадеше нито в една категория мъже, която би могла да разпознае и класифицира. Този факт бе едновременно обезпокоителен и интригуващ.

— Ами колата ви? Сигурен ли сте, че искате да я оставите тук на улицата?

— Тук е доста безопасно място, ако не я оставиш за дълго време, нали така? Игнейшъс Кав не ми прилича на едно от онези места, където бандитите започват да разглобяват колата ти на главната улица пет минути след залез-слънце.

— Е, да, така е, но...

— Не се притеснявайте за колата, Мърси.

— Нямам и намерение — троснато му отвърна тя. — В края на краищата е ваша, а не моя.

Мърси го отведе две преки по-нататък, покрай малкото площадче и фонтана на края на улицата, а после зави наляво, отдалечавайки се от изгледа с малкото заливче, и се заизкачва по едно възвишение към апартамента си. Докато стигнаха края на доста стръмната улица, тя вече се беше позадъхала, както обикновено. Прибирането до дома си беше истинско физическо упражнение. Като спряха пред нейната кооперация, тя изведнъж разбра, че дишането на Крофт изобщо не се е променило. Това я раздразни. Този мъж все трябва да има някаква слабост, помисли си Мърси.

— В каква област са интересите ви, Крофт? — попита тя, докато търсеше ключовете си из чантата.

Той я изгледа въпросително.

— В каква област са интересите ми ли?

— Колекцията ви с книги имам предвид — нетърпеливо му рече и се заизкачва по стълбите, водещи към апартамента ѝ на втория етаж. — Дошли сте чак дотук, за да видите „Долината“, значи трябва да сте колекционер. От какво главно се интересувате?

Той за първи път се усмихна. Не беше бог знае каква усмивка, просто леко движение в краищата на стиснатите му устни.

— Искате да кажете, че ви се ще да разберете защо се опитвам да получа „Долината на тайните съкровища“? — Леко развеселен я попита той.

Мърси леко се изкашля, за да прочисти гърлото си, и отвори входната врата.

— Ами тя е образец от един доста необичаен жанр.

— Еротика, да си го кажем ясно и точно — безочливо отвърна той. — Една от най-добрите книги, които изобщо са създавани в тази област.

— Да. — Мърси не беше съвсем сигурна какво друго да каже. Тя се насили да зададе логичния въпрос: — Това ли колекционирате? Еротика?

— Не, Мърси. Интересите ми са насочени в друга област.

— В коя област? — Вече прекрачила прага, тя се обърна да го погледне, осъзнавайки, че старото безпокойство се завръща. Бързо се опита да анализира собствените си реакции и стигна до извода, че макар физически да не се страхуваше от него, просто не можеше да се отърве от опасната тръпка на чувственост, която той събуждаше у нея.

— Ами би могло да се каже, че областта, в която главно са съсредоточени моите интереси, е философията на насилието.

Той мина през вратата и я затвори зад себе си, преди Мърси да успее да асимилира значението на тези думи. Тя отстъпи назад и уплашено му направи място. Очите ѝ се бяха разширили от уплаха.

— На насилието?

— Нещо като специалист по този въпрос съм.

ВТОРА ГЛАВА

Крофт заключи, че е приела добре новините. Остана доволен, че не е от онези, дето биха се разпищели и изпаднали в истерия. Разбира се, можеше да е малко по-деликатен в изказването си. Но още беше ядосан за това как се беше опитала да заключи магазина под носа му преди минути, тъй че не можа да устои на изкушението да я шокира малко.

Изненада го фактът, че изобщо беше успяла да предизвика такава реакция у него. По принцип той не си позволяваше да действа под влиянието на такива незначителни емоционални дразнителни. Свикнал беше хората да се чувстват като на тръни в негово присъствие.

Мърси продължаваше да отстъпва и вероятно се беше ориентирала към кухнята, в която сигурно имаше задна врата. Тя тревожно го следеше с поглед и явно чакаше всеки момент да се нахвърли върху нея, но в очите ѝ се четеше и дързост. Не беше от страхливите.

— Какво точно имате предвид, като казвате, че сте специалист по насилието, господин Фалконър?

Крофт въздъхна и пъхна ръце в джобовете си. Хората винаги се поуспокояват, когато видят, че потенциалният нападател не си държи ръцете скрити.

— Имам три школи по самозащита. Две в Калифорния, една в Портланд, Орегон.

Тя запримига, след което малко се поотпусна.

— Искате да кажете, че сте експерт по джудо или карате?

— Нещо такова — неясно отвърна той. — Методът, който преподавам, си е мое изобретение. Основава се на някои древни бойни техники, с които по-голямата част от западния свят не е запозната.

Тя внезапно се усмихна, видимо успокоена от подобно логично обяснение.

— Това е много интересно. И като че ли обяснява всичко.

— Какво обяснява?

— Начина, по който се движите. Начина, по който се, хм, носите. Доста е обезпокоително на пръв поглед. — Отказа се от по-нататъшни обяснения. — Няма значение. Ще донеса „Долината“. Държа я в една кутия в кухненския килер. И запомнете, нямам нищо против да я видите, след като сте пропътували такова разстояние, но тя определено не е за продан. — Остави чантичката си на дивана, обърна се и тръгна към кухнята.

Крофт остана вторачен след нея, осъзнавайки, че не би имал нищо против още малко да погледа тази усмивка. Харесваше му начинът, по който припламваха очите ѝ, когато се усмихнеше. Имаше много хубави очи. Бяха със зелен оттенък, който отразяваше чувствата ѝ със зашеметяваща яснота. Все едно да гледаш през полупрозрачен нефрит. През краткото време, откакто се бяха запознали, беше видял всичко в тези очи — от любопитство до панически страх. Улови се, че в мозъка му се върти мисълта как ли би се отразила страстта в очите на Мърси...

Крофт тръсна глава, малко стреснат от посоката на собствените си мисли. Дошъл беше по работа, а когато работеше, никога не позволяваше каквото и да е, особено пък сексът, да го отвлича от набелязаната задача.

И все пак Крофт с присъщата си честност не можеше да отрече, че Мърси Пенингтън го заинтригува. Не защото бе екзотично красива. Реши, че по-рано направеното сравнение с нефрита е подходящо за всичко у нея, не само за очите. Нефритът е капризен камък и дава удовлетворение на сетивата само за внимателния наблюдател...

Но той отдавна се беше научил внимателно да разглежда това, което го интересува. А Мърси, може би заради връзката ѝ с книгата, определено го интересуваше.

По негова преценка тя беше на двадесет и пет-тридесет. Не беше висока, може би не повече от метър и петдесет и пет. Поне тридесетина сантиметра по-ниска от него. Косата ѝ му напомняше на светлокафявите оттенъци по гърба на неговия ротвайлер. Беше богат, топъл нюанс на кафявото, който го примамваше да протегне ръка и да погали косата ѝ. Вътрешно се забавляваше — какво ли би казала Мърси, ако разбере, че я сравнява с кучето си.

В момента косата ѝ беше прибрана на мъничък стегнат кок. Крофт си помисли, че сигурно ще се спусне под раменете ѝ, ако някой

махне фибите, които стягат свилениите кичури.

Лицето ѝ представляваше сбор от добре оформени, доста приятни черти. Широки очи, напомнящи бадем по форма и лекичко дръпнати нагоре. Нослето бе доста вирнато, устните — меки, долната мъничко по-пълна от горната.

Носеше разновидност на дрехите, които явно бяха униформа в Игнейшъс Кав — свободни панталони в тъмнозелен цвят и прилепнало по тялото зелено поло. Мокасините ѝ бяха поочукани и приятно износени.

Тъмнозелените панталони стояха добре на приятно закръглените бедра. Той си представи как обхваща с ръце това съблазнително дупе и я гушва в интимна прегръдка до собственото си тяло.

— По дяволите — измърмори той.

— Нещо не е наред ли? — извика Мърси от кухнята. Чу се трясък от затваряне на шкаф.

— Не. — Нямаше как да ѝ обясни какво не е наред. Самият той не го разбираше особено. Най-добре бе да се прави, че няма нищо нередно. Чу стъпките ѝ по плочките в кухнята и разбра, че вече се връща с книгата.

Именно книгата беше дошъл да разглежда, а не Мърси Пенингтън. Хубаво ще е да си набие това в главата. По принцип не му се налагаше да си напомня постоянно, че не трябва да се отвлича. Даже рядко се и отвличаше, освен ако сам не решише да го стори.

Обходи с очи апартамента, докато чакаше тя да се появи на вратата, и някак несъзнателно продължаваше да събира впечатления за самата Мърси. Домът беше пълен с цветове и леко, приятно разхвърлян. Очевидно тя предпочиташе ярки, живи разцветки. Никакви бледоморави, убитозелени или нежносини цветове нямаше в малката, ярко осветена стая.

Диванът беше лимоненожълт, акцентиран с тюркоазени възглавнички. Лампионите бяха със съвременен дизайн, наситенооранжеви, със странни завъртулки по тях. Библиотечният шкаф също беше оранжев и лакиран, което правеше стаята още по-весела. Блясък ѝ придаваха и огледалата на стената зад дивана, които отразяваха тясна ивичка от изглед към залива. Килимът имаше солиден сив цвят, като гранит, а стените бяха чисто бели.

Картините по стените грабнаха вниманието на Крофт. Имаше десетки, всичките акварели, всичките изрисувани от една и съща ръка, до една показващи ужасна техника, както и пълна липса на подход към използването на водни бои. Имаше пейзажи със залива, картини с платноходки и острови навътре в морето.

Цветовете на небето и водата бяха нанесени с доста несръчна ръка. Много пурпурно и кобалтовосиньо. Платната на лодките бяха прекалено ярки. Островите представляваха дебели зелени петна на хоризонта вместо обвитите в мъгла, почти скрити от окоото видения. Залезите имаха същия оранжев цвят като библиотечния шкаф в хола. Каквито и деликатни линии и прозирни цветове да са съществували в замисъла на художника, всичко беше пратено по дяволите от една четка, явно движена от самонадеяна, нетренирана, макар очевидно ентузиазирана ръка.

Неочаквано Крофт осъзна, че се чувства очарован от веселите акварели по стените. По принцип не му допадаше подобна демонстрация на невъздържаност. В същото време му се дощя да хване художничката за врата, да я заведе до белия лист и да ѝ покаже как се правят акварели.

Без да пита, той знаеше, че картините са дело на Мърси Пенингтън.

Единственият друг предмет в хола, който служеше само за украса, беше пъстроцветният дървен параван. Състоеше се от три крила и беше близо два метра висок. Създал го бе професионалист. Плоскостите бяха изрисувани със зашеметяващо екзотичен тропически мотив; сочни зелени листа, тюркоазено небе, разкошни цветя и весели оранжеви плодове, чиито форми явно се бяха родили в главата на художника. Не приличаха на някои от плодовете, които Крофт беше виждал. В крайна сметка се получаваше завършена картина на първична невинност, един тропически рай, нереален, прекалено ярък сън.

Но на средното крило се виждаше приклепнал строен леопард със златисти очи. Той беше нашественикът, носещият смърт гостенин, който не се вписваше истински в цялостната картина. Беше същество от един друг, много по-злокобен свят, който вещаеше заплаха за рая и невинността.

Крофт приключи с оглеждането на хола точно когато Мърси влезе с една стара, подвързана с кожа книга в ръце.

— Мебелите ли купихте, за да отиват на паравана, или купихте паравана, за да отива на мебелите? — от чисто любопитство я запита той.

Тя се усмихна широко и очите ѝ блеснаха, показвайки, че оценява чувството му за хумор.

— Купих паравана и после трябваше да купувам нови мебели, за да вървят с него. Не е най-ефективният начин да си обзаведеш жилището...

— Не, но има определена логика — призна той.

— Да разбирам ли, че не одобрявате вкуса ми?

Той се замисли над този въпрос, повдигнал вежди.

— Отива ви — най-сетне рече, доволен от решението си.

— Ах, много ви благодаря. Искате ли да се басираме, че ще позная как изглежда вашият дом. Много голи пространства, никакви ненужни дреболии тук и там, които да заемат мястото, нали? Може би онзи суров японски стил на обзавеждане с паравани от оризова хартия, незастрано дюшеме, няколко елегантно опростени мебели? Това чудесно би подходило на занятието ви и би вървяло на общото впечатление, което създавате.

Той се постресна от това колко бързо и лесно Мърси позна вкуса му и колко точно успя да го прецени.

— Откъде разбрахте?

— Всички си имаме по някоя дарба — ясно изрече тя и очевидно беше много доволна от собствената си прозорливост. Явно го чувстваше все по-близък и се отпускате в негово присъствие. — Някои хора могат да влизат, без да задействат звънчето на вратата. Други ги бива напосоки да познават как изглежда домът на някой непознат. Всъщност изобщо не беше толкова трудно. У вас има нещо, което извиква идеята за суров живот и абсолютна самоувереност. Например не бих искала да чуя на коя политическа формация симпатизирате. Не ми приличате на либерално мислещ човек. Да не би да сте от онези побъркани отшелници, дето живеят в орегонските пущинаци и колекционират карабини и малки танкове?

Той не можа да разбере дали в момента се занася с него, а това никак не му бе приятно.

— Вие как мислите?

Тя въздъхна.

— Според мен може да сте всичко, но поне не сте побъркан. Прекалено добре се самоконтролирате, за да сте като онези луднали отшелници.

— Досега съм успял да оцелея сам — внимателно каза той. — Но не се интересувам от оръжия. Прекалено безлични са за мен. И нямам никакви танкове, нито малки, нито големи.

— Само „Порше“. — Мърси кимна, като че ли това даде отговор на някакъв друг неин въпрос. Той тъкмо щеше да попита какво именно изяснява присъствието на колата му, когато тя го изпревари, подавайки му томчето. — Ето книгата. Може в крайна сметка да се окаже, че не е точно този екземпляр, който вие търсите. Тогава няма да ви е мъчно, че сте я изпуснали.

— Има само три-четири запазени екземпляра. Доколкото ми е известно, всичките са собственост на европейски колекционери. Почти съм сигурен, че това е книгата, която търся. Затова именно дойдох от Орегон тази сутрин.

— Сигурна съм, че почти нищо не правите, ако не сте абсолютно убеден, че още отначало знаете всички отговори — измърмори Мърси.

Той вдигна очи от заглавната страница на „Долината на тайните съкровища“ и видя пламналото в погледа ѝ женско увлечение. Мисълта, че тя го смята за привлекателен, доведе до доволна усмивка на устните му.

— Разбрал съм от опит, че си струва да разполагам с отговорите, преди да се захвана да действам, особено когато става дума за уреждане на нещо с други хора. Има една стара поговорка, че човек трябва добре да познава врага си. Аз ѝ вярвам.

Тя се усмихна с прекалена веселост.

— Много врагове ли имате?

— Не. Враговете си подбирам също толкова внимателно, колкото и приятелите. — Той провери изписания с римски цифри номер на заглавната страница и внимателно запрелиства старите, пожълтели страници.

— И любовниците ли? И тях ли така внимателно подбирате?

Този въпрос го поразя. Никога и през ум не би му минало, че Мърси Пенингтън ще има дързостта да попита такова нещо. Крофт

бавно вдигна очи от страницата, която разглеждаше в момента, и усети, че самата тя вече съжалява за прибързаността си. После забеляза срама в очите ѝ. Знаеше, че би дала всичко, само да може да върне думите си назад. Без да иска, току-що беше разкрила много съкровени неща за собствената си личност. Той можеше да използва току-що наученото за нея.

— Човек трябва да е много по-внимателен, когато избира любовниците си, отколкото когато избира приятели и врагове. Приятелите и враговете поне си знаят мястото. Винаги знаеш в какви позиции си спрямо тях, освен ако не си някой глупак. Но любовниците не са тъй лесни за опознаване и разбиране. Те могат да ти станат както приятели, така и врагове. А кой би могъл да направи разликата, преди да е станало прекалено късно?

Неудобството и угризенията, които видя в зелените ѝ очи, му казаха много за нея. Също както и пребледнелите ѝ страни. Подходящо наказание за дързостта ѝ, реши той. Тя искрено съжаляваше, че изобщо се поддаде на изкушението и зададе този въпрос.

Крофт се усмихна доволен и се върна към разглеждането на тома, който държеше в ръцете си. Прелисти няколко страници, докато стигна до красиво изрисувана черно-бяла литография на мъж и жена, които се любят.

— Това е книгата, която търся. Оригиналът е.

— Разбира се, че е оригинал. Да не би да сте си мислели, че се опитвам да пробутвам фалшификат? — Мърси очевидно се обиди.

— Възможно е да сте направили грешка — успокоително рече той.

— Е, не съм. Описах книгата много внимателно на господин Гладстоун и той каза, че по отговорите ми по телефона можело да се разбере, че става дума за оригинала. Остана много доволен и не се усъмни в мен дори и за минута.

— Господин Гладстоун?

— Човекът от Колорадо, който купува книгата.

— Ще трябва да ми кажете повечко за господин Гладстоун. — Крофт обърна към друга литография. Тази път изобразяваше в изящно нарисувани детайли пищна жена, полегнала по гръб, докато някакъв коленичил над нея мъж изкусно ѝ доставя удоволствие.

Мърси пристъпи към него и също се загледа в литографията.

— Не съм длъжна да ви казвам каквото и да е за господин Гладстоун. Трябва да защитавам клиентите си. Освен това — добави тя напълно искрено — аз и не знам много за него. Все пак се надявам, че няма да седите там цяла вечер и лигите ви да текат над тази илюстрация. Следите от слюнка по страниците могат да намалят цената на книгата.

— Старая се да пестя слюнките си за оригинала, а не за някаква си рисунка.

— Не ми звучи особено привлекателно — тросна се тя. — Чели ли сте „Долината“?

— Не. За първи път я виждам всъщност. Досега само знаех за нея. Наложите ми се да науча за съществуването ѝ преди три години.

— Защо ви се наложи?

— Беше част от една много ценна колекция. Мен ме интересуваше човекът, който я притежаваше. Искях да науча колкото е възможно повече за неговата колекция от книги, и в процеса на това разбрах нещичко за тази конкретна книга. Трябва да признаете, че „Долината“ е доста... хм, забележителна.

— Защо сте се интересували толкова от тази конкретна колекция книги? — попита тя. — Искате да се сдобие с част от нея ли?

— Не. Искях да науча колкото е възможно повече за собственика ѝ. Много неща може да разбере човек за някого от това какви книги събира той.

Настъпи кратко, напрегнато мълчание.

— Да — най-сетне се съгласи Мърси. Очите ѝ бяха сериозни. — Книжната колекция на човек може да ти каже много за самия него.

— Или нея. — Крофт внимателно затвори „Долината“. — Чели ли сте тази книга, Мърси?

— Даже и да бях я чела, нямаше да си призная. Не и пред вас, гарантирам ви.

— Защо не и пред мен?

— Та вие сте напълно непознат, по дяволите. А тази книга си е чиста еротика. Някой по-неблагоклонен даже би могъл да я нарече порнолитература.

— А вие не сте склонна да признаете пред един непознат, че четете подобни книги?

Тя се опита да се усмихне изкуствено.

— Ако изобщо съм прелиствала „Долината“, то е било само за да установя дали е истинска и да проверя произхода и автентичността ѝ. Работила съм като библиотекарка, нали разбирате? Учили са ме да изучавам книгите от обективна, професионална гледна точка.

— Разбира се. — Той знаеше, че леко се усмихва и че Мърси отново е причината. — Аз много уважавам професионализма, независимо в коя област е насочен.

— Това е добре. Свършихте ли с книгата?

— Не. Казах ви, че я искам.

Предизвикателният израз в очите ѝ се замени от искрено раздразнение.

— Да, но не може да я получите. Казах ви вече: книгата е купена. Нямам намерение да я продам под носа на клиента си.

— Кога влиза той във владение?

— Вторник.

— Гладстоун ще дойде в Игнейшъс Кав да я прибере? — Всичко можеше да се окаже по-лесно, отколкото си беше мислил.

Тя нетърпеливо тръсна глава.

— Не, аз ще му я доставя. Ще може ли да ми подадете книгата, ако сте приключили с нея?

Той продължаваше да я държи в дясната си ръка.

— Вие ще му я доставите? Лично?

— Точно така.

— Как? — Видя лекото ѝ трепване от изненада и осъзна, че гласът му изведнъж бе прозвучал твърде властно. За момент трептящото в очите ѝ топло чувство бе затъмнено от предпазливост.

— Вземам няколко дни отпуск, за да летя до Колорадо. Ще наема кола в Денвър и ще ида с нея до дома на господин Гладстоун. Но не виждам това какво ви влиза в работата.

— Не, не бихте ме разбрали. Къде живее Гладстоун?

— Казва, че имал къща в планините. Не ми даде упътвания по телефона. Очевидно е прекалено сложно за обяснение. В агенцията за коли под наем в Денвър ще има оставена карта за мен. — Тя внезапно се опита да грабне книгата, която той държеше в ръце.

Крофт обаче вече беше видял в очите ѝ предупреждение, че ще направи именно това движение, и затова доста лениво премести томчето така, че тя да не може да го стигне. Не го дръпна особено

много, само около десетина сантиметра, но достатъчно, за да попречи на пръстите ѝ да се вкопчат в пляквата. Растящото раздразнение на Мърси вече преминаваше в яд. Тя отпусна протегнатата ръка край тялото си и гневно го изгледа. Вдигна глава с дръзко достолепие.

— Наистина ли ще се подиграете с моето гостоприемство, като откраднете „Долината“?

Той въздъхна и неохотно ѝ подаде книгата.

— Не, не съм дошъл тук да я крада. Но този ваш клиент ми става все по-любопитен.

Тя повдигна рамене, грабна книгата от ръцете му и я притисна до гърдите си.

— Е, може би ще успеете да го убедите да ви препродаде „Долината“. Веднъж да получи книгата, господин Гладстоун може да прави с нея каквото намери за добре. Аз обаче съм длъжна да му я доставя лично.

— Винаги ли изпълнявате задълженията си, Мърси?

— Опитвам се — сухо отвърна тя.

— Аз също. — Гласът му прозвуча неочаквано нежно, а погледът му не се отделяше от нейния. — Затова съм тук. Между нас има нещо много общо, Мърси Пенингтън.

Тя поклати глава, но не можа да скрие блесналото в очите ѝ неволно любопитство.

— Съмнявам се.

— Нека поне проверим дали не съм прав. — Говореше ѝ с нисък, изкусителен глас и напрегнато я наблюдаваше. Крофт вече беше сигурен, че изразът в зелените ѝ очи е нещо повече от обичайното женско любопитство. Явно ѝ се струваше човек, който можеше да се окаже както опасен, така и много очарователен.

Той прие факта, че намира Мърси Пенингтън сексуално интригуваща със същото приземено отношение, с което би приел глада или студа. Ако се наложеше, беше в състояние да не обърне внимание и на трите неща.

В момента имаше прекалено много неизвестни. Трябваше бързо да им намери отговори, а Мърси Пенингтън беше най-краткият път до тях. Това означаваше да използва сексуалното привличане, пламнало между двамата.

— Вечеря — съвсем кратко рече той.

Тя се намръщи, все още стиснала „Долината“.

— Каква вечеря?

Крофт пак се усмихна.

— Бих желал да ви заведа на вечеря. Това е най-малкото, което мога да сторя при подобни обстоятелства.

— Не е нужно.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Не трябва ли да се връщате в Орегон?

— Не и тази вечер. Отседнал съм в странноприемницата във вашия град за през нощта.

— Аха.

Даде ѝ няколко секунди, за да осмисли това, а после предпазливо продължи да я убеждава.

— Други планове ли имате?

— Не. Утре е работен ден. Трябва да ставам рано.

Крофт кимна.

— Ще ви доведе у дома рано. Давам дума.

Тя го изгледа със странно любопитство, сякаш се опитваше да открие нещо в израза му. Не за първи път му отправяше този изучаващ поглед. Така стана и през онези няколко мига в книжарницата, когато ѝ каза, че не бива да се страхува от него.

Тогава явно прие думите му за верни. Същият този израз на доверие се появи сега в очите ѝ. Тя му се доверяваше, независимо дали го съзнаваше или не.

Това му харесваше. А и можеше да го използва.

— Щях да вечерям тук тази вечер — най-накрая рече Мърси. — Купих малко макарони от елда. Мислех си да отворя бутилка червено калифорнийско вино, която съм запазила. Петък е в края на краищата.

— Чудесно — сговорчиво кимна Крофт.

— Моля? — Тя запримига стреснато.

— Казах, че звучи чудесно. Обичам макарони от елда, както и червено калифорнийско.

Мърси впери поглед в него, все едно не знаеше дали да се засмее, или гневно да изкрещи.

Крофт се усмихна самодоволно. Мърси се поддаваше на чара му.

Двадесет минути по-късно тя все още не можеше да реши дали да се смее, или да крещи. Изми броколи, взе чашата си с вино и се облегна на барплота, за да отпие. Гостът ѝ, който тя реши, че попада в графата „неканени“, в момента седеше на един от причудливите кухненски столове, изплетени от черна стоманена тел, и елегантно държеше чашата с вино.

Все още не беше съвсем сигурна защо му позволи да остане за вечеря, но от самото начало ситуацията изглеждаше неизбежна.

— От колко време имате тези школи по самозащита? — Тя се насили да му зададе този обикновен въпрос. Вече двадесет минути Мърси правеше всичко възможно да задържи разговора върху леки и неангажиращи теми. Трябваше ѝ време, за да обмисли появата му и да го прецени, а също и да се справи със собствените си неочаквани реакции.

— Първата открих преди близо три години. Втората — година по-късно, а третата — преди шест месеца.

— Къде сте учили?

— Учих, докато пътувах.

— Свързана ли е с много пътувания вашата, хм, професия? — продължи с въпросите тя.

— Не, вече не, само посещавам школите си, за да водя специални курсове и да организирам демонстрации.

— А кой преподава в обикновените групи?

— Приятели. Бивши мои ученици. Те се занимават с ежедневното поддържане на работата в школите.

— И ви дават възможност да си седите на брега в Орегон със скръстени ръце? — попита го с усмивка.

— Може и така да се рече.

— Хубава професия, ако човек успее да се намести в нея — заяви тя с шеговита завист в гласа. — Как да я сравня с моето сиво ежедневие.

Крайчецът на устните му се повдигна в усмивка.

— Казахте, че сте работили като библиотекарка. Кога се захванахте със свой собствен бизнес?

— Преди две години. — Тя остави чашата си и се зае пак с броколите. Не ѝ се щеше разговорът да тръгва в тази посока.

Усетил желанието ѝ да не говори повече на тази тема, Крофт нарочно продължи да я подпитва.

— Какво ви накара да решите да откриете книжарница?

— Съвсем естествено е за един библиотекар да опита да продава продукта, който е давал под наем години наред, нали така? За мен търговията с книги е комерсиалната страна на библиотекарството.

— От Вашингтон ли сте?

Мърси поклати глава. Вече започваше да се притеснява, че той няма да остави нежеланата тема.

— От Калифорния.

— Защо не открихте книжарница там, у дома?

— Няколко месеца търсих подходящо място, преди да се спра на това тук. Харесва ми Вашингтон, харесва ми Игнейшъс Кав и си помислих, че книжарницата, която бях замислила да отворя, ще тръгне добре тук. — В момента съсредоточено режеше месестите броколи и ги подреждаше в тенджерата за задушаване.

Настъпи кратка тишина.

— Защо напуснахте Калифорния? — попита той.

Мърси едва се сдържа да не изстене.

— Казах ви. Много време търсих и накрая реших, че тук изгледите за такъв бизнес са добри.

— Според мен трябва да е имало някаква друга причина. Не сте от жените, които лесно биха се преместили.

Тя се извъртя и го погледна, стресната от хладнокръвно направения извод.

— Откъде, по дяволите, ви дойде наум това?

Той отпи от чашата и замислено погледна пламналите ѝ от гняв очи.

— Мъж ли беше причината?

Тя стисна зъби и се почуди как човек би могъл да се отърве от неканен гост, още преди вечерята да е започнала.

— Това — информира го тя — изобщо не е ваша работа, нали така?

— Значи е бил мъж. — Той кимна, доволен от себе си. После пак отпи от виното. — От него ли избягахте?

Грубото му вмешателство в личния ѝ живот вбеси Мърси и тя сложи с трясък капака на съда, в който се задушаваша броколите.

— Не, не бяхах от него. Бях сгодена за него. Когато годежът се развали, реших, че трябва да започна на чисто някъде другаде.

— Защо развалихте годежа? Изневери ли ви?

Мърси осъзна, че пръстите ѝ треперят, докато наливаше вода в един чайник за макароните. Съсредоточи цялото си внимание върху тази незначителна задача.

— Не знам. Дори и да ми е изневерявал, не съм знаела. Годежът ни не се развали заради такова нещо.

— На вас ви трябва много важна причина, за да напуснете един мъж.

— Това може би не говори много добре за интелигентността ми.

— Какво стана тогава?

— Винаги ли сте толкова груб?

— Това ми е в природата. Обичам да съм наясно с какво си имам работа.

— Единственото нещо, с което си имате работа тази вечер, е безплатно ядене.

— Как ли пък не. И двамата сме наясно, че няма „безплатен обед“. Винаги има някаква причина зад всичко.

Тя не можа да реши дали той ѝ се присмива или не. Не смееше да се обърне и да разбере отговора.

— Можете да си тръгнете, преди да сте нагазили твърде дълбоко.

— Вече съм нагазил. Но не се притеснявай, готов съм да платя цената. Какво стана в Калифорния, Мърси?

Това вече беше прекалено. Но като го погледна през рамо, откри, че ядът от фамилиарниченето му се изпарява.

Обзета бе от непреодолимо желание да му обясни всичко. С никого не бе говорила за този период от живота си, но сега ѝ се искаше Крофт да разбере какво се бе случило.

— Спомняш ли си какво каза преди малко за това, колко е трудно човек да избира любовниците си, защото никога не може да е сигурен дали избира приятел или враг?

— Спомням си.

— Ами моят годеник се оказа от враговете. Използва ме, за да се опита да измами леля ми и чичо ми, които по една случайност бяха в доста прилично финансово положение благодарение на отлични инвестиции в недвижими имоти в Калифорния, направени преди

няколко години. Разбрах какво става тъкмо навреме, развалих годежа и казах на роднините си какво е замислил. Ситуацията беше крайно конфузна. За беда обаче нямах никакъв начин да докажа каквото и да е. Сигурна съм, че когато всичко приключи, Аарон просто е покрил загубите си и е преминал към следващата жертва. Единственото ми удоволствие беше, че съобщих на властите за цялата история. Поне отсега нататък могат да го държат под око. Така, ако се опита да завърти още някоя афера, ще успеят да го заловят.

— Това отмъщение като че ли не ти стига, а?

Тя усещаше погледа му върху себе си, докато включваше котлона под чайника с вода.

— Честно казано, да. Щеше ми се Аарон Сандърс да бъде наказан много, много по-сурово.

— Защото се опита да измами леля ти и чичо ти?

— Не, защото използва мен, за да го стори. — Избърса ръцете си в кухненската кърпа и се опита да овладее емоциите си. Нямахше намерение да позволи на този мъж цяла вечер да й „вади душата с памук“. Сериозна грешка стори, че изобщо го покани на вечеря.

Но като си помисля, аз всъщност не съм го и канила, сърдито си припомни Мърси, Просто бе успял да я омае.

Очите на Крофт срещнаха нейните. Погледът му беше обезкуражаващо сериозен.

— Разбирам как се чувстваш. Но според мен в твоя случай е по-добре, че нещата са приключили точно така. Ако беше предприела следваща стъпка в отмъщението — която сигурно щеше да е свързана с насилие, не би било никак лесно да се предрече как ще завърши всичко. Можеше стихията да отнесе и двама ви.

Тя отново се сепна от това колко убедено звучеше гласът му. Погледът му издаваше познание, което почти я плашеше — явно много добре разбираше за какво говори. Очевидно познаваше потенциала на физическото насилие; у него имаше дълбоко, еднозначно разбиране и приемане на тази сурова реалност. По-рано й беше казал, че се занимава с философията на насилието, и Мърси изведнъж му повярва.

— Чувала ли си някога — безгрижно продължи Крофт, без да обръща внимание на смаяния й поглед, — че силното сексуално привличане има нещо общо с насилието? — С ленива грациозност се изправи и се доближи до нея. Мърси стоеше като вкаменена,

неспособна да направи и крачка или да отклони поглед от пламналите му очи. Той протегна ръка и бавно, внимателно помилва лицето ѝ. — Направят ли се веднъж първите стъпки, вече е много трудно да се обуздаят силите на привличането.

Извикала на помощ цялата си воля, Мърси успя да възвърне самообладанието си.

— Ами в такъв случай — заяви тя и се обърна отново към печката — просто ще гледаме да не направим въпросните първи стъпки, нали така?

ТРЕТА ГЛАВА

Когато се навечеряха, Мърси се чувстваше така, все едно изрисуваният на паравана леопард е оживял и тихо е пристъпил в кухнята ѝ. Ето го там — гост от друг свят. Тя осъзнаваше опасността, но най-вече се чувстваше опиянена от това ново, вълнуващо създание. Фактът, че той усеща нейното увлечение и няма нищо против него, едновременно я вълнуваше и безпокоеше.

Много ѝ се искаше да опознае по-добре Крофт Фалконър. Привличането бе отчасти чисто физическо — защо да се опитва да го отрича? Той я вълнуваше по много начини, запалваше кръвта ѝ, караше я да тръпне в очакване.

Наистина не бе имала физическа връзка с мъж от дълго време. Никой не се бе явявал в живота ѝ от онзи пълен провал с годежа. Аарон Сандърс бе единственият човек, с когото се бе любила. След няколкото пъти, когато бяха спали заедно, съвсем искрено се питаше какво му е чак толкова хубаво на секса, та хората не спират да говорят за него.

Но двете години, прекарани без любовник, изобщо не бяха причина за силното ѝ вълнение тази вечер. Достатъчно мъже беше срещнала през последните няколко месеца, беше излизала с тях, но нито една от тези срещи не бе завършила в леглото.

За съжаление, чувствата ѝ към Крофт Фалконър не бяха само въпрос на привличане. Именно тази негова вгълбеност я теглеше към него по необясним начин. Сдържаността му говореше за една особена усамотеност. Тя се зачуди дали това състояние на пълна изолация някога преминава границата и се превръща в истинска самота.

Или може би като леопарда от паравана или като призрак от друго измерение Крофт Фалконър не се нуждаеше и не искаше да приеме друг в собствения си свят.

Мърси усети силата, гордостта и мощта, присъщи на природата на Крофт, и осъзна, че в сърцето си откликва с голямо уважение на всичко това. Този мъж бе твърд като стена.

Мърси бърбеше оживено по време на вечерята, насочвайки разговора към безопасни теми. Разказа на гостенина си за книжарницата, за живота в Игнейшъс Кав и го попита как се справя с две школи по самозащита в два различни щата. Той участваше в разговора оживено и учтиво, но всичките му отговори бяха поднесени така, че за Мърси винаги оставаха неясни моменти.

А тя през цялото време търсеше отговори на въпроси, които още не беше сигурна как точно да формулира. Много ѝ се искаше да научи колкото се може повече за Крофт и неговото явно нежелание да говори за себе си единствено увеличаваше нуждата ѝ да разкрие тайните му.

Чудеше се какво ли е било миналото му, какъв ли живот е водил, за да избере да се занимава с бойни изкуства.

Крофт определено не смяташе своето занятие за спорт. Нямаше манталитета на бияч. И макар да беше адски уверен в собствената си сила, човек в никакъв случай не би могъл да го определи като мускулеста горила. Прекалено много личеше силата на аналитичния му мозък зад златистия поглед, прекалено много се виждаше, че отдавна работи сериозно върху характера си. Тя инстинктивно усети, че си е изградил свой собствен, непроницаем за останалите свят. Там бяха валидни неговите правила за доброто и злото, но по-важното бе, че никога не би ги престъпил. Изучаването на философията на насието очевидно се бе превърнало в негов начин на живот. Не ѝ се щеше да вярва, че Крофт е запознат и с практическата страна на нещата.

Но откъде другаде би се появила тази непрогледна тъмнина в очите му с цвят на злато?

Мърси остави съмненията си настрана, докато приключиха с вечерята. След това се оказа изправена пред задачата да намери деликатен, но достатъчно решителен начин да сложи край на тази странна вечер. Рече си, че вече достатъчно много си бе позволила да се поддаде на увлечението си по този мъж.

— Сигурно утре ще тръгнеш рано за Орегон — с пресилено спокойствие изрече тя, докато наливаше бренди в две малки чашки. Бяха се преместили обратно в хола. Стори ѝ се, че нарисуваният леопард на паравана наблюдава своя образ в стаята със самодоволно любопитство.

— Не — отвърна Крофт също така спокойно, но много поестествено от Мърси. — Нямам такова намерение. Дължа ти една вечеря.

Тя неволно се усмихна.

— Страх те е да не ми останеш длъжник.

— Обичам да довършвам започнатото.

— Това вече го каза.

— Но за мен ще бъде голямо удоволствие да изплатя този дълг. — Усмихна се, остави чашата с бренди и се изправи. Когато тя го погледна, той протегна ръка и я вдигна от дивана.

Мърси не бе подготвена за шока, който я разтърси, когато пръстите му се склочи над китката ѝ. Още повече я притесни нежността на това докосване. Всяка жена би усетила силата у този мъж, но никога не би се страхувала от него. Докато смаяно си мислеше всичко това, той вече бе пуснал ръката ѝ.

— Крофт?

— На ресторант утре вечер? — Стоеше съвсем близо до нея, но не се опита да я вземе в обятията си.

Естествено тя не искаше. В никакъв случай — не и толкова скоро. Трябваше ѝ време. Колебанието ѝ се изпари, когато се взря в очите на Крофт. Смелата нужда да го опознае още по-добре внезапно обхвана Мърси.

— На ресторант — повтори тя и без много да мисли, добави: — Ще чакам с нетърпение.

— Аз също.

Последва го до вратата. Когато я отвори и я задържа, за да го пропусне, той престъпи прага и после се обърна с лице към нея. Изглеждаше като неотделима част от трепкащите сенки на нощта. Нещо ѝ подсказа, че би било по-безопасно, ако го държи извън прага на дома си. В продължение на една безкрайна минута Крофт мълчаливо я съзерцаваше, след това вдигна ръка.

Пръстите на Мърси стиснаха отчаяно дървената врата. Нещо в нея крещеше, че трябва да отстъпи навътре — там, където той не би могъл да я достигне, но вече бе твърде късно, не можеше дори да помръдне. Пръстите му докоснаха шията ѝ и нежно се приплъзнаха покрай косата. Милувката бе тъй нежна, че Мърси забрави изобщо как до преди секунда ѝ се искаше да избегне тези галещи пръсти. Вместо

това я изпълни невероятното желание да обърне лице към дланта му и да я целуне.

Страхуваше се, че той е прочел копнежа в очите ѝ, когато вдигна поглед и видя мъжкото задоволство в златистия взор. Пръстите му пробягаха още веднъж по шията ѝ, докосвайки нежно късите къдрици. Мърси потрепера.

Крофт отдръпна ръката си.

— Цяла вечер ми се искаше да направя точно това. Лека нощ, Мърси.

— Лека нощ, Крофт. — Едва говореше от вълнение. Той се извърна и изчезна в тъмнината, преди още да е успяла да затвори вратата. Тя замислено се облегна на дървената каса и за момент се притесни, че сега той ще трябва да извърви целия път надолу по хълма през нощните улици, за да стигне до колата си. Игнейшъс Кав бе спокойно градче, но все пак...

После тръсна глава и си помисли колко е смешно да се притеснява за Крофт Фалконър. По-добре да се погрижи за себе си.

Крофт изчака съботата да мине с почти обезпокоително нетърпение. Не беше свикнал да се вълнува толкова. Като че ли този път не успяваше, както обикновено, да контролира нетърпението си или да употреби енергията за нещо полезно.

Причината бе, че сега чакаше жената, чакаше Мърси Пенингтън. Чакаше да я разкрие напълно пред себе си. Чакаше да я направи своя.

Призори намери едно изолирано местенце на плажа до хотела и се опита да се отдаде на обичайната си сутрешна медитация. Резултатите в най-добрия случай биха могли да се нарекат половинчати. Кросът по-късно като че ли се получи малко по-добре, но пак не успя да му помогне да се отърве от обзелата го напрегнатост.

Повтаряше си, че трябва да се успокои и да остави нещата сами да се подредят и да стигнат до естествен край. Знаеше какво прави. Крайният резултат бе в неговите ръце. Та нали сам беше видял смайването и копнежа в очите ѝ снощи.

Почуди се за какво ли си мисли тя днес, докато е на работа. Знаеше, че все още се бои от него. Нарочно не се беше постарал да я убеди, че не бива да се страхува. Не можеше да ѝ каже всичко, но

изведнъж осъзна, че много му се иска да бъде колкото е възможно често с нея.

Крофт си спомни за мъжа, който по такъв ужасен начин бе злоупотребил с доверието на Мърси в Калифорния, и потрепери от неприятното вълнение, докато се връщаше по плажа за закуска в хотела. Мърси не би простила лесно на друг мъж, ако решеше, че и той е използвач и лъжец.

Но аз трябва да гоня основната си цел, припомни си Крофт. Книгата бе ключът към всичко, а в момента бе притежание на Мърси. Освен това тя никак не изглеждаше склонна да се откаже от нея. Нямахме и начин просто да ѝ я отнеме. Веднага щеше да разбере какво се е случило и кой го е извършил. Твърдо не, реши Крофт. Дватама с Мърси бяха осъдени да прекарат известно време заедно, независимо дали на нея ѝ харесваше. Не трябваше да я изпуска от очи, докато не проследеше къде отива книгата и не откриеше отговорите, които търсеше.

Достатъчно честен бе да си признае, че имаше и други причини да не изпуска Мърси от очи.

Огнени отблясъци пламнаха свирепо в спомените на Крофт, докато той вземаше по две стъпала наведнъж, изкачвайки се към хотела. Сега го топлеха лъчите на ранното лятно слънце, но в представите му други пламъци скачаха в среднощното небе и топлият нощен въздух се огласяше от адски писъци.

Крофт още беше в това мрачно настроение, когато седна да закусва в ресторанта на хотела и откри, че ще трябва да се задоволи с чай в пакетче и чаша полуизстинала вода.

Както винаги, когато срещнеш подобна немарливост в някой ресторант, той изобщо не си направи труда да остави бакшиш. Свирепият поглед, с който го изпрати сервитьорката, не остана незабелязан за него, но и не го притесни.

Втората вечер с Крофт започна съвсем гладко, разсъждаваше покъсно Мърси. Цял ден не я остави на мира чувството на напрегнато очакване. То веднага премина в абсолютно щастие, когато той дойде да я вземе с поршето и я откара до един чудесен рибен ресторант недалеч от града.

Тя се отпусна и го загледа как шофира; майсторството му радваше окото. Овладяваше колата с мълчалива, отработена сръчност. Очевидно рефлексите му бяха отлични. Тя реши, че чувството за самоконтрол, излъчвано от него, помагаше на околните в някои моменти.

В други моменти обаче беше истински ужас да си покрай него. Крофт владееше до съвършенство уменията да издига непреодолима стена покрай себе си и да се прави, че не чува теми и въпроси, по които не би искал да говори. Мърси се сблъскваше с тази упорита съпротива всеки път, когато се опитваше да подхване разговор, свързан с миналото му. Не след дълго се убеди, че не си струва да проваля хубавата вечер, като му задава нежелани въпроси. Съвсем сериозно се замисли дали някой би могъл по някакъв начин да го принуди да направи нещо, което в момента не иска.

Тя тъкмо с удоволствие си хапваше от съомгата, когато той я стресна със спокойно изречените думи:

— Мисля да дойда с теб до Колорадо.

— Мислиш си какво!

— Добре ме чу. Мисля да дойда с теб, за да се срещна с Гладстоун.

Направо бе ужасена.

— Но така не може.

— Защо?

— Защото не са те поканили. Поканата на Гладстоун беше само за мен. По телефона останах с впечатлението, че изключително цени усамотения си начин на живот. Сигурна съм, че няма особено да се зарадва да му се натресе още един гост, особено пък някой, който иска да получи книгата, току-що купена от него.

— Не му казвай, че искам книгата. Остави го да си мисли, че съм ти любовник и просто си ме взела със себе си на почивка.

— Виж какво, не си ми любовник, а даже и да беше, нямаше да имам никаква разумна причина да те водя с мен. Става дума за служебно пътуване, поне първите три дни ще бъдат посветени изцяло на делови въпроси. Дори се надявам това да бъде ново начало за кариерата ми. Изобщо не ми се иска да подкопая репутацията си на професионален, благонадежден търговец на антикварни книги.

Достойните за уважение бизнесмени, които постигат някакъв успех, по принцип не позволяват личният им живот да се намесва в работата.

— Ти нямаш никаква репутация като търговец на антикварни книги — търпеливо настоя той, — това е първата ти продажба.

— Но така се започва!

— И нямаш нищо против да започнеш тази престижна нова кариера, като продаваш някакво си порнороманче.

Тук Мърси се засегна.

— В случай че не си чувал за това, на професионален език такива книги като „Долината на тайните съкровища“ на Бърли се наричат „любопитни“.

— Любопитни са, и още как. Честно казано, повечето хора проявяват любопитство към такива любопитни книжки още от петгодишна възраст та до дълбока старост. Изобщо не си мисли за това. Даже и да си уважавана от всички търговка на книги, никой не би имал нищо против сама да решиш с кого да пътуваш.

— Защо толкова настояваш да срещнеш Гладстоун?

Той се усмихна предизвикателно.

— По делови причини.

— Искаш тази проклета книга за собствената си колекция.

Той невъзмутимо сви рамене.

— Това да не е някакво престъпление според теб? Аз съм колекционер. Колекционерите са готови да сторят какво ли не, за да постигнат това, което са си наумили. Запомни го добре, Мърси.

— Това заплаха ли е?

— Разбира се, че не, просто един съвет. Аз никога не заплашвам.

— Така ли?

— Точно така. — Изглеждаше изненадан, че тя поставя под съмнение това негово твърдение. — Заплахите са загуба на време. При тях има място за съмнение. Освен това подтикват опонента ти да постави на изпитание душевните и физическите ти сили.

— Виждам, че доста си се позанимавал с този въпрос — кисело отбеляза тя.

— Има и още една причина, заради която искам да дойда до Колорадо с теб.

— Каква е тя?

— Искам да прекараме това време заедно.

Сега вече тя наистина се разтревожи.

— Не съм съвсем сигурна, че ми се иска да ставам част от програмата за попълване на книжната ти колекция. — И пак се нахвърли върху съомгата си.

— Мърси.

Тя стреснато вдигна глава.

— Да?

— Съвсем честно ти говоря. Искам книгата. Освен това Искам да се срещна с Гладстоун. Но освен всичко друго искам и теб.

— Надяваш се да получиш поне две от трите желания, Така ли?

— Изглеждаш ми притеснена.

— Притеснена съм, по дяволите!

Той замълча за момент, а после кимна, като че ли бе стигнал до някакво свое решение.

— Добре. Засега ще оставим тази тема настрана.

— Означава ли това, че вечерта е приключила? — смело го запита тя.

— Ти как мислиш?

— Когато съм с теб — призна с въздишка Мърси, — никога не съм сигурна какво точно да си мисля.

— Ако това би те успокоило, и аз имам същия проблем, когато съм с теб.

— Не ти вярвам. Винаги си мислиш, че знаеш много добре какво правиш. — Замахна с вилицата към него. — Това е отвратителен навик, Крофт. Може да ти навлече какви ли не неприятности.

— Така ли? — Не изглеждаше притеснен, а по-скоро развеселен.

— Ще постъпиш умно, ако ми повярваш. — Не беше кой знае каква победа, но все пак ѝ стана приятно, че поне успя да каже последната дума по този въпрос.

Крофт я закара обратно у дома чак след полунощ. Изобщо не се и опита да заговори за оставане. Но тъкмо когато тя реши, че ще си тръгне, без да рече нещо повече от едно учтиво „Лека нощ“, той я докосна, както предната вечер. Бялата плетена рокля с гол гръб, която бе облякла, оставяше шията и раменете ѝ разголени и уязвими. Този път пръстите му се задържаха върху кожата ѝ. Мърси неволно потръпна.

Тази милувка ѝ се стори по-интимна от миналата вечер. Направо е абсурдно, помисли си тя. Подобно леко докосване би могло да се определи единствено като дружеско, почти безразлично.

Въпреки това, когато усети лекия трепет, който премина по всичките ѝ сетива, а после погледна в очите на Крофт, изпита объркващото усещане, че наднича в собственото си бъдеще. Като че ли успя да проникне в неговите мисли. Той я желаше. Мърси бе сигурна в това.

Изобщо не знаеше как да постъпи в момента — дали да се обърне и да побегне, или да се хвърли в обятията му.

Той обаче се извърна и слезе по стълбите, преди тя да реши как точно да се справи с това странно смайващо усещане.

Едва като си легна същата нощ, Мърси се сети, че изобщо не ѝ бе споменал за среща на следващия ден. Неделята бе почивният ѝ ден.

Ще трябва да си приготвя багажа за пътуването до Колорадо, твърдо си рече Мърси.

Доста дълго остана будна в леглото, загледана в тъмния таван. Мислите ѝ се прехвърлиха от Крофт към ценната книга, която временно бе оставила в кухненския шкаф. И мозъкът, и тялото ѝ бяха съвсем будни и се чувстваше нервна. Тази вечер беше свършила по загадъчен начин.

По тялото ѝ преминаваха непознати смущаващи тръпки на любовно вълнение. Мисълта на какво точно се дължи това чувство направо я шокира. По принцип не беше склонна да будува по цели нощи заради милувката на някакъв си мъж!

Обичайните ѝ мисли преди заспиване се въртяха около фактури за продажба на книги, поръчки, счетоводни баланси и данъци. От две години не се беше случвало да лежи в леглото си и в мислите ѝ да има мъж. А и преди две години мислите за тогавашния ѝ годеник съвсем не събуждаха в тялото ѝ такава реакция.

Чаша мляко като че ли би могла да поуспокои превъзбудените ѝ сетива.

Стана от леглото, отиде до кухнята и отвори хладилника. В тъмната стая се разпръсна светлина. Надникна вътре и се сети, че е забравила да купи пакет мляко. Явно млякото отпадна.

Докато затваряше хладилника, потокът от светлина премина по вратата на кухненския шкаф и тя се сети за „Долината“. Мърси си

спомни как Крофт държеше книгата в силните си чувствени пръсти и внимателно прелистваше старите страници.

Под влиянието на внезапен импулс Мърси светна лампата и се доближи до шкафа.

„Долината на тайните съкровища“ си беше там, където я бе оставила през деня, невинно прибрана в специалната си кутия. Износената кожена подвързия проблясваше слабо на светлината на кухненската лампа. Този странен патиниран отблясък не бе в резултат само на стареенето. В края на осемнайсети век, както и през целия деветнайсети, „Долината“ несъмнено често е била препрочитана и заради първоначалния си замисъл, който естествено е бил постигането на сексуална възбуда. Такава една употреба обичайно водеше до твърде печални последици за външния вид на книгите.

Тя я извади от кутията и я отнесе в спалнята си, за да я поразгледа, докато сънят я унесе.

Мърси стана рано на следващата сутрин и едва отворила очи, се понесе към банята. Какъв разкош беше да се събуди на спокойствие. Шест дни в седмицата трябваше с усилия на волята да скача за секунди от леглото и бързо да претрупва сутрешния ритуал: душ, обличане, закуска. На седмия ден значително по-бавно преминаваше през добре познатите процедури.

Докато бавно, с наслада пиеше втората си чаша кафе за деня, тя позволи на мислите си да се върнат към Крофт Фалконър.

Естествено, беше възможно да се е отказал да я увещава да го представи на Еразъм Гладстоун и да се е върнал в Орегон.

От друга страна, бе казал, че ще дойде с нея в Колорадо, и макар да нямаше ни най-малко намерение да му позволи да я придружи в планинското пътуване, Мърси бе убедена, че не би се отказал толкова лесно.

Беше казал, че желанието му да прекарат това време заедно е не по-малко от желанието му да се срещне с Гладстоун.

Може би я бе излъгал.

До девет часа Мърси вече беше приготвила всичко за пътуването до Колорадо. Тъкмо си мислеше дали да не отскочи набързо до книжарницата си, за да провери дали всичко е наред, преди Дори да

поеме нещата, когато погледна през прозореца и видя, че между сградите се е очертал идеален изглед за рисуване.

Заливчето беше пълно с пъстроцветни яхти, които се носеха по блесналите морски вълни. Небето имаше идеален син цвят, а скалите над залива блестяха като изваяни, облени от слънчеви лъчи. Покривите под прозореца ѝ, които се спущаха по хълма към брега, излъчваха приказно сияние. Учителят ѝ по рисуване сигурно много би се зарадвал на такава гледка.

Мърси знаеше, че няма да ѝ се удаде по-добра възможност да „снее“ подобна картина. Може би ако се захванеше задълбочено с рисуването на този акварел, щеше да отклони мислите си от Крофт Фалконър. Бързо изнесе кутията с боите и статива на малката тераса.

Половин час по-късно, като видя черното порше да спира на паркинга, Мърси отбеляза, че не е била съвсем права. Наистина това беше идеална възможност да нарисува един чудесен акварел с гледката пред себе си, но заниманието ѝ никак не бе помогнало да изличи Крофт от мислите си. Докато с нетърпение го гледаше как излиза от колата, тя си призна, че всъщност го бе чакала.

Той отправи нагоре приковаващия си поглед, докато затваряше вратата на колата.

— Добро утро, Мърси.

— Здравей, Крофт! — Едва се спря да не добави, че се е надявала изобщо да не се появи повече. Направо бе смешно да се вълнува толкова. Съвсем бавно остави четката си за рисуване, изправи се и се облегна на парапета, наблюдавайки го как изкачва стълбите към апартамента ѝ. Представляваше интересна гледка под меката лятна светлина: едно създание на нощта, тръгнало да броди денем. Крофт беше облякъл дънки и тъмна риза е къс ръкав, която разкриваше жилестите му ръце. Дънките бяха тесни и плътно прилепнали по стройните му бедра. Разкопчаната яка на ризата подчертаваше широкия му врат. Гарвановата му коса направо поглъщаше слънчевата светлина.

Като стигна до терасата, той се спря за малко и очите му се стрелнаха към недовършения пейзаж на статива.

— Значи бях прав. Сама си нарисувала картините по стените в хола.

— Вземам уроци. Както се вижда, доста неща имам да науча.

— Така си е — съгласи се той.

Мърси недоволно сбърчи нос.

— Поне можеше да ми кажеш, че съм създала уникална интерпретация на гледката и че имам очевиден талант — измърмори тя.

Крофт я погледна изпитателно, сякаш да разбере дали му говори сериозно, или просто се заная. После явно реши, че е второто.

— Създала си уникална интерпретация на гледката.

— А какво ще кажеш за очевидния талант?

Той се поколеба, а после внимателно рече:

— Ако имаш очевиден талант, то страхувам се, че се е скрил под всичките тези пластове боя.

Мърси вдигна ръка и с горчив смях отвърна:

— Я зарежи. Май не те бива много да правиш комплименти, нали така?

— Бих могъл да измърдя поне един, ако това искаш.

— Е, сега не би прозвучал много искрено. — Тя наклони глава и любопитно го заглежда. — Какво правиш тук днес, Крофт? Мислех си, че си се върнал в Орегон.

— Откъде ти дойде наум това? Нали ти казах, че идвам с теб в Колорадо.

Тя вдигна ръце, все едно се отказваше да се занимава повече с него.

— Стига толкова. В такъв хубав ден не си струва да спорим.

— В такъв случай какво ще кажеш да идем е колата до Сиатъл? — дружелюбно предложи той.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Сиатъл?!

— Може да обядваме там. Може и да пообиколим някои от галериите на площад „Пейнър“ и да се повозим на ферибота. Как ти звучи това?

— Звучи ми страхотно — веднага отвърна Мърси. — Дай ми само минутка да прибера тези неща у дома. — Тя се извърна, събра боите, статива и недовършения акварел и ги отнесе в хола. Пет минути по-късно вече бършеше измитите си ръце в дънките, с които беше облечена.

— Готова съм.

— Толкова бързо? — попита той.

— Какво, искаш да се туткам още половин час, за да се приготвя ли?

Той се усмихна широко и в тази негова рядка проява на веселие имаше нещо тъй вълнуващо, тъй съблазнително.

— Ами, просто не мога да повярвам, че ми се е паднало такова момиче. Хайде да вървим.

Прекараха следобеда като туристи, поспориха за качества на картините в галериите, хапнаха по сандвич на сиатълския бряг и се поровиха из книжарниците в центъра, които бяха отворени и в неделя. Отказаха се от идеята за ферибота, тъй като решиха, че следобедът доста е напреднал, а и не им се искаше да прекарат много време, любувайки се на гледката само през прозореца. Всяка минута като че ли бе изпълнена с особена стойност. Вечеряха в един явно много известен ресторант край кея и се върнаха с колата в Игнейшъс Кав тъкмо когато късното лятно слънце залязваше.

Тази следобедна разходка из Сиатъл даде за първи път възможност на Мърси наистина да се отпусне в присъствието на Крофт. Тя не можеше да се нарадва на това чувство и щастливо си мислеше за него през целия път обратно. Но като спряха с поршето на паркинга пред апартамента ѝ, започна да я измъчва неприятно съмнение: не беше ли направил всичко това нарочно, за да я накара да се отпусне?

На сутринта вече щеше да е на път за Колорадо, а Крофт няколкократно ѝ бе казал, че смята да я придружи.

Тя слезе от поршето, отново обзета от онова чувство на несигурност, което я бе оставило на мира през последните няколко часа. Докато затваряше вратата, погледна към Крофт над ниския покрив на колата. Той също се взираше в нея и явно очакваше нещо.

— Все пак няма да те поканя да дойдеш с мен в Колорадо, да знаеш — спокойно, но твърдо рече тя.

— Вечерта още не е свършила — подчерта той, без изобщо да си прави труд да звучи спокоен. — Мислех си да се отбия за чаша бренди.

— О, така ли? — Пулсът ѝ се ускори.

Крофт не каза нищо повече. Просто я хвана за ръка, докато тя заобикаляше колата, и тръгна с нея нагоре по стълбите. Може би е редно да го спра на вратата, помисли си Мърси.

Но знаеше, че няма да може да го направи.

Той взе ключовете от нея и отключи с такова сигурно движение, като че ли това бе неговият собствен дом. Мърси дълбоко си пое дъх и влезе в апартамента, след което веднага щракна ключа на осветлението. От другата страната стаята ги посрещна недовършеният акварел. Очите на Крофт се спряха върху него.

— Ще донеса брендито — промълви Мърси и забърза към кухнята. Може би не бе чак толкова невъзможно да го вземе със себе си в Колорадо. В крайна сметка щеше да прекара само две вечери у този Гладстоун. Ако клиентът ѝ бъде против да доведе още един гост със себе си, тогава двамата с Крофт биха могли да отседнат в хотел.

Само си представи цяла една седмица с Крофт Фалконър из планините на Колорадо, и направо ѝ се зави свят от вълнение.

Не биваше да го прави. Идеята бе направо ужасна. Почти не познаваше Крофт и не биваше да се поставя в такова конфузно положение пред клиента си. Макар да му вярваше, че я желае, без съмнение също толкова го вълнуваше и проклетата книга. Мърси изобщо не искаше да се чувства изместена от някакво си порнороманче от осемнайсети век!

Толкова много разумни причини можеха да се изтъкнат да не позволява на Крофт да идва с нея.

Той все още изучаваше акварела, когато Мърси се върна в хола с две чаши с бренди в ръце. Хвърли ѝ оценяващ поглед, щом се приближи и застана до него. Изглеждаше като човек, който внимава точно какви думи ще подбере.

— Трябва да те предупредя, че не приемам много лесно критика — каза му Мърси, докато му подаваше питието.

— Имаш неправилен подход към рисуването — много сериозно започна той.

— Та това е просто упражнение за уроците ми по рисуване. — Тя хвърли небрежен поглед към пейзажа на статива. — Стори ми се хубав ден, заради гледката. Ти рисуваш ли?

— Занимавал съм се с акварели.

Тя отпи от чашата си.

— Това ме изненадва.

— Така ли? Сториха ми се много... — спря за момент — ... интригуващи.

— Защо? — попита го с внезапно събуден интерес.

— Погледнато повърхностно, този тип изображение е много прозрачен. Няма ги многобройните слоеве боя, които пречат на съзрателя. Акварелът дава възможност на художника да си играе със светлината. А какво може да бъде по-ясно от светлината?

Мърси поклати глава.

— Каза, че акварелите показват всичко на повърхността. Но според мен изобщо нямаше да ти се сторят толкова интересни, ако не криеха нещо тайнствено.

— Права си. Именно тази прозрачност е невероятно сложна, ако се захванеш да я изучаваш. Разкрива толкова много, и то с толкова оскъдни средства. И точно там грешиш в собствените си картини, Мърси. Опитваш се да натрупаш прекалено много детайли в работата си. Използваш техника, която зависи от светлината така, сякаш работиш с перо и мастило или с маслени бои.

— Колкото и странно да ти прозвучи, тази вечер не те пуснах у дома, за да ми даваш уроци по рисуване.

Устните му трепнаха в усмивка.

— Тъй ли? Тогава защо ме покани тази вечер?

Тя не отвърна на този пряк въпрос, тъй като не искаше да признае отговора на себе си, камо ли на него.

— Навярно за да мога учтиво да ти благодаря за приятния ден, който прекарахме заедно.

Той обмисли този отговор и после явно го отхвърли като приемливо основание.

— Не е достатъчна причина. Има си място за учтиви благодарности, но това не е сред тях.

— Крофт...

— Гледай само. — Той я прекъсна, наведе се и вдигна четката. Намокри меките влакна в мъничкия съд с вода и ги топна в кутийката с жълта боя. После комбинира жълтото със съвсем малко синьо, създавайки нежен нюанс на зеленото.

Мърси го гледаше. Просто не можеше да отдели очи от него. Той разреждаше боята прекалено много, а това не бе по неин вкус. Но

когато Крофт прокара четката през листа с бърз, уверен замах, тя смаяно осъзна, че току-що бе постигнал оттенъка на небето при залез над залива. Никога не би се досетила да използва зелено, за да предаде този цвят. Но резултатът изключително ѝ се понрави.

— Прекрасно! — прошепна тя, почти в унес.

Той остави четката и бавно изрече:

— Мисля си, че да се любя с теб ще бъде като да рисувам акварел.

Мърси просто замръзна на място. Крофт обгърна с ръка шията ѝ и повдигна с палец брадичката ѝ. Очите му бяха почти златисти.

— Цялата си цвят и светлина.

Устните му се притиснаха до нейните, преди тя да успее даже и да си помисли за бягство.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мърси усети как цялото ѝ тяло мигновено откликна на тази милувка. Чувството беше доста обърквашо, не можеше да се сравни с нищо, което бе изпитвала в живота си досега. Докосването му беше истински метеж от цветовете за сетивата ѝ.

Малката чаша в ръката ѝ затрепери, а после изчезна, след като Крофт я дръпна изпод пръстите ѝ, без да отделя устни от нейните. Когато и двете му ръце се сключиха около нея, тя сепнато си пое дъх. Топлината и силата на тялото му я повлякоха в блестящ водовъртеж. Цялото първоначално увлечение, физическото привличане и дълбокият, почти подсъзнателен стремеж да опознае Крофт, които я държаха нащрек през последните два дни, сега излязоха на повърхността и я завладяха.

Знаеше, че той много добре усеща нейната реакция. Това я караше да се чувства уязвима и за момент част от предишната ѝ уплаха се върна, за да запали в душата ѝ една обречена борба с неизбежното. Ръцете на Крофт я обгърнаха още по-силно.

— Желаяш ме — изрече той и устните му докоснаха нейните. — Видях го в очите ти. Не можеш да го скриеш от мен. Очите ти са ясни като акварелна картина. И аз те желая. Ще бъда внимателен с теб. Няма защо да те е страх, Мърси. И по-рано ти казах, че с мен няма от какво да се боиш. И ти го знаеш, нали?

Тя пак му повярва, точно както първия път, когато ѝ каза, че с него няма от какво да се бои. Мърси се отпусна в прегръдките му, потърси опора в примамливата топлина на тялото му. Натискът на устните му върху нейните бе силен и непобедим. Когато палецът му докосна крайчеца на устните ѝ и я накара да откликне, тя тихо изстена и разтвори устни. Знаеше, че тази целувка е само първата стъпка от едно предпазливо опипване на почвата, което само загатва какво ще се случи по-нататък.

Когато той с неохота се отдели от устните ѝ и покри с леки, дразнещи целувки лицето ѝ, Мърси въздъхна, удивена. Ръцете ѝ

обвиха врата му. Твърдите, мускулести очертания на раменете му бяха тъй приятни за докосване.

— Преди малко стгрехих — промърмори Крофт, заровен в косите й. — В теб има много повече от светлина и цвят. Има сила. Прекрасна, нежна, женствена сила. Предстои ни да открием много хубави неща, Мърси. Ти и аз.

— Може би след време — прошепна тя и притвори очи, когато той нежно захапа меката част на ухото й.

— Тази вечер — поправи я той.

Тя не започна да спори по този въпрос. Вече нямаше сили да го стори. А и искаше същото, най-сетне си призна Мърси. Всичко ставаше прекалено бързо. Познаваше го съвсем малко. Но никога преди не бе желала мъж по начина, по който желаше Крофт Фалконър. Да се откаже от него тази вечер би означавало да се откаже от възможност, за която досега дори не бе подозирала, че съществува.

— Все още ли те е малко страх от мен? — попита той. Ръцете му се плъзнаха по гърба й и леко я притиснаха до собственото му тяло.

— Да. Не. Не знам. — Всъщност няма значение, помисли си Мърси. Какъвто и страх да я измъчваше в момента, той бе потопен под лавата на желанието. А желанието бе взаимно. Вече го усещаше как се възбужда.

— Как можеш да се страхуваш от мен, след като виждаш колко много те искам? — Гласът му беше дрезгав от възбуда, когато я притисна още по-здраво до себе си.

— О, Крофт!

Мърси зарови лице в извивката на рамото му.

— Искам да те видя как оживяваш в ръцете ми, подобно на акварел върху хартия. — Крофт бавно я завъртя в обятията си, докато я обърна с гръб към него. Когато тя се опита да се съпротивлява, тъй като не разбираше какво иска от нея, той прошепна: — Не ми противоречи, скъпа. Отвори си очите.

Мърси го стори и изведнъж се озова лице в лице с отраженията на двамата в огледалото пред тях. Остана почти шокирана от собствения си сладен поглед. Ясно видя себе си, пламнала от желание, и това я стресна. Значи Крофт виждаше тази открита покана, тази смесица от молба за чувствена наслада и женствено самообладание. Това щеше да я засрами, ако го нямаше и другия образ

в огледалото. Този втори образ издаваше невероятната възбуда на Крофт. Златистите му очи направо пламтяха от нея.

Без да отделя очи от изражението ѝ, той започна да и разсъблича. След като пръстите му бавно преминаха по редицата копчета на ризата ѝ, свали дрехата от раменете ѝ и безгрижно я хвърли настрана. После зарови устни в косите ѝ, а очите му все така не се отделяха от нейните в огледалото, когато обхвана гърдите ѝ с длани.

Мърси усети да я облива сладка премала. Не можеше да отдели очи от огледалото, очарована от собствения си образ, обгърнат от загорелите ръце на Крофт.

Вкопчи се в ръцете му, тъй като се почувства превъзбудена и уплашена от следващата му милувка.

— Моля те — успя да промълви. — Аз не... чувствам се толкова странно.

— Много си чувствителна. Знаех си, че ще бъде така. Страх те е, че може да те заболи, когато направя това? — Крофт зарисува кръгчета край тъмните зърна на гърдите ѝ, като буквално пиеше с очи отражението на лицето ѝ в огледалото.

Мърси рязко си пое дъх, когато видя как гърдите ѝ се стягат още повече. Усещането беше почти нетърпимо — болка, копнеж и изострена до крайност чувствителност. Ресниците ѝ се спуснаха, докато почти покриха очите ѝ.

— Не съм сигурна какво да очаквам от теб.

— Понякога границата между болката и удоволствието е много тънка.

— Винаги ли знаеш къде минава тази граница?

— Да. Винаги.

Мърси изведнъж се усети обладана от непреодолимо доверие. Крофт наистина знаеше разликата и никога не би прекрачил чертата. Можеше да му се отдаде, без да се страхува от нищо.

Този мъж винаги щеше да я защитава. Можеше да му се довери. Очите ѝ още веднъж срещнаха неговите в огледалото и този път му се усмихна.

Не се възпротиви, когато той освободи гърдите ѝ и ръцете му се плъзнаха надолу към талията ѝ. Чу се тихо метално стържене, когато той разкопча колана на дънките ѝ и смъкна ципа. Мърси усещаше как

мускулите на ръцете му се стягат и отпускат, докато смъкваше дънките по бедрата ѝ.

— Имаш ли изобщо представа колко си сексапилна? Часове наред мога да те съзерцавам така, сладка моя Мърси. Цялата си меки, закръглени извивки, които само чакат да бъдат докоснати. Пълна си със сенки и светлини.

Мърси чу тези думи, по не видя лицето му, тъй като пак беше затворила очи. Усети, че и бикините ѝ се смъкнаха заедно с панталона. Знаеше, че ако вдигне клепащи сега, ще види себе си съвсем гола, отразена в огледалото отсреща.

Природната ѝ свенливост внезапно се надигна в нея.

— Не искам само аз да стоя пред огледалото без нито едно парцалче по себе си — шепнешком запротестира тя.

Той тихо се засмя и се наведе да я целуне по рамото.

— Ами тогава съблечи ме. Искам да усещам как ме докосваш.

Тя разкопча ризата му с доста усилия, тъй като пръстите ѝ трепереха. Крофт изобщо не се и опита да ѝ помогне. Не спираше да шепне чувствени обещания и да обсипва с невероятно замайващи целувки слепоочията и шията ѝ.

Крофт нетърпеливо се измъкна от ризата, когато тя най-сетне я разкопча. Гърдите ѝ се притиснаха до широкия му гръден кош, а той погледна в огледалото зад нея и се засмя. Бавно прокара ръце надолу по гърба ѝ до извивката на бедрата. Мърси стреснато пое дъх.

— Крофт!

Но той не ѝ обърна внимание. Милувката му премина още по-надолу, там, където лесно можеше да разбере колко готова е за него всъщност. Разтреперана от страст, Мърси едва сподяви надигания се в гърлото ѝ вик и впи нокти в гърдите му.

Като го чу да си поема дъх от болка, тя осъзна какво бе направила. Притеснено вдигна очи към него.

— Не исках да те нараня.

Той тихо се засмя, наведен над нея.

— И да искаш, не можеш да ме нараниш. Но лесно можеш да ме побъркаш от удоволствие.

Отвърна на усмивката му, почувствала се вече по-сигурна. Сетне с неприсъща дързост, която все повече ѝ допаднаше, Мърси разкопча

дънките му и изкусително се уви около него, пламнала от невероятна възбуда.

Пръстите ѝ стиснаха раменете му, когато вдигна поглед към него. Дрезгавият, хрипкав от вълнение глас беше сам по себе си цяло изкушение. Чувстваше се съвсем открита, съвсем незащитна, когато той лекичко пъхна бедрото си между краката ѝ.

Мърси не разбираше как изобщо е възможно да е едновременно възбуден, колкото самата нея, и все пак да продължава така хладно да се контролира. Нещо в цялата ситуация никак не ѝ харесваше.

— Крофт, много добре осъзнаваш какво правиш, нали? — прошепна тя, опитвайки се да надникне в очите му. Чувстваше се замаяна, загубила ориентация заради начина, по който тялото ѝ откликна на неговите милувки, но същевременно усещаше, че Крофт без засечка командва състоянието на собственото си тяло. Тази мисъл я прободеше болезнено и за малко сякаш разкъса фината паяжина на страстта, която се виеше около тях.

— Шшт, Мърси — тихо изрече той и впи устни в голото ѝ рамо. — Не разваляй момента с логика. Време е да се отдадеш на чувството си. Остави тялото си само да отговаря на моето. Погледни онази дама в огледалото. Тя не се страхува. Чувства се свободна, дива и жива. Тя не би желала да провали вечер като тази с въпроси, на които няма отговор.

И преди още Мърси да успее да събере разпилените си мисли, за да се опита да си отговори на тези сложни въпроси, Крофт вече леко я полагаше на килима пред огледалото. И последната капка неочаквана, нежелана уплаха в сърцето ѝ се изпари на секундата.

С крайчеца на окоето си Мърси видя жената в огледалото, вкопчена в мъжа над нея, докато той снишаваше тялото си върху нейното. Когато онази, другата жена, извика и се изви сладно нагоре, предлагайки гърдите си на своя любовник, Мърси остана просто зашеметена от неконтролираната ѝ реакция. Косата ѝ, косата ми, припомни си Мърси в отчаян опит да запази разликата между образа и реалността, се разпиля по сивия килим. Мъжът в огледалото зарови пръсти в гъстата светлокестенява маса и в същия момент затвори устни над стегнатото зърно на едната ѝ гърда.

Мърси не смееше да си поеме дъх от дивото удоволствие, което я обзе.

Ясно усещаше пулсиращата мъжествена плът между бедрата си и знаеше, че и жената в огледалото в момента е изпъната като струна от очакване.

— Сега! — Гласът на Мърси едва се чуваше, но желанието в него някак беззвучно завибрира във въздуха между двамата. — Моля те, Крофт.

Крофт изстена, премалял.

— Достатъчно дълго те чаках — изрече той през стиснати зъби, докато се настани още по-удобно. — Твърде дълго. Години наред. Цяла вечност може би.

Мърси не можа да разбере какво искаше да й каже, но точно сега не й беше до задаване на въпроси. Той бавно проникваше в тялото ѝ, сякаш искаше да се наслади на всеки завладян сантиметър. И тогава, като че ли осъзнала колко невъзвратно и цялостно ще бъде това негово завладяване, Мърси се стегна цялата.

Жената в огледалото впи нокти в раменете на любовника си в мълчалив, внезапно избухнал протест, докато Крофт внимателно напредваше в стегнатото тяло на Мърси. Всичките ѝ сетива се концентрираха върху реалността около нея и тя замръзна от внезапен страх.

— Отпусни се — нежно заповяда Крофт и с неимоверна сила на волята овладя собственото си тяло. Облегна се на лакти и зачака тялото ѝ да се поотпусне. — В момента се съпротивляваш. За никъде на бързаме. Цялата нощ е пред нас. — Пръстите му отметнаха разрошените къдрици от лицето ѝ, докато напрегнато се взираше в очите ѝ.

Мърси усети как мускулите му се стягат, докато той успешно се опитваше да се вземе в ръце.

— Какво самообладание само — прошепна тя. Забележката беше глупава, но именно тя ѝ дойде наум, докато го гледаше.

— Ако не беше то, можех да те нараня тази вечер. Ти си много притеснена, много напрегната. Като че ли още се страхуваш от мен. Нещо у мен ли те притеснява, или причината е, че толкова време не си била с мъж.

— Може би съм нервна, защото си толкова самоуверен и така добре владееш тялото си. — Нервно отметна глава, недоволна, разочарована. — Няма да мога да се отпусна напълно, ако и ти не го

направиш — бързо заключи тя. — Спри. Спри всичко това. Твърде далече стигнахме.

Нещо свирепо припламна в очите му за миг.

— Знаеш, че те желая.

— Искаш да ме прелъстиш. Има разлика.

— Много разбираш тези неща май?

— Не съм чак такава глупачка. И да не си посмял да ми се присмиваш.

— Не — тихо изрече той, — не си глупачка. Но в момента се оставяш да бъдеш разкъсана от хиляда различни стракове. Ако ти позволя, направо ще се разпаднеш на парченца от страх тази вечер.

— Всъщност именно ти ме разкъсваш. При това буквално.

— Знаеш, че не е вярно. Казах ти, че когато си с мен, няма нищо страшно.

— Не ти вярвам. — В момента много добре съзнаваше, че се лови за собствените си думи като удавник за сламка. Всъщност не бе съвсем наясно какво иска да постигне. Единствено осъзнаваше, че отчаяно се нуждае да го провокира по някакъв начин, да разруши неговата съдържана, контролирана страст. Искаше и той да се чувства полудял от желание като нея. Искаше да знае, че и той е пленен от чудото и вълнението на този миг. — Чуваш ли ме, Крофт? Не ти вярвам. Почти не те познавам. Как изобщо бих могла да знам какво разбираш под „достоинство“? Как бих могла да ти се доверя? Пълна идиотка би била всяка жена, готова да се отпусне в ръцете на мъж, който признава, че е специалист по насиетието. Не ти вярвам вече. Нямам ти доверие.

Веднага усети промяната у него. Мърси се почувства невероятно възбудена от рязкото, трептящо напрежение, което изведнъж го облада. Но като видя новия блясък в очите му, се притесни, че е отишла твърде далеч.

— Дяволите да го вземат, нямаш друг избор, освен да ми вярваш.

— Гласът му изведнъж зазвуча със сурови нотки. — Защото ще бъдеш само моя.

— Така ли? — В момента го дразнеше най-безразсъдно и на сутринта нямаше да може да повярва, че се е държала по този начин.

Той я прикова в прегръдките си.

— Признай си — яростно прошепна в ухото ѝ. — Признай, че ме искаш. Кажи го.

Тя пое дълбоко въздух и каза истината — не бе в състояние да я отрича вече.

— Искам те.

— Кажи, че ми имаш доверие. Признай, че лъжеше, когато каза, че не ми вярваш.

Тя с въздишка се предаде и изрече и другата истина. Малкото ѝ самоконтрол отиде по дяволите. Нямаше неговата мощ и воля. А толкова силно го желаше.

— Вярвам ти.

— Слава богу, че не знаеш как да ме лъжеш. — Ръцете му сграбчиха раменете ѝ и устата му се впи в нейната с такава свирепа страст, че Мърси направо щеше да припадне от възбуда. Целият се стегна и бавно, вече без колебание, влезе в нея.

Дъхът ѝ секна. Тялото ѝ нетърпеливо откликна и тя забрави за жената в огледалото, забрави всичко останало, освен празника на сетивата, който Крофт създаваше за нея.

— О, Крофт! — Вкопчи се в него в отчаян опит да го задържи колкото може по-дълго в себе си.

— Сладка моя Мърси — промълви той. Думите прозвучаха като клетва, като молитва и като победен вик едновременно.

Крофт я притисна до себе си и сложи начало на един влудяващо чувствен ритъм.

Мърси беше готова да полети. Копнееше да достигне звезди, които никога не бе докосвала, да прекрачи прага на блаженството. Крофт бе с нея. Вплетени един в друг, двамата се завъртяха в шеметната спирала на чувственото удоволствие.

— Сладка моя Мърси, не издържам вече — дрезгаво от страст прошепна в ухото ѝ.

Вече нямаше място за думи и молби. Бурята на желанието им се изви и ги понесе към невероятния оргазъм, който последва.

Мърси дълго не можа да отвори очи. Крофт лежеше върху нея и тежестта му здраво я притискаше към килима. Тя се усмихна, рисувайки с пръсти малки кръгчета по раменете му. Облегнат удобно върху гърдите ѝ, той се бе извърнал към огледалото.

Мърси не разбира, че наблюдава отражението ѝ, докато случайно не хвърли поглед в тази посока и видя, че очите му са широко отворени и вторачени в нея.

Дари го с дръзка усмивка.

— Хей, защо ме гледате така, господин експерт по бойните изкуства?

— Защото ми харесва.

— Не си спомням да съм ти давала разрешение! — Очите и усмивката на устните ѝ бяха истинско предизвикателство.

— Аз не съм те молил. — Той вдигна глава и бавно се отдели от блесналото ѝ от капчици пот тяло. — Нямаше и смисъл да го правя. Сигурно щеше да кажеш „не“ просто от инат. — Лекичко я целуна по устните. — Божичко, изобщо нямах представа какъв костелив орех ще се окажеш, като Видях онази обява в каталога за „Долината“.

Думите му не бяха просто весела закачка и Мърси го усети. Очевидно в момента той водеше някаква вътрешна борба.

— Щеше ли да има някакво значение?

Той уверено тръсна глава.

— Не. Нищо нямаше да промени. По кое време тръгваме утре?

Мърси замръзна за няколко секунди. Крофт мълчеше. Остана прикован на мястото си, като все така я притискаше с тялото си към килима, изчаквайки отговора.

— Нима ме прелъсти тази вечер, за да ме убедиш да те взема със себе си в Колорадо?

— Не. Щях да те прелъстя независимо дали заминаваше за Колорадо сутринта или не. Толкова силно те желяех. Не си спомням да съм желал някоя по-силно от теб.

Тя погледна нагоре към непоколебимото му лице и му повярва.

— Радвам се — нежно му каза. — Защото и аз не съм имала подобно изживяване досега.

— О, Мърси! Знам, че е така. Прозрачна си като акварел. — Леко се усмихна и я целуна по върха на носа. — По очите ти познах колко шокирана остана, когато за първи път те накарах да погледнеш към нас двамата в огледалото, и усетих как се изненада, когато почти загуби разсъдъка си в обятията ми преди няколко минути.

Тя цялата се изчерви.

— Много се гордееш със себе си, нали?

Зъбите му блеснаха в една от неговите редки хищнически усмивки.

— Сама си си виновна, беше тъй невъздържана, че и слепец би видял колко ти е хубаво.

— Не съм сигурна, че ми се нрави толкова лесно да четеш мислите ми.

— Ще свикнеш. — С лекота се изправи на крака и се наведе, за да вдигне и нея.

— Така ли? — Мърси го измери с поглед.

— Аха. — Нежно докосна ъгълчето на устните ѝ. — С нетърпение очаквам тези няколко дни с теб в Колорадо.

— Искаш да кажеш, че с нетърпение очакваш да омаеш Гладстоун да се откаже от покупката си.

Крофт тръсна глава.

— Не. Нямам никакъв интерес да карам Гладстоун да се откаже от „Долината“.

— Сериозно ли говориш?

— Честна дума. Кълна се, че няма да се опитам да преговарям с Гладстоун.

Страшно ѝ се искаше да му повярва. Едва след като се взря в горещия му поглед, се увери, че може да го стори.

— Добре тогава — рече Мърси, явно взела решение. Крофт пак се усмихна и се наведе да събере дрехите им.

— Знаех, че ще приемеш — каза той и я поведе към спалнята.

Малко по-късно Крофт лежеше до спящата Мърси, вперил невиждащ поглед в сенките на стаята. Вече няколко пъти прехвърляше в главата си едни и същи въпроси, а отговорите все му се изплъзваха. Пак се чувстваше неспокоен и това го притесняваше.

Точно като да се взираш в акварел. На повърхността всичко изглежда кристално ясно. Беше постигнал целта си. Мърси се бе поддала — физически, емоционално и интелектуално. Щеше да замине с нея, за да се срещне с тайнствения колекционер, закупил „Долината на тайните съкровища“ още с появата ѝ в каталога.

Но Крофт не бе доволен от себе си и много добре знаеше защо. Недоволството му бе свързано с начина, по който го бе предизвикала да загуби обичайния си самоконтрол тази вечер. Дотогава всичко се бе движило точно по предназначения от него план. Мърси се бе разтапяла

в обятията му, отдавайки му се със сладка, съблазнителна чувственост, която достави огромно удоволствие на Крофт. По дяволите, даже беше повече от удоволствие. Беше като божествено откровение...

Бе възбудила всяка фибра в тялото му и мисълта за това нежно завоевание не можеше да излезе от главата му; искаше да я прикрепя към себе си със здрава верига, да обвърже душата си с нейната.

Няма да злоупотребя с доверието ѝ, бе си казвал по-рано през деня, когато замисляше прелъстяването. Всичко е за нейно добро. Докато лежеше до нея сега, поне имаше честността да потръпне при мисълта как ли би се „зарадвала“ на такова оправдание за буйното любене на пода в собствения ѝ хол. Но това си бе самата истина. Той правеше всичко това, за да я защити.

Но пред себе си призна, че има нужда от емоционалната връзка помежду им, в случай че нещата в Колорадо се объркаха. Привързаността ѝ би могла да се окаже от решаваща важност. Дори би могла да спаси живота ѝ.

Крофт беше наясно, че няма да може да убеди Мърси да не заминава заради книгата. При това положение нямаше друг избор, освен да отиде с нея, за да се срещне с Гладстоун. Някой трябваше да се грижи за нея, в случай че Гладстоун се окажеше човекът, който би трябвало вече три години да е сред мъртвите. А и Крофт знаеше, че е необходимо да бъде въведен по някакъв начин в дома на Гладстоун, ако иска да разкрие истината.

Всичко бе взаимосвързано.

Прелъстяването тази вечер беше нужно, както и всичко останало в плановете му. Той се примири с тази мисъл, въпреки че имаше известни съмнения дали Мърси би приела нормално всичко, ако знаеше цялата история.

Не, не угризения на съвестта го държаха буден тази вечер.

Това, което гонеше съня от клепачите му, бе съзнанието, че в крайна сметка не бе съумял да контролира изцяло собствените си реакции, когато се любеха. Беше се увлякъл от зашеметяващо изкусителния начин, по който Мърси откликваше на ласките му. Беше го направила свой пленник, макар да си казваше, че именно той я бе завладял.

В крайна сметка не бе успял да изиграе ролята на хладнокръвен прелъстител, който владее положението през цялото време, от началото до края.

Самият той се бе оказал прелъстен.

ПЕТА ГЛАВА

Еразмъс Гладстоун се бе излегнал на елегантния фотьойл, тапициран в бяла кожа, и съзерцаваше разкошния планински пейзаж през прозореца на дневната си. Отпиваше от чашата първокласен портвайн, който Изабел току-що му бе сипала, и може би вече за хиляден път си казваше, че това планинско убежище е най-подходящо за него. Красиво. Изолирано. Защитено.

Освен това бе снабдено с няколко различни маршрута за бягство. Добре си бе научил урока от преди три години, когато бягството му бе възможно само през един-единствен, почти разрушен стар тунел, който по всяко време можеше да се срине над главата му. Не бе обърнал много внимание на ремонта на тунела, защото изобщо не очакваше, че ще му се наложи да го използва. Тук обаче първо нареди да построят тунела, преди даже да добавят обширното подземие към къщата.

Работникът, който му бе помогнал да изкопае и укрепи подземния коридор, пострада при един злополучен инцидент по планинските пътища съвсем скоро след приключването на аварийния проход. Сега Гладстоун се чувстваше в безопасност. Никой друг не знаеше за тунела. Далас, Ланс и Изабел пристигнаха едва след завършването му.

Бе смятал, че е в безопасност и на острова. Географското разположение го бе държало извън контрола на американските закони и извън обсега на местните власти, твърде слаби по островите в Карибско море. Острият му ум по деловите въпроси го правеше независим от конкуренцията. Слепият фанатизъм на последователите му пък го правеше недосегаем за предателство, или поне така си мислеше тогава. Бе раздал оръжие на по-буйните и фанатични свои следовници, за да се застрахова срещу вероятността да бъде атакуван от наемници.

Но се бе оказал неподготвен за един-единствен призрак, който се появи от нощния мрак.

Сега обаче Гладстоун реши, че няма да стори същата грешка и втори път и да се обгради е цяла армия заслепени глупци. Няма да разчита на фанатизма и наркотиците, за да си осигури нечия вярност. Този метод криеше прекалено много рискове, както сам се бе убедил преди три години.

Този път реши да разчита на проста организация. Изолираното място в планините, аварийните изходи, електронните механизми за сигурност, кучетата, тримата внимателно подбрани телохранители, чиято вярност бе подсигурана с изнудване, пари и личен чар — това бяха гарантите за новия му живот. Сега групата е много по-малка, по-подбрана и по-податлива, развеселен си помисли Гладстоун. Всеки непознат или призрак, който се промъкне между тях, веднага ще бъде разпознат.

Еразмъс отпусна среброкосата си глава на облегалката на креслото, затвори сините си очи и си припомни виковете, бушуващата огнена стихия и задушавания дим. Тази сцена се бе запечатала завинаги в съзнанието му, защото онази нощ самият той бе на крачка от смъртта, и то щеше да загине от ръцете на човек, когото никога не бе виждал — един призрак, според отчаяните вопли на последователите му.

Знаеше, че този единствен воин трябва да е бил човек от плът и кръв, въпреки истеричните твърдения на изпадналите в паника членове на Обществото, които се бяха стълпили да търсят спасение при водача си в онези трескави моменти. Та той нямаше време да се притеснява за никой друг, освен за себе си. Дори да не е бил среднощно привидение, мъжът, унищожил островната крепост на Обществото на посветените, бе действал като такова. В резултат от нападението си бе оставил поражения, от които Гладстоун едва сега започваше да се възстановява.

Бе водил дълга борба. Хващаше се, че мисли за унищожаването на острова крепост всеки божи ден от живота си. Толкова мощна организация бе събрал там долу, на Карибите. Дълго време ще му трябва, за да си възвърне предишните богатство и влияние.

Освен ако не успее да се докопа до книгата.

„Долината на тайните съкровища“ съдържаше безценния ключ към целите на Еразмъс Гладстоун.

— Още малко портвайн?

Той отвори очи и видя Изабел, приведена над него, за да му долее чашата. Гърдите ѝ се издигаха закръглени и едри изпод дълбокото деколте на копринената рокля. Позволи си удоволствието просто да я погледа в продължение на няколко секунди. За един богат човек красивите жени не бяха труднодостижими, но много малко от тях притежаваха, освен хубост, и особените умения на Изабел Аскейниъс.

— Благодаря ти, мила. Искаш ли да ми правиш компания?

— Разбира се. — И тя му се усмихна над ръба на чашата си, както винаги, развълнувана от гласа му.

Още като доста млад Гладстоун бе разбрал, че гласът му е изключително полезно оръжие. Всички до един се поддаваха на мелодичността му. Той милваше слуха, очароваше и залъгваше сетивата. А Гладстоун добре знаеше как да си служи с тайното си оръжие.

— Уреди ли да приготвят картата за нашата госпожица Пенингтън?

— Да, ще я получи, когато наеме кола в Денвър — потвърди Изабел.

— Ами мотела?

— Казах ѝ, че той е единственият подходящ по пътя насам. Там ще отседне. Че защо да поставя под съмнение нашите препоръки?

— Да, защо ли наистина — промърмори Гладстоун замислено.

— Сигурен ли си, че искаш да прекара там нощта, преди да дойде при нас? — попита Изабел. — Изглежда ми чиста загуба на време.

— Това ще ни даде възможност да се уверим, че е сама и никой не я следи. Ако се усъмним в нещо, като я видим, бихме могли още тогава да ѝ вземем книгата. Тя ще остане с впечатлението, че просто е станала жертва на хотелска кражба. Никой няма да може да докаже каквото и да е друго. Оставането ѝ първата нощ в мотела е просто допълнителна предохранителна мярка. Тази книга е опасна, мила. Изключително ценна и изключително опасна.

Изабел се приближи до прозореца и се загледа в гаснещия светлик отвъд блесналите планински върхове.

— И все пак си мисля, че се излагаме на прекалено големи рискове само за да получим тази книга.

— Ще разбереш колко важна е тя, когато я получа обратно.

— Но сега няма да ми кажеш защо е толкова важна, нали? — с тъжна усмивка попита Изабел. — Още не ми вярваш напълно.

— Аз на никого не вярвам напълно, мила. Но можеш да си съвсем сигурна, че на теб се доверявам в много по-висока степен, отколкото на когото и да е друг. — Гладстоун пак отпи от портвайна. — Всичко наред ли е в колонията?

— Разбира се. Всички там с нетърпение очакват празненството.

Хубавата уста на Гладстоун се изви в ехидна усмивка.

— Естествено, няма как да не се радват.

— Сигурен ли си, че искаш да направим празненството, докато госпожица Пенингтън е тук?

— Абсолютно сигурен. Ще се превърне в отлично прикритие, в случай че сметем за нужно да направим нещо... невъзвратно със сладката малка Пенингтън. Просто още една предохранителна мярка, драга моя. Вече трябва да си свикнала с малките ми чудатости.

— Намирам твоите чудатости за доста очарователни, Еразмъс. — Изабел му се усмихна. — И доста научавам от теб.

— Не се и съмнявам. — Гладстоун отвърна на усмивката ѝ.

Изабел бе хубава жена, но тя самата го знаеше още от съвсем млада. Винаги възприемаше коментарите за хубостта си като даденост. Отегчаваха я. Същинският ключ към сърцето ѝ бе да се отдава почит на интелекта и най-различните ѝ умения. Такова признание истински я радваше. Ключът към предаността ѝ бе да ѝ се дава онова, за което тя с цяла душа копнееше: чувство за мощ. Изабел искаше да се чувства уверена, че най-сетне е оценена по достойнство и се изкачва нагоре в йерархията. Искаше да знае, че един ден може да има това, с което разполагаше Гладстоун. Изабел бе амбициозна жена.

Гладстоун имаше още един вроден талант освен омайния си глас. Притежаваше способността да открива верния ключ към сърцето на почти всички, които срещаше. И не бе от хората, които биха оставили таланта си неизползван.

Мърси се събуди на следващата сутрин, обхваната от ясното усещане, че целият ѝ живот е претърпял важна промяна само за няколко часа.

Мърси се почуди дали Крофт осъзнава пълния ефект от това, което направи с нея миналата нощ. Боя се, че да, помисли си тя. Прекалено проникателен бе. Явно четеше мислите ѝ като отворена книга.

Но пък и тя бе понаучила това-онова за него. Фалконър определено се владееше много добре, но все пак и той бе човек като всички и можеше да бъде изваден от равновесие. Можеше да бъде накаран да изпусне юздите, които тъй здраво стискаше. Мърси знаеше, че снощи успя да стори тъкмо това.

Сега, в светлината на мъдрото утро, тя остана почти смаяна от собствената си дързост. Повече от смаяна. Направо бе зашеметена.

Отвори очи и откри, че стаята е изпълнена с бледа дрезгавина. Един поглед към часовника ѝ даде да разбере, че часът е пет и половина. Един поглед към леглото до нея пък ясно ѝ показа, че Крофт го няма там.

Тя се намръщи и се изправи. Малко късно се сети, че така и не си бе сложила нощница. Когато стана от леглото и посегна към халата си, Мърси се послуша за звуци изпод душа или за потракване на кафеварката в кухнята. Апартаментът бе абсолютно стихнал, но тя усети, че не е празен.

Още докато завързваше жълтото коланче на алената си роба край тънката талия, Мърси зашляпа към вратата на банята и пак се спря да се послуша. Все още нищо не се чуваше, но вече беше съвсем сигурна, че Крофт не си е тръгнал. Безшумно прекоси малкото коридорче към хола.

Той седеше с кръстосани крака на пода пред прозореца. Беше съвсем гол и ръцете му лежаха леко отпуснати върху свитите колене. Очевидно цялото му внимание бе концентрирано върху една точка от гледката, която се откриваше от апартамента ѝ. Мърси разбра, че в момента Крофт медитира.

Почтително се оттегли и се върна по коридора към банята. Много интересно откритие, реши тя, докато влизаше под душа няколко минути по-късно. Но пък, като си помислеше, всичко, свързано с този мъж, бе много интересно.

Тази случка разкрива още доста неща за него, разсъждаваше тя под горещата струя, но преди всичко ясно показва колко малко го познава.

Здравият ѝ разум ѝ подсказваше да понамали темпото в тази връзка, която се бе развилняла изведнъж, като пожар в горещ летен ден. Изобщо не се и съмняваше, че Крофт знае какво търси и как да го постигне. За съжаление обаче все още не бе съвсем наясно със собствените си нужди и желания.

Може би самата тя трябваше да помедитира малко, за да се опита да събере разпилените си мисли.

Увита в хавлия, Мърси излезе от банята петнадесет минути покъсно и свари Крофт зачетен в „Долината на тайните съкровища“, която бе оставила на нощното шкафче. Беше си сложил дънките, но нищо повече. Очертаните мускули на раменете и гърба му се виждаха съвсем ясно на утринната светлина. Той вдигна поглед и се взря във влажната коса, в руменината по току-що измитото лице и в капчиците, които още блестяха по голите ѝ рамене. Леката усмивка, която озари очите му, можеше да бъде определена единствено като радост на доволния завоевател. Направи крачка към нея, но спря веднага, защото видя как Мърси застина. Той вдигна книгата.

— Да не забравиш да я прибереш.

— Не се притеснявай — троснато отвърна тя. — Нямах намерение да я забравям.

— Както виждам, използвала си я като четиво за приспиване.

— Чисто професионален интерес — високомерно го информира и се зае да търси бельото си в едно чекмедже. Знаеше, че в момента се изчервява като момиче.

— Професионален интерес. Така ли му викат вече?

Шеговитата нотка в гласа му я изпълни със съвсем противоречиви чувства — удоволствие от това да чуе тихия му смях и яд, че му бе позволила да намери книгата на такова уличаващо място.

— Да, беше професионален интерес. Даже вече съм си оформила професионално мнение за автора.

— Ривингтън Бърли? — Крофт се промъкна зад нея и сложи ръце върху голите ѝ рамене, след което целуна влажните ѝ коси. — Та до какъв извод стигна за него?

— Че не е той, а тя.

— Какво?

Разбра, че го е изненадала. Мърси доволно се усмихна.

— Точно така. Мисля, че Ривингтън Бърли е бил жена.

— Порнография от осемнайсети век, написана от жена? Звучи доста невероятно.

— Че защо? През осемнайсети век е имало и други писателки. Много дори. И доста често са писали под мъжки имена.

— Но такъв тип литература?

— Ти да не си от онези мъже, които си мислят, че жените не се интересуват от еротика? — Отскубна се от ръцете му и тръгна към дрешника да си намери дънките. — Защото ако е така, трябва да ти кажа нещо. Нашите вкусове и предпочитания може да са различни от мъжките, но това не значи, че не разбираме от тези работи.

— О, вярвам ти, Мърси — провлачено каза той и очите му светнаха дяволито. — Видях лицето ти в огледалото снощи, помниш ли?

Яростно го изгледа през рамо.

— Един джентълмен никога не би ми напомнил такова нещо.

— Един джентълмен най-вероятно нямаше изобщо да те накара да погледнеш в огледалото.

— Интересно твърдение от твоя страна.

— Кажи ми какво те кара да мислиш, че Бърли може да е бил жена?

Застанала с дънките в една ръка, Мърси сериозно се замисли по въпроса.

— Може би чувствеността на написаното. Има толкова описания на вътрешните преживявания на главния герой, колкото и на същинската физическа страна на нещата. Мъжете писатели са по-склонни да се съсредоточат върху техническата страна на секса, не толкова върху емоционалния отклик.

— Ти да не си експерт по предназначенията за мъже порнография? И представа нямах, че професионалните ти интереси са толкова широки!

— Е? — контрира го тя. — Не е ли вярно? Не се ли интересуват мъжете повече от физическата страна на нещата, Докато жените са по-склонни да обърнат внимание на свързаните със секса емоционални реакции? Ето защо една любовна връзка, която се развива под ръководството на мъжа, обикновено започва със стремглав спринт към спалнята. Но според мен, ако нещата зависят от жената, връзката би

започнала много по-бавно и би се отделило много повече време на взаимното опознаване.

— Не усещам ли някакъв неприятен поврат в разговора? Дали в момента не преминаваме от професионални изказвания към лични нападки? — Крофт не помръдваше, но в стаята като че ли се чувстваше някакво напрежение.

Мърси държеше брадичката си гордо вдигната, макар че пръстите, стиснали дънките, бяха почти побелели от усилието да се сдържи. Посрещна погледа му с открит, ясен взор.

— Да — отвърна тя. — Май така стана.

— Говори направо, Мърси. Не ми се ще да си проправям с мъка път в джунглата на чудноватите ти мисли.

— Добре, така ще направя. — Пое си дъх. — Мисля, че насилихме нещата снощи. Всичко стана твърде бързо. Трябва ни повече време, за да се опознаем, Крофт. Ако наистина се отнасяш сериозно към тази... към тази наша връзка, би трябвало да се съгласиш с мен, че е нужно да поохладим малко физическата страна на нещата за известно време поне.

— О, мамка му!

Мърси доста се стресна от тази кратка, но красноречива проява на несъгласие. Освен това се почувства обидена.

— Ако единственото, което те вълнува, е сексът, тогава можеш спокойно да го потърсиш някъде другаде.

— Снощи нямаше нищо против секса.

Не ѝ харесваше застрашителното изражение на лицето му.

— Понякога човек изпуска контрол над себе си. Много е лесно, много е естествено дори да се почувстваш като пометен от едно силно временно физическо изживяване, което...

— Не и ти обаче.

Тя присви очи.

— Какво точно имаш предвид?

— За теб не е нито лесно, нито естествено да се почувстваш като пометена от едно силно временно физическо изживяване. Снощи заплува в съвсем непознати води и аз бях този, в когото се бе вкопчила, за да не се удавиш.

— Доста цветисто го описа, но това не променя нищо.

Той направи две широки крачки към нея и я притисна до стената, преди тя да има време да се изплъзне. Очите му бяха пламнали от необичайно за него чувство — гняв, възмущение или и двете заедно.

— Наистина ли мислиш, че единственото, което ме интересува, е сексът? — някак прекалено нежно я попита Крофт.

Мърси се бореше да не загуби самообладание.

— О, не, разбира се, трябва да се има предвид и книгата. Няма как да се отрече, че се интересуваш и от книгата.

— Да не си посмяла изобщо да споменаваш „Долината“. Не и в този разговор. Изобщо не говорим за проклетата книга! Тук става въпрос за нас двамата. За мен и теб. И искам да знам дали наистина си мислиш, че единственото, което ме вълнува у теб, е колко те бива в леглото?

— Убедена съм, че това е проблем за много връзки — отчаяно продължи Мърси.

— Ама ти и по този въпрос ли си специалистка?

— Крофт, престани. Нарочно се опитваш да ме унизиш. Притеснението ми е съвсем разумно и ми дължиш учтивостта поне да се отнесеш към него с уважение и загриженост.

— Къде е написано, че съм длъжен да се отнасям към твоите идиотски притеснения с уважение и загриженост?

— Притесненията ми не са идиотски. Крофт, та ние почти не се познаваме. Появи се в книжарницата ми едва в петък, за бога. До неделя вече ме беше вкарал в леглото. Това е шеметна бързина според общоприетите стандарти. А според моите стандарти направо е като скоростта на светлината. Искам да намалим темпото, ако наистина искаш да дойдеш с мен в Колорадо.

— Това ли е последната ти дума по въпроса?

— Да — яростно отвърна тя, — това е.

Той се вторачи в нея в продължение на една минута, която ѝ се стори безкрайна. Сенките в очите му бързо се сменяха, сякаш в момента прехвърляше в главата си различни отговори. После внезапно отдели ръце от стената и тръсна глава, явно сериозно засегнат.

— Защо, по дяволите, ми причиняваш това? — попита той и отиде до прозореца.

Въпросът бе тъй тихо изречен, че Мърси не бе съвсем сигурна дали изобщо бе искал тя да го чуе. Питаше сам себе си и очевидно не

можеше да си даде отговор.

— Крофт...

Той не ѝ обърна внимание и прокара пръсти през тъмната си коса, без да отделя очи от прозореца.

— Прекарах тридесет трудни минути, опитвайки се да проясня мозъка си, а ти за по-малко от пет минути успя да провалиш всичко.

— О, Крофт.

Той се извъртя и ѝ хвърли обвинителен поглед.

— Дяволите да го вземат! Аз *никога* не си изгървавам нервите!

— Не трябва да се ядосваш на себе си само защото се чувстваш малко раздразнен от думите ми. Имаш пълното право да си... — тя търсеше правилната дума — ... изненадан от факта, че съм решила да поема инициативата в тази връзка. Склонен си да се налагаш и през последните няколко дни в една или друга степен именно ти владееше положението. Естествено за теб е шок да чуеш, че искам да огранича физическата страна на нещата, но...

Прекъсна я с рязко движение на ръката.

— И дума да не съм чул повече, Мърси. Предупреждавам те. Ако не искаш самата ти да получиш няколко изненади и шокове, то си затвори устата, докато си изпия чая и си изям закуската.

Мърси, която вече почти бе отворила уста, за да му възрази, веднага млъкна. Безмълвно го проследи как с гъвкава походка се отправя към банята.

Крофт очевидно преминаваше през труден период и явно му трябваше малко време.

Това прозрение обаче не можа да спре широката усмивка, която внезапно се появи на устните ѝ.

Няколко часа по-късно Мърси седеше на мястото до шофьора в наетата тойота и се бореше с огромната сгъната карта на Колорадо, която ѝ бяха дали в агенцията за наемане на автомобили. Потеглили бяха от летището в Денвър, следвайки междущатска магистрала номер 25 на юг според указанията, които бяха старателно напечатани на едно листче и оставени в агенцията за нея.

Като излязоха от сивия облак смог край Денвър, пред очите им се разкри примамливото синьо небе над Колорадо. Късното следобедно

слънце, изглежда, печеше по-силно, отколкото във Вашингтон. От дясната им страна високата снага на Скалистите планини се простираше край самата магистрала и мамеше по-смелите шофьори да се отклонят от пътя и да опитат късмета си в една доста по-примитивна обстановка. Повечето коли обаче изобщо не обръщаха внимание на подобни предизвикателства.

Караше Крофт; движенията му бяха спокойни и пестеливи, а цялото му внимание бе погълнато от потока коли край тях. Беше поел уреждането на формалностите в агенцията за наемане на автомобили и бе избрал „Тойота Селика“, подходяща за планинските пътища. Мърси тайничко го наблюдаваше и усещаше мълчаливата му съсредоточеност. Той прави всичко по този начин, помисли си тя. Умееше да се концентрира и да съсредоточава цялата си енергия върху задачата пред него.

Не беше от мъжете, които биха се отклонили от предназначения път.

— Какво има — малко сърдито я попита Крофт, — да не си объркала нещо в указанията?

Мърси сбърчи нос недоволено.

— Не, не съм объркала нищо в указанията. Почти сме стигнали до отбивката за планината. Остават само няколко километра.

Веднага след закуската от топли палачинки и чист кленов сироп, които Мърси сервира, между двамата се възцари сравнително приемлив мир. Това обаче не значеше, че от време на време не си разменяха остроти по един или друг повод. Например Крофт едва не се оказа залят с цяла чаша димящ чай, след като направи грешката да се оплаче, че имало само чай в пакетчета. Прояви достатъчно здрав разум да млъкне и да се оттегли на момента.

Отначало тя реши, че периодичните избухвания на Крофт се дължат на накърненото му мъжко достойнство. Но сега стигаше до извода, че нещо друго лежи в основата на всичко. Имаше странното чувство, че мисълта му е заета със съвсем друг въпрос, нещо много по-важно от някаква си опърничава жена. Мърси доста се обезпокои от тези си размишления.

— В бележката си господин Гладстоун предлага тази вечер да отседнем в някакъв мотел близо до ски-курорта. Бил един от малкото, отворени по това време на годината. А утре сутринта да стигнем с

колата до дома му. — Мърси се наведе напред, за да може да разчете знаците, които пробягваха над колата. — Ето отбивката. Свий тук и поемай към планините.

Крофт послушно отби колата от магистралата и потегли по тесния двупосочен път, който водеше към стръмния терен нататък. Скоро край тях се издигнаха планините и пътят се вряза дълбоко между масивите. Рядката растителност изведнъж стана буйна и премина в тъмнозелена гора, която скри изгледа към далечните върхове.

— Никога не съм си падала особено по планините — рече Мърси, за да завърже разговор. — Всичко е толкова потискащо. През деня все е сумрачно, а пък нощем си е направо непрогледна тъмница. А дърветата издават чудати звуци.

— Звучи странно, като се има предвид, че живееш в северозападната част на Тихоокеанското крайбрежие. — Крофт не отделяше очи от все по-лошия път. — Вашингтон е прочут с планините си.

— Нямам нищо против да ги гледам — търпеливо обясни тя. — Но може би си забелязал, че не живея в планината, а до морето.

— Аз също.

Мърси примирително кимна.

— Изобщо не съм изненадана.

На присвитите му досега устни блесна усмивка.

— Това пък защо го каза?

— Може би заради интереса ти към акварелите. Винаги са ми се стрували по-подходящи за рисуване край морето. Или може би просто защото си от тези мъже, на които би им харесало да преживяват природната драматичност на един живот близо до океана. Не съм изненадана да науча, че домът ти е разположен до вода.

— Като приключим тази работа с Гладстоун, ще те заведа в Орегон.

Тя се усмихна.

— Съгласна съм. — Стана ѝ хубаво, като чу да говори за бъдещето. После си помисли за странните думи, които бе използвал в последното изречение. Не каза „когато доставим книгата на Гладстоун“, а „когато приключим тази работа с Гладстоун“. Усмивката

на Мърси премина в угрижена гримаса. Тя се загледа свъсено в криволичещия път сред тях.

— Няма ли да е хубаво малко да понамалиш? Този път не ти е магистралата.

— Не се притеснявай, Мърси. Всичко е под контрол.

Тя се облегна на седалката и въздъхна, защото беше прав. Караше с точността и овладените движения на професионален състезател. Всеки завой се взимаше и преодоляваше с абсолютна прецизност. Тойотата откликваше на майсторското шофиране.

Малко преди седем часа тази вечер Крофт паркира наетата тойота пред един доста порутен, но чистичък мотел. Сградата се издигаше недалеч от мястото, което през зимата очевидно бе оживен ски-курорт. Двуетажният мотел сигурно изглеждаше много по-приветлив и гостоприемен, заобиколен от пръхкав бял сняг и тълпи весели скиори. Сега, в залеза на един ленив летен ден, когато дългите сенки вече прорязваха превалящото слънце, местността се стори доста страховита на критично настроената Мърси.

Крофт забеляза изражението ѝ, когато понечи да вземе багажа от колата.

— Можем да се опитаме да намерим някое друго място по-нататък по пътя.

Мърси измери с поглед няколкото коли на паркинга.

— По-добре да си останем тук. Вече става късно, а и няма гаранция, че ще намерим друг отворен мотел. Поне имат закусвалня. Умирам от глад.

Крофт се поколеба, после сви рамене и тръгна към невзрачната рецепция.

Мърси внезапно се сети нещо. Затича се да го настигне.

— Две отделни стаи, Крофт.

Той не каза нищо, даже не си направи труда да я погледне. Просто продължи към входа.

— И искам да бъда на втория етаж — ядосано добави Мърси.

— Още някакви изисквания?

Тя не се стресна от ледения тон на гласа му.

— Да. Провери дали имат сейф. Мисля да оставя „Долината“ там през нощта.

Той рязко спря и я измери с поглед.

— Защо, по дяволите, искаш да я оставяш там? Държала си я в апартамента си през последните няколко седмици. Защо се притесни изведнъж?

— Не знам — честно му отвърна тя. — Сигурно защото това място изглежда толкова запуснато. Не поражда особено голямо доверие в персонала, нали? Откъде да знам какви типове работят тук? Сигурна съм, че ключалките на вратите могат да се отварят с най-обикновена кредитна карта. Самотните жени се научават да вземат предпазителни мерки, Крофт. Ако някой шегаджия реши да претършува стаята ми, за да намери парите, докато спя, той може най-случайно да намери книгата и да я вземе, просто ей така.

— Нямах да се притесняваш за това, ако спеше с мен.

Логиката му бе непохватна, затова тя реши да извърти въпроса.

— Не — троснато се съгласи с него, — нямаше. Не си от типове, които търсват в хотелски стаи, за да преровят портмонето на някоя невинна дама, нали?

— Когато съм в добро настроение, никога не бих го направил.

Служителят зад рецепцията се оказа учтив и готов да помогне, което изненада Мърси. След като ги разведе по стаите им, той прие обвитото в хартия томче на „Долината“ и го остави в хотелския сейф. Сейфът изглеждаше дъвен, но достатъчно солиден, помисли си Мърси. Чувстваше се по-добре, като знаеше, че разковничето на бъдещата ѝ кариера ще е на сигурно място през нощта.

Докато хапваха зле приготвените, определено заложени хамбургери и пържени картофи в празната закувалня, Мърси се опита да поддържа непринуден разговор. Но Крофт цял ден бе доста неразговорлив и очевидно не смяташе да коригира поведението си точно сега. Мърси още веднъж остана с впечатлението, че мислите му са заети с други неща. Това я дразнеше. Освен това силно я безпокоеше.

Дотук с идеята да използваме това пътуване до Колорадо, за да се опознаем, мрачно си помисли тя.

Докато се опитваше да си намери удобно място върху стария сплъстен дюшек, след като загаси лампата, която допреди малко осветяваше евтините мебели на бедно обзаведената стая, Мърси вече сериозно се съмняваше някой да е успял истински да опознае Крофт Фалконър.

Няколко минути полежа мълчаливо, заслушана за шум от съседната стая. Крофт беше избрал точно нея. Стените бяха тънки, но освен звуците от водопровода, никакъв друг знак за съществуването му не можеше да се долови.

Това изобщо не ме изненадва, рече си тя. Този човек се движи като призрак. Мърси се опита да разпуха възглавницата си, обърна се настрани и затвори очи.

Крофт стоеше в тъмнината и наблюдаваше сенките от прозореца. По-рано го бе отворил, за да пропусне малко свеж въздух във влажната, вмирисана на мухъл стая. Боровете и елите тъжно въздишаха. Мърси беше права, развеселен си помисли. Дърветата наистина издаваха чудати звуци. Освен това спираха и светлината от звездите, която се опитваше да се процеди между тях.

Но за разлика от Мърси не намираше непрогледната тъмнина потискаща. Разбираше инстинктивната ѝ реакция. Тя бе създание на светлината. Сияйно, прозрачно, трептящо от цветовете. Той, от друга страна, бе създание на нощта. Разбираше тъмнината, познаваше я твърде отблизо, използваше прикритието ѝ за свой дом.

Преди половин час Мърси най-сетне си бе легнала. Бе я слушал как шумоли из стаята, като запомняше всеки звук и се опитваше да си изгради представа за ритуала ѝ преди лягане. Особено внимателно се заслуша, когато я чу да отваря куфара си. Ясно си я представи как вади оттам прилична нощница, дълга до петите.

После, обзет от чувство на приятно нетърпение, той я чу как отваря вратата на дрешника. Навярно си сваляше ризата с цвят на папая, която бе носила този ден, като бързо я разкопчаваше, откривайки сладките извивки на гърдта си.

После дойде ред на дънките. Чу я как ги сваля и веднага си представи приятно закръгленото ѝ дупе, облечено единствено в полупрозрачни бикини. Само след миг вероятно и бикините са последвали дънките на пода. Сега трябва да е съвсем гола, помисли си той. Закръглените бедра, хубавите гърди...

Приятното нетърпение се превърна в раздразнение, когато Крофт чу Мърси да се качва в леглото. Едва сдържаното му желание го правеше нетърпелив.

Сега, докато стоеше до прозореца, той се почуди дали да не влезе в стаята на Мърси и да се вмъкне в леглото ѝ.

Сигурно вече бе задрямала и едва ли щеше да е в състояние да му изнесе лекция как точно трябва да се развива връзката им. *Връзка*.

Мина му през ум, че изобщо не харесва тази дума. Може би защото не я разбираше напълно.

По-лесно му беше изобщо да не мисли за тази страна на любовното чувство.

Тук съм, за да свърша работа, мрачно си напомни той. Тази жена явно добре успяваше да го разконцентрира, а това го безпокоеше и му се струваше опасно.

В момента „Долината на тайните съкровища“ бе най-важното нещо. Крофт се намръщи, като се сети за настояването на Мърси да я остави в сейфа на мотела. Би ѝ предложил той лично да я съхранява, но имаше предчувствието, че тя ще откаже. Никак не ѝ се нравеше интересът му към книгата. Това я караше да изпитва недоверие към него. Той пък, от своя страна, никак не харесваше мисълта, че тя не му се доверява, затова изобщо и не спомена възможността лично да пази томчето. Доста объркана история, помисли си накрая.

Преди Крофт изобщо не беше разсъждавал за това колко сложна може да се окаже една „връзка“.

Едно обаче бе ясно: колкото повече мислеше за това, толкова по-малко му се нравеше мисълта, че „Долината“ се намира в онова жалко подобие на сейф долу. А причините да не му се нрави тази мисъл нямаха нищо общо с връзката му с Мърси. Причините си бяха съвсем ясни и логични.

Ако Гладстоун се окажеше най-обикновен колекционер, тогава нямаше никакъв проблем. Но ако той бе човекът, някога носил името Егън Грейвз, то досега сигурно бе разбрал, че Мърси не пътува сама. Честният колекционер на книги Гладстоун вероятно не би имал нищо против, че продавачката е довела приятел със себе си. Грейвз обаче би се притеснил доста.

„Долината на тайните съкровища“ може би се намиреше в опасност, докато бе в онзи сейф, и щеше да е на по-сигурно място, ако Крофт я пазеше до сутринта.

Крофт реши какво трябва да направи и се извърна от прозореца. Утре ще обясни на Мърси, че е прибрал книгата, защото дежурният

служител не му е вдъхвал особено доверие.

Крофт отвори вратата на стаята си и съвсем безшумно се промъкна по коридора към стълбите.

Отвън откри, че светещата реклама на мотела е била изключена за през нощта. Във фоайето също беше тъмно. Крофт отиде до вратата и се облегна на звънеца. Отвътре не се чу никакъв звук и той реши, че служителят сигурно е изключил и него, заедно със светлинната реклама. Почуди се дали собственикът на мотела, който явно отсъстваше в момента, знае какво е нивото на обслужването.

Крофт отстъпи малко от вратата, огледа критично пантите и реши, че Мърси е права — би могла да се отвори с най-обикновена кредитна карта.

Минута по-късно влезе в опърпаното фоайе и внимателно затвори вратата зад себе си. Вонята на евтино вино веднага го удари в носа и Крофт на момента разбра с какво се забавлява дежурният служител през дългите нощи. Лекото похъркване от кушетката в ъгъла потвърди извода му.

На пода се търкаляше бутилка евтино вино. Крофт направи опит да разбуди дежурния, но, изпълнен с отвращение, бързо се отказа. Този приятел очевидно беше намерил абсолютно сигурно лекарство против безсъние.

Крофт прекоси стаята и пристъпи зад бюрото на рецепцията. Античният сейф лежеше на пода в малкия офис и внушителните му форми се открояваха като сянка в тъмнината.

Крофт пребърка само три чекмеджета, преди да открие комбинацията за отварянето му, залепена с тиксо за едно от тях. Очевидно сигурността не се смяташе за особено важен проблем тук, в колорадските гори.

ШЕСТА ГЛАВА

Мърси се събуди с разтуптяно сърце и усети, че от напрежение стомахът ѝ се е свил на топка.

Трябваше ѝ известно време, за да се ориентира в обстановката. В продължение на няколко жизненоважни секунди мозъкът ѝ явно отказваше да разпознае чуждата стая и неудобното легло. Две неща ѝ бяха ясни само: това не бе нейният апартамент и ставаше нещо съвсем нередно.

Мърси лежеше неподвижно под завивките, докато сенките в хотелската стая постепенно започнаха да се оформят пред очите ѝ. Бавно успокои ускореното си дишане. Направо ставам смешна, помисли си тя. От толкова години живея сама, а пак се събуждам със свито сърце и ме е страх от тъмното? Всичко си е наред. Просто спя в непозната стая. Трябва да се успокоя и да дойда на себе си. Няма от какво да се притеснявам. Крофт е в съседната стая в края на краищата. Дори и съвсем тихичко да извикам, ще се чуе през тънките стени.

Бавно седна на леглото, след което грабна завивката и я притисна до брадичката си; много ѝ се искаше Крофт да е по-близо. Нищо против нямаше даже да е в стаята, с нея. Тази мисъл ѝ действаше доста успокоително.

Пулсът ѝ вече не препускаше така, но още не беше се нормализирал. Какво, по дяволите, ми става, запита се тя. Това е доста нетипично за мен.

Тихото подраскване отвън на прозореца накара сърцето ѝ пак да забие лудо. Обля я студена пот. Сега поне знаеше какво я е разбудило.

Трябва да е някой клон, който удря стената на сградата, каза си тя. С огромно усилие на волята Мърси се застави да стане от леглото. Да пукна, ако се оставя да умра от ужас заради някакъв си клон. Жена, която не живее с никого, не може да си позволи да умира от ужас само като чуе шумолене на листа през нощта!

Мърси решително zakрачи към прозореца. С тези неща човек трябва смело да се справя. Самотните жени бързо свикваха да стават

посреднощ, за да видят откъде идва някой подозрителен шум. Само така можеха да се почувстват спокойни. Ще се наведе над перваза, за да види кой е този досаден клон, а после ще се надсмее над фантазьорските си страхове.

Беше на по-малко от метър от прозореца, когато тъмната, определено човешка сянка се появи пред погледа ѝ от другата страна на стъклото.

Има си време, когато трябва да се правиш на смела и да ходиш да търсиш източника на някой странен шум. Има си и време обаче, когато трябва да викаш за помощ. Мърси нададе пронизителен писък. Натрапникът отвън замръзна на място, като че ли го бе ударил ток. Но пак се размърда, още преди да бяха отшумели и последните отгласи от вика на Мърси. Тъмната фигура бързо се промъкна по перваза на прозореца и изчезна.

Силното чукане по вратата на Мърси прозвуча само секунди след това.

— Мърси! Отваряй вратата или ще я разбия на секундата!

Мърси скочи към вратата. Крофт никога не заплашваше, а просто казваше какво ще направи, и изобщо не ѝ се щеше да плащат на хотелската управа и за строшена врата.

Тя рязко отвори паянтовата врата и едва не бе сгазена от Крофт, който влетя в стаята.

— Какво става? — Той се огледа наоколо, когато Мърси включи лампата.

— Отвън на прозореца имаше някой. Сянка на мъж. Като изкрещях, той изчезна.

Крофт вече беше при прозореца, рязко го отвори и заоглежда площадката долу.

— Няма го. Тръгнал е към дърветата, без съмнение. Ако знае пътя, може да се покрие в тази гора точно за шест секунди. Сигурно го чака кола близо до магистралата.

— Но какво правеше пред прозореца ми? По дяволите, той ще избяга. Трябва да направим нещо, Крофт.

— И какво предлагаш? Да бягам след него, както съм без обувки, докато той изчезва с кола? — Затвори с трясък прозореца, което говореше твърде красноречиво колко напрегнат се чувстваше.

Мърси чак сега забеляза, че е облечен само с тесни слипове. Докато крачеше обратно през стаята, тя видя как мускулите играят под лъскавата му кожа. Лешниковите очи блестяха с опасен златист оттенък. Крофт приличаше на разярен хищник, който току-що е изпуснал плячката измежду зъбите си.

— Всъщност — плахо рече Мърси, — мислех си за нещо не чак толкова авантюристично. Трябва да се обадим в кабинета на управителя веднага. — Тя посегна към телефона.

— Само с едно телефонно обаждане няма да го събудим — измърмори Крофт. — Почакай така минутка, за да си сложа дънките.

— Какво искаш да кажеш с това, че нямало да го събудим само с телефонно обаждане? Крофт, какво става? — Мърси с трясък постави слушалката и забърза след него към стаята му.

— Няма значение, ще ти обясня по-късно — отвърна той през отворената врата на собствената си стая. — По-добре облечи и ти нещо, ако искаш да дойдеш долу с мен.

Мърси се сети, че е облечена единствено в памучната си нощница. Беше достатъчно прилична, с деколте по шията и дълги ръкави, но все пак се почувства доста разголена, за да стои така в коридора. Огледа се наоколо и забърза обратно към стаята си. Нито една от другите врати не се отваряше от притеснени гости на мотела. Уплашеният ѝ вик би трябвало да е разбудил всички спящи на етаж. Явно с Крофт бяха единствените гости на втория етаж.

Тя трескаво нахлузваше мокасините си, когато Крофт се появи в коридора пред прага ѝ. Беше облякъл риза и още закопчаваше дънките си.

— Готова ли си?

Тя бързо кимна.

— Готова съм.

Забързаха надолу по стълбите и излязоха навън, където ги обгърна мразовитата нощ.

— Какво мислиш, че искаше да направи този мъж, Крофт?

— Не знам, но, изглежда, беше права да се притесняваш за крадци по хотелите.

Мърси кимна.

— Добре че се сетих да оставя „Долината“ в сейфа.

— Между другото — започна Крофт, когато Мърси стигна до плъзгащата се врата на кабинета на управителя, — сутринта щях да ти кажа, че... — Внезапно млъкна, тъй като видя вратата към кабинета широко отворена. — Какво, по дяволите?...

Мърси пак усети да я побиват тръпки.

— Трябва да е проникнал първо тук — прошепна тя и се закова на прага. — Сигурно първо е ограбил дежурния администратор, а после е тръгнал да тършува из стаите на гостите.

Крофт посегна към ключа на лампата в момента, в който Мърси го последва през вратата.

— По дяволите!

Мърси надникна иззад раменете на Крофт, опитвайки се да види нещо.

— О, божичко! — Дежурният администратор лежеше неестествено проснат на пода, а от главата му се стичаше кръв. — Горкият човечец! — Мърси мина край Крофт и забърза към ранения служител. Едва не повърна от алкохолните изпарения, които изпълваха стаята.

— Изобщо не е трябвало да го удрят. Той и без това вече беше извън играта. — Крофт коленичи до Мърси, която в момента търсеше пулса на ранения.

— Какво искаш да кажеш с това, че бил извън играта? Крофт, какво става тук? — Мърси изобщо не изчака да чуе отговора. — Трябва да се обадим на някаква местна медицинска служба, не знам как ги наричат тук. Жив е, но очевидно е зле наранен. — Ръката ѝ се отдели от главата на администратора и пръстите ѝ бяха целите в кръв. Тя разсеяно ги избърса в дънките си и загрижено се взря в проснатия мъж на земята. — Ти ли ще се обадиш на „Бърза помощ“, или аз?

— Нямаме голям избор. Явно ще трябва да извикаме някой от властите — неохотно изрече той и тръгна към телефона. — В телефонния указател има номера на местната шерифска служба. Най-добре е да не пипаме администратора.

— Няма.

Някой вдигна телефона от другата страна и Крофт даде нужната информация с кратки изречения.

— Да, ще ви чакаме.

Изобщо не гледаше към Мърси, докато нетърпеливо говореше в телефонната слушалка. Вниманието му бе заето с гледката в малката ниша зад бюрото на рецепцията. Тя бе скрита от Мърси заради отворената врата. След още няколко дребни уточнения Крофт затвори телефона и хвърли поглед към Мърси.

— Съвсем скоро ще дойдат. Само на няколко километра са, близо до ски-курорта.

Мърси кимна, все още коленичила до пострадалия.

— Кой би направил такова нещо? Очевидно тук сезонът е много слаб през летните месеци. Няма как да са се надявали на много пари в брой. Има малко гости, а и съм сигурна, че повечето от тях са платили стаите си с кредитни карти, а не на ръка. Интересно ми е дали злосторникът е влязъл и в ресторанчето?

— А после е решил да докара работата докрай, като провери и стаите на гостите, за да види дали по пода случайно не се търкалят разни портфейли? Възможно е.

— Не ми звучиш много сериозно.

— Всички останали гости са настанени в стаи на първия етаж. Двамата с теб сме единствените на втория. Защо някой би рискувал да се покатери по сградата отвън, след като би било много по-лесно и по-изгодно да обере долните стаи?

— Кой знае? Може би не е могъл да реши кои стаи са заети и кои не са. По това време на нощта вероятно всички лампи са били вече изгасени. — Мърси бе прекъсната от звука на сирена в далечината. — Добре. Властите почти пристигнаха вече.

— Надали ще успеят да свършат нещо, но както и да е — сякаш на себе си промърмори Крофт.

— Какво ти става? Трябваше да извикаме някого. Какво против имаш местните власти?

— Нищо. Просто по една случайност нямам много вяра на официалните пазители на реда, това е.

— Ама наистина, Крофт, понякога си много циничен! — Бавно се изправи на крака и се обърна към него. — Колко ме е яд, че не можах хубаво да огледам онзи човек. Просто видях очертанията му в прозореца. Беше толкова тъмно отвън и аз...

Спря по средата на думата, когато за първи път зърна гледката, скрита досега от отворената врата на малката стаичка.

— Крофт!

Той проследи ужасения ѝ поглед.

— Спокойно, Мърси. „Долината“ е на безопасно място.

— Не бях разбрала, че крадецът е проникнал и в сейфа! — Тя скочи към вратата, широко отворила очи от ужас пред зейналия сейф. Един бърз оглед потвърди, че вътре не е останало нищо. — Няма я. Крофт, той е взел „Долината“. Цялото ми бъдеще в бизнеса със стари книги! Просто я е взел и си е заминал. Вероятно изобщо не знае какво всъщност държи в ръцете си. Явно е решил, че е ценно, след като е оставено в сейф. Дяволите да го вземат, ако някой път пипна този нещастник, с голи ръце ще го удуша!

— Мърси, успокой се. — Сега сирените се чуваха още по-силно и първата от колите на спешните служби вече спираше на паркинга пред мотела. Крофт се приближи и сграбчи Мърси за раменете. — Чуваш ли какво ти казвам: „Долината“ е на сигурно място. В моята стая. — Гласът му бе нисък и строг.

Тя се извъртя, за да го погледне.

— Не може да е горе в твоята стая. Аз я оставих в сейфа и някой я е взел.

— Аз я взех по-рано тази вечер.

На лицето ѝ се изписа объркване.

— Че защо си направил такова нещо? Кога стана? И как си успял да я извадиш оттам? Трябваше аз лично да се подпиша, за да си я получа обратно. Крофт, това е лудост. Настоявам да разбере какво точно става тук.

— Ще ти кажа по-късно.

— Не, ще ми кажеш на минутата!

Той тръсна глава.

— Не, не сега. Сега ще трябва да разговаряме с шерифа и ти ще следиш каквото правя аз.

— А ти какво ще правиш? Ще го излъжеш? — Направо бе побесняла.

— Ще му кажа самата истина. Това е най-лесният начин, стига да не се увлечеш да обясняваш разни дребни нюанси и детайлчета. Просто ще я кажем в общи линии.

— Не те разбирам, Крофт! — Сега вече беше повече от бясна. Съвсем се беше объркала. Цялата история не ѝ звучеше нормална, а

най-обезпокоителното нещо бе, че Крофт се държеше така, сякаш всичко е наред.

— Не е нужно да разбираш всичко в момента. Просто ме остави аз да говоря. Можеш да му кажеш, че си видяла някаква фигура на прозореца, но по-нататък недей да обясняваш. Остави другото на мен.

Щеше ѝ се да му каже, че е полудял, че няма намерение да лъже властите. Искаше да го информира най-сериозно, че в никакъв случай няма да допусне по такъв начин да ѝ диктува какво да прави. Щеше ѝ се да му се разкреци, че не е чак толкова глупава да остави някакъв си мъж, когото познава само от три дни, да ѝ казва какво да прави в подобна сериозна ситуация.

Но погледът му бе толкова спокоен и уверен, докато се опитваше да я накара да му се подчини. Силните му ръце, стегнати около раменете ѝ, като че ли изпиваха волята и желанието ѝ да се съпротивлява.

— Мърси, добре знаеш, че можеш да ми се довериш.

— Не, не съм сигурна. — Но протестът ѝ бе твърде слаб и тя добре го разбираше. Вън на паркинга сирената рязко замлъкна, когато колата на шерифа спря. Отвори се автомобилна врата и някой слезе, фигура в униформа се запъти към вратата на офиса.

Без всякакво предупреждение погледът на Крофт изведнъж стана ужасяващо безмилостен. Ръцете му притиснаха по-силно раменете ѝ и Мърси като че ли внезапно попадна в плен на стоманени нокти. Волята на Крофт подчини нейната в една огромна безмълвна вълна от мъжка мощ, срещу която не можеше да се изправи. Тя потрепери и вдигна поглед към него.

— Мътните те взели, Крофт, нямаш право да ме плашиш по този начин! — изсъска Мърси.

— Нямам никакъв избор. Ще правиш, каквото ти казвам. Ще поддържаш моята версия. По-късно ще се разберем насаме. — Пусна я в момента, в който ботушите на шерифа вече се чуваха на прага на вратата. — Овладей се и изтрий от лицето си това изражение на човек, току-що видял призрак.

Мърси с най-голямо удоволствие би разбила най-близката лампа върху главата му, но вече бе прекалено късно, за да си достави тази радост. Шерифът тъкмо влизаше през вратата на офиса и Крофт се бе обърнал, за да го посрещне.

Мърси седеше сковано на ръба на леглото в стаята си и наблюдаваше как Крофт влиза с опакованото томче на „Долината на тайните съкровища“. Шерифът си бе тръгнал преди няколко минути, а дежурният администратор, все още в безсъзнание, бе откаран с линейка.

— Така значи — подхвана го Мърси още от вратата, — „Долината“ е у теб — здрава и непокътната. Това само повдига още въпроси, вместо да послужи за отговор. — Със собственически жест посегна към книгата.

Той ѝ подаде пакета, а тя го грабна от ръцете му и разкъса тиксото от единия край, за да провери какво има вътре.

— Благодаря, че ме остави да се оправям с шерифа.

— Ха. Изобщо недей да ми благодариш. Ти ме подложи на терор, за да ти стана съучастник. — Увери се, че книгата е точно която трябва, а после внимателно затвори пакета. — Би трябвало да се засрамиш от себе си. Нямах право така да травмираш невинни хора.

— Аз не съм те травмирал.

— Точно това направи. И втори път няма да го позволя, ясно ли ти е, Крофт? — Хвърли му унищожителен поглед през присвитите си очи.

За първи път тази вечер на устните му заигра лека усмивка.

— Решила съм — с изискана високомерност заяви Мърси — да ти дам възможност да ми обясниш насаме.

— Благодаря ти.

— Недей да се правиш на скромнен, А сега ми кажи истината. Не ща да слушам пак онази каубойска версия, която измисли за шерифа.

Крофт ѝ хвърли гневен поглед.

— Това, което казах на шерифа, си бе самата истина. Слязох в стаята на хотелския управител преди няколко часа и извадих „Долината“ от сейфа. Нямах достатъчно доверие на човека на рецепцията — мислех, че или от любопитство, или от скука непременно ще реши да провери какво има в пакета.

— Кажи ми честно, Крофт, този администратор на рецепцията дали ще си спомня нещо?

— Не. Още преди да почукам на вратата му, беше привършил цяла бутилка. Абсолютно нищо няма да си спомни. Ако количеството погълнат алкохол не е изтрило всичко от паметта му, то мозъчното сътресение, което го е сполетяло по-късно, трябва да е свършило тази работа. Точно както и казах на шерифа.

— Очевидно е бил достатъчно на себе си, за да ти даде комбинацията на сейфа и да ти позволи да го отвориш — подчерта Мърси. — Поне така каза на шерифа.

— Истината е почти такава — сви рамене Крофт.

Очите на Мърси се отвориха още по-широко.

— Администраторът не ти е дал комбинацията?

— Нека просто да кажем, че я беше оставил на едно изключително удобно за намиране място.

— По дяволите, Крофт, искам цялата истина.

— Добре. Мъжът вече хъркаше в пьянски сън на кушетката, когато влязох при него. Опитах се да го събудя, по-раздрусих го, но не успях. Открих комбинацията в едно от чекмеджетата на бюрото в кабинета. Ще останеш изумена колко много хора пазят кодове за компютърен достъп, комбинации за сейфове и важни телефонни номера, изписани по разни бележчици, на най-очевидни места. Сам отворих сейфа и взех „Долината“. Отнесох я в моята стая и си легнах. Край на разказчето.

— Защо винаги ти вярвам, след като ми наприказваш врели-некипели?

Крофт се протегна на единствения фотьойл в стаята.

— Трябва да е заради природния ми чар.

— На мен като че ли ми идва наум друга дума — промърмори тя, като си спомни неговата настойчивост, когато се опитваше да я принуди да му сътрудничи. — Защо толкова много се постара да убедиш шерифа, че крадецът не е търсил „Долината“?

— Не ми се наложи да се старая особено. Шерифът стигна до този извод съвсем сам. В крайна сметка, който и да е отворил сейфа за втори път, вече е бил разбил и кафенето, задигнал е касетофон от една от колите на паркинга и е взел три портмонета от стаи на гостите на първия етаж, преди да дойде и на нашия. Съвсем ясно беше, че крадецът е проверявал всички възможности.

— Така изглежда, нали? — Мърси намръщено се загледа в пакетчето в ръцете си. Вярно, че крадецът беше пообиколил доста места в мотела. Естествено, ако някой е искал да открадне само „Долината“, той нямаше да си направи труда да се занимава с разни касетофони и портфейли. — Първо на първо, кой може да е знаел за „Долината“? Освен ако администраторът не е казал на някого, че е сложил нещо в сейфа същата вечер. Иначе няма смисъл.

— Сигурна ли си, че изобщо не видя лицето на онзи мъж, когато премина край прозореца ти? — тихо попита Крофт, загледан в приведената ѝ глава.

— Да. Беше просто една фигура, облечена в черно, която се промъкна край прозореца ми. Спря се за секунда, когато извиках, и после изчезна. — Мърси рязко вдигна глава, като се сети точно в коя посока бе изчезнал мъжът. — Беше се насочил към твоя прозорец. Всъщност — тихо прошепна Мърси — може да е стъпил на твоя перваз, да се е промъкнал в стаята ти и...

— ... да се е съблякъл в движение и да се е появил на твоята врата няколко секунди по-късно в отговор на вика ти? — довърши Крофт вместо нея, без да звучи особено притеснен какъв би трябвало да е очевидният извод. — Остави тази история. Не съм бил аз този, когото си чула да минава край прозореца ти през нощта, Мърси.

Хладното опровержение я раздразни.

— Очакваш да ти вярвам винаги за всичко. Откъде да знам, че не си бил ти този, който тичаше по перваза на прозореца ми преди два часа?

Очите му срещнаха нейните.

— Защото ако бях аз там отвън, ти нямаше нищичко да чуеш! — Нямахте и капка самохвалство в тези думи; просто ѝ съобщаваше един факт.

Мърси въздъхна и остави „Долината“ до себе си на разтуреното легло.

— Е, ами какво повече има да говорим в такъв случай? Просто едно най-обикновено криминално произшествие по пътищата. Дежурният администратор ще оживее, а крадецът ще си остане само с касетофона и трите портфейла.

— Мърси?

— Да, Крофт?

— Има и една друга възможност — подметна небрежно. Отпусна се назад във фотьойла, положи лакти на облегалките и подпря брадичка със силните си длани. Златистите му очи бяха замислени и неспокойни.

— Не знам защо — уплашено отвърна Мърси, — през цялото време се страхувах, че ще кажеш точно това. Не съм убедена, че искам да го чуя, Крофт.

— Мисля, че е време да го чуеш. Има няколко неща, които трябва да научиш за връзката между мен и „Долината на тайните съкровища“.

Мърси докосна с пръсти хартиената опаковка на книгата и усети как в душата ѝ извира дълбока тъга. Ядосано се опита да се пребори с това чувство. Още от самото начало беше усетила инстинктивно, че присъствието на Крофт в нейния живот няма в никакъв случай да бъде ясно. И въпреки това някаква част от нея не искаше да чуе цялата истина. Сигурна беше, че вече нищо нямаше да бъде същото.

— Ако има нещо, което трябва да знам, защо не ми го каза преди да се случи всичко това?

— Погледни ме, Мърси!

Тя го стрелна с обвинителен поглед и след това пак се вторачи в пакетчето до себе си.

— Казвай, каквото имаш да казваш, и да приключим веднъж завинаги, Крофт. Но този път защо не вземеш да спестиш време и усилия и на двама ни? Кажи ми истината.

— Никога не съм те лъгал.

— Казал ли си ми цялата истина?

— Не.

— Защо?

— Защото досега нямаше нужда да я знаеш. Всичко на всичко разполагах с няколко въпроса, на които исках да намеря отговорите. Нямах никакви факти, никакви истински улики, никаква твърда информация освен тази книга — „Долината на тайните съкровища“.

Мърси бързо дръпна пръстите си от пакета и продължи да седи в очакване.

— Какво общо има тук „Долината“?

— Тя не би трябвало да съществува. Трябваше да е унищожена при пожар преди три години, заедно с един мъж на име Еган Грейвз и

всичко останало в неговата колекция.

— Защо си толкова притеснен от това, че книгата се е появила отново?

— Ако „Долината“ се е спасила от огнената стихия, има вероятност и Грейвз също да се е спасил.

— Откъде знаеш всичко това? — приглушено попита тя.

— Бях там в нощта на пожара.

Мърси задържа дъха си; страх я бе да помръдне дори.

— Къде?

— В имението на Грейвз на Карибите.

— Ти ли предизвика пожара?

Крофт поклати глава.

— Не. Това не е в моя стил. Не бях планирал да използвам огън. Но стана сбиване близо до електрическият трансформатор на имението. Един от бодигардовете хвърли малка граната и нещо избухна. Огънят просто се разрасна и погълна всичко. Или почти всичко. След това си мислех, че историята е приключила. Нищо не показваше, че Грейвз е оживял. Не виждах как той или нещо друго от имението може да е оцеляло в пожара. Беше истински ад.

Мърси беше зашеметена.

— Крофт, какво си правил там? За какво изобщо е било всичко?

— Еган Грейвз си беше изградил мръсна организация на един от Карибските острови, където американските власти не можеха да го докоснат. Обявена бе за религиозна комуна, място за просветление. Грейвз я наричаше Обществото на посветените. Зад това име се криеше верига за наркотрафик и проституция, която завличаше невинни младежи — момчета и момичета — и на практика ги превръщаше в негови роби. Под пълен контрол ги държеше комбинация от зависимост към наркотиците и някакъв извратен вид хипнотично внушение. „Обществото“ използваше своите жертви като проститутки, актьори в най-долните порнофилми, наркопласъори, крадци и всичко останало, което можеше да влезе в употреба при изграждането на империята на Грейвз. И всичко това се правеше под прикритието на религиозно просветление.

Мърси не можеше да отдели очи от него.

— Как научи за всичко това?

— Бях помолен да отида на острова и да изведа оттам една от жертвите. Дъщерята на мой приятел. Освен това той искаше да се добере до самия Грейвз. Страшно искаше да се добере до него. Напълно го разбирах.

— Боже господи! Какво стана, Крофт?

— Изведох момичето заедно с още няколко други. Но не можах да изведа всичките. Някои бяха стигнали дотам, че когато избухна пожарът, се втурнаха към пламъците да търсят своя гуру, вместо да спасят живота си. — Очите на Крофт изглеждаха като езера, над които се стеле мъгла. — И не можах да пипна Грейвз. Той изчезна в огъня. Или поне така си мислех.

Мърси вдигна очи към него, а мозъкът ѝ бързо възстановяваше картината на неговия разказ. Прекалено бързо дори. Като че ли получаваше образите директно от неговите спомени, а не от собственото си въображение. Обхвана я трескаво вълнение, докато нежеланите картини изпълваха главата ѝ.

— Трябва да са се чували писъци — прошепна тя, — ужасяващи писъци.

Той я изгледа странно.

— Откъде разбра?

Тя тръсна глава, опитвайки се да изгони от съзнанието си образите, които напиреха все повече и повече. Мърси импулсивно вдигна ръка, за да докосне Крофт, но беше прекалено далеч от него и затова тя падна обратно в скута ѝ.

— Не си можел да спасиш всичките, Крофт, особено онези, които съвсем са били превъртели. Трябва да е настанал истински хаос — пламъци, крещящи хора, които тичат нагоре-надолу, телохранители, които стрелят. Просто си го представям. Каква зловеща картина!

В продължение на един дълъг момент те просто се взираха един в друг. Мърси се опита да осмисли току-що наученото, но ѝ бе доста трудно. Разкъсваше се между съчувствие и неподправена ярост. Направо губеше ориентация — толкова объркваша бе комбинацията на тези две мощни чувства. Внимателно се опита да подреди фактите в главата си.

— Каза, че приятелят ти те помолил да отидеш до този остров?

Крофт кимна.

— Навярно е имал някаква причина да смята, че ще можеш да измъкнеш дъщеря му оттам?

— Имаше причина, да.

Мърси преглътна.

— Правил си такива неща и преди това?

— Да.

— Крофт, какъв си ти, по дяволите? Някакъв наемник ли? Даваш под наем тялото и уменията си на всеки, който може да плати исканата цена?

Изражението му стана по-твърдо, но той не помръдна.

— Работил съм за всеки, който има нужда от помощта ми. Нещо като частен детектив, предполагам. Таксите ми бяха високи. Можех да си позволя да избирам клиентите.

— Повечето частни детективи се занимават с разследване на застраховки и родителски права — отвърна бързо тя.

Той кимна в знак, че е разбрал.

— Не съм се занимавал с такива неща.

— Сигурна съм, че не си. — Мърси скочи на крака и прекоси стаята към прозореца. Положи чело върху хладното стъкло и затвори очи. — Твоята дарба е в по-друга насока, нали? Каза ми, че областта, от която се интересуваш, е философия на насието.

— Вече три години не съм се занимавал с такива случаи за разследване. Открих школите, като се върнах от Карибите.

— Какво искаш да ми кажеш с това, Крофт? Че вече не си човек на насието?

— Вече не съм човек, който си изкарва хляба с насиение — предпазливо отвърна той. — Освен непряко, като уча хората на самозащита.

Тя рязко се обърна към него.

— И ми казваш това? След като си направи всичкия този труд, за да дойдеш с мен до дома на Гладстоун? Не искам повече да чувам твоите полуистини, Крофт. Искам да чуя всичко.

Той се изправи бавно и застана с лице към нея.

— Казах ти истината. Съществуването на „Долината“ повдигна някои въпроси, на които трябва да се намери отговор. Това не е нова работа, става дума за стари сметки. Те трябва да бъдат уредени.

Мърси напрегнато го наблюдаваше, усещайки непоколебимата воля на този човек.

— А ти си от хората, които винаги се грижат старите им сметки да бъдат уредени, нали така?

— Да.

— Страхуваш се, че може би не си довършил работата, с която си се захванал тогава.

— Да.

— И не се интересуваш от мен, защото ме намиращ очарователна и неустойима, а защото съм просто още едно парченце от мозайката, която се опитваш да подредиш. Използваш ме, за да проследиш пътя на книгата.

Веждите на Крофт се събраха като градоносен облак.

— Стига глупости, Мърси. Логиката ти изобщо не я бива. Ти и книгата сте две съвсем различни неща.

— Как ли пък не. И аз мога да разсъждавам не по-малко логично от теб, Крофт Фалконър. Ти ме използваш и ако очакваш, че ще се примиря с това, трябва съвсем да си се побъркал.

Крофт въздъхна с искрено съжаление.

— Съжалявам, Мърси. Но нямаш никакъв избор в този случай. Нещата стигнаха прекалено далеч.

Идваше ѝ да изкрещи от безсилен гняв, но вместо това се опита да възвърне самообладанието си.

— Грещиш. Мога да ги спра точно тук и в този момент.

— По-добре да си вземеш душ и да събереш багажа си. Вече се развиделява и се съмнявам, че който и да е от двамата ще спи изобщо тази нощ. — Крофт се извърна и излезе от стаята, като тихо затвори вратата зад себе си.

Мърси гледаше след него, безсилна и объркана. Желанието да изкрещи от гняв или да му отвърне с физическо насилие са изпари.

В момента копнееше единствено да се разплаче. Чувстваше се уловена в капан, притисната между строгия морален кодекс на Крофт и собствения си яд, че отново я използват.

СЕДМА ГЛАВА

Крофт не отделяше поглед от криволичещия планински път, докато караше нагоре призори, но съзнанието му бе изцяло заето с жената на седалката до него. Прекалено много мълчи, помисли си той. Това никак не му харесваше. Толкова дълго мълчание от страна на Мърси можеше да означава само нови неприятности. Навярно в главата ѝ се блъскаха съмнения и търсеше начин да издигне бариера и защитна стена.

Лоша стратегия бе да даваш на опонента си време за размисъл, особено когато ставаше дума за жена като Мърси. И без това вече беше стигнала до някои опасни изводи. Време бе да се заеме сериозно с положението.

— Мърси, ако вече си приключила с цупенето, можем да си поговорим за това какво ще правим, като стигнем у Гладстоун.

— Не се цупя. Мисля си.

— Не ми се ще да се караме по този въпрос. Но наистина искам да си поговорим.

— Ако искаш да говорим, първо ми кажи защо сега седя с теб в тази кола, след като трябваше да те зарежа още при мотела и да тръгна към Гладстоун сама.

— Тук си с мен, защото дълбоко в душата си ми имаш доверие и много добре го съзнаваш. — Усети как го облива приятна, радостна вълна при тази мисъл. Самата истина си беше — откри я още преди половин час, когато тя мълчаливо се качи в колата и затръшна ядно вратата.

— Добре, признавам, че вярвам на измислените ти историйки. Сигурно те притеснява фактът, че „Долината“ се е появила отново на бял свят след три години. Мисля обаче, че грешиш, като подозираш връзка между това, което се е случило преди три години, и моя клиент.

Той нехайно сви рамене.

— Много е възможно и да греша. Моля се на Господ да се окаже, че е така. Сигурен бях, че Грейвз загина в огъня. Но, от друга страна,

бях убеден, че и колекцията от книги също е изчезнала в пламъците. Нито една друга книга от нея не се е появявала в каталозите на търговците.

— Следил си всичките?

Той бързо кимна.

— Когато от самото начало се захванах да открива Грейвз, прекарах много време, за да науча малкото неща, които се знаеха за този човек. Страстта му към колекционирането на книги бе едно от хобитата му, които той нямаше как да прикрие — особено в случай че иска да увеличава колекцията си. Беше много внимателен при сделките си с търговците на книги. Винаги използваше посредник, а собствената си самоличност не разкриваше никога. Но слуховете все пак плъзнаха, а аз точно това дебнех. Използвах манията на Грейвз за колекциониране на книги като начин да го проследя до острова. Повярвай ми, научих доста за интересите му. Има много изтънчен вкус. Повечето от книгите му представляват оцелели уникасти. Някои от тях носят дата и печат от шестнайсети век. Повечето са изключително ценни просто защото са уникални. „Долината на тайните съкровища“ не е от важните придобивки, защото не е единствен екземпляр. Това бе една от причините да се сетя за нея, когато видях обявата ти. Съществуват още няколко нейни екземпляра. Струва само три-четири хиляди долара. Ако някой искаше да грабне наистина ценна книга през нощта на пожара, той щеше да предпочете да спаси нещо друго, а не „Долината“.

— Но ти каза, че повечето други екземпляри са в ръцете на европейски колекционери. Това не изключва възможността точно тази книга да е пристигнала по някакъв начин от Европа тук.

— Това е книгата на Грейвз, Мърси. Сигурен съм. Прекалено много неща го доказват, включително посвещението от първия собственик на книгата към метресата му.

— Добре тогава — съгласи се тя, — явно по някакъв начин е оцеляла от пожара. Това не означава, че Грейвз е оцелял. Не означава, че Грейвз е Гладстоун, или че — прости ми израза — се е върнал от гроба, за да търси своята любима „Долина“!

— Знам, Мърси — нежно отвърна той.

— Но искаш да си сигурен — троснато рече тя.

— Трябва да съм сигурен.

— А сега да се върнем към важните неща — продължи тя след малко. — Да не би да ми казваш всичко това заради нападателя снощи?

— Смятам, че е прекалено голямо съвпадение точно този мотел да бъде ограбен снощи.

— Защо човек, който търси „Долината на тайните съкровища“, би си правил труда да краде касетофон от кола и няколко портфейла?

— Заблуда на врага.

— Толкова объркано говориш — уморено каза Мърси.

Това го ядоса.

— Точно обратното. Отделям много време и сили, за да бъдат мислите ми винаги ясни.

— Очевидно успяваш да мислиш ясно само когато става дума за жени. Даже разсъждаваш доста първично. Но извън това си неуловим, сложен за разбиране и опасен. — Поспря за секунда. — А аз може би съм адски глупава, задето ти позволих да дойдеш с мен у Гладстоун само за да задоволиш любопитството си.

— Мърси...

— Смятам, че съвсем лесно бих могла да отпиша връзката ни. В края на краищата вече съм голямо момиче, а и преди ми се е случвало да стискам зъби и сама да се оправям. По дяволите, та веднъж даже ми се наложи да разваля цял годеж! В сравнение с такова събитие нашата авантюра е направо детска игра. Но, Крофт, искам да те предупредя: книгата е съвсем различна история! Цялото ми бъдеще в бизнеса е на път да изгрее и ако ме провалиш, като прогониш първия ми сериозен клиент, никога няма да ти го простя.

— Връзката ни не е авантюра и ти го знаеш. И няма да я отпишеш толкова лесно. — Крофт с всички сили се опита да запази спокойствие. Тя нарочно го дразнеше! Но повече го ядосваше фактът, че винаги успяваше да го докара до ръба на гневно избухване. Никога досега не беше срещал човек, който с такава лекота да го вбесява!

— По дяволите, Мърси, как успяваш да ми сториш това? — Още докато казваше тези думи, си спомни, че не за първи път гласно се оплаква от отношението ѝ.

Тя му хвърли престорено невинен поглед.

— Изобщо не разбирам за какво ми говориш.

— Много добре разбираш, но сигурно смяташ, че така ми откъщаваш. Така ли ще ми отвръщаш всеки път, когато нещо не ти

харесва в начина, по който вървят нещата между нас? Какво извратено удоволствие ти доставя да ме дразниш, за да видиш докога ще издържат нервите ми? — Той осъзна, че отговорът ѝ наистина го вълнува. Смяташе, че разбира как работи съзнанието ѝ, но от време на време Крофт си признаваше, че някои от мислите на Мърси си остават пълна, абсолютна загадка за него.

— Ако не ти харесва начинът, по който те дразня — с подчертано мил гласец рече тя, — винаги можеш да слезеш от колата и да се върнеш пеша до Денвър. Що се отнася до мен, не държа да се видим отново някога.

Крофт се стресна. Отдели очи от пътя достатъчно дълго, за да се взре в очите ѝ за миг.

— Това е невъзможно сега.

— Признавам, че ще се получи доста дълга разходка дотам.

— Не говоря за вървенето до Денвър. Ако си мислиш, че може да се отървеш от мен така лесно, наистина много се лъжеш. Не можеш да ме зарежеш, преди да съм разбрал какво е това чудо в теб, което ти помага толкова лесно да ме докараш до ръба на самоконтрола.

— Има ли опасност да те докарам прекалено близо до ръба, Крофт? — Очите ѝ бяха широко отворени, блеснали с подигравателно любопитство. Мърси лекичко се обърна, за да го вижда още по-добре. Сви единия си крак под себе си и постави лявата си ръка на седалката зад гърба му. — Силно съм изненадана. Стори ми се, че през цялото време държиш под пълен контрол и мен, и положението. За теб бях просто кукла на конците, нали?

— Кукла, как ли не — измърмори той. — Ти вече измъкна отнякъде ножици и се мъчиш да отрежеш конците. Но няма да стане, Мърси. Не можеш да разкъсаш връзките между нас толкова лесно.

— Ще видим — изстреля в отговор тя. — Я ми кажи нещо: изобщо мина ли ти през ум да играеш честно с мен от самото начало? Можеше да влезеш в книжарницата в петък и да ми кажеш за какво точно става дума и защо се интересуваш от „Долината на тайните съкровища“.

Той поклати глава.

— Не. Обмислих този подход и се отказах от него.

— О, много ти благодаря за гласуваното доверие. А ще ми кажеш ли защо?

Почти се смути от гневните нотки в гласа ѝ. После се опита да отвърне изчерпателно на въпроса.

— Първо на първо, трябваше да съм сигурен, че не си замесена в цялата история като нещо повече от невинен минувач.

— Божичко! Да не би сериозно да си мислил, че може да съм свързана с Грейвз?

— Винаги съществуваше възможност да използваш обявата в каталога, за да се свържеш с него. Но в момента, в който те видях, отхвърлих тази версия.

— Сигурно не съм ти се сторила достатъчно умна, за да съм замесена в такова нещо. Липсва ми изтънченият ум на истинския престъпник, така ли? Или реши, че съм невинна заради хубавите ми очи?

— Вероятно заради очите — замислено ѝ отвърна и изпита удоволствието да я види как се чуди дали той се шегува или не.

— Аха. И след като стигна до извода, че съм само една тъпачка, случайно замесена в историята, как оправда пред себе си решението да ме заблудиш?

— Реших, че няма нужда да те притеснявам безпричинно. Искях да проверя подозренията си, преди и ти да се замесиш още по-надълбоко във всичко.

— С други думи, направил си го за мое добро? — Тонът ѝ беше необичайно лишен от емоции.

Огромна вълна на облекчение премина през Крофт. Тя го разбра.

— Точно така. — Пое си дълбоко дъх и започна да се отпуска. — За твое добро. Ако ставаше дума само за тази сделка с Гладстоун, никога нямаше да ми се наложи да ти спомена нещо. Щяхме да си прекараме чудесно пътуването из Колорадо и щяхме да използваме времето да се опознаем по-добре — точно както ти искаше. Ако се случеше нещо нередно, аз щях да се справя с него.

— Крофт, някога обяснявал ли ти е някой, че най-лошото извинение за това да спиш с жена е да ѝ кажеш, че е било за нейно добро?

Дланта на Мърси на гърба на седалката бе стисната в юмруче. Крофт го зърна и реши, че преди малко е прибързал с извода. Прекалено рано беше да се отпуска.

— Този разговор не ни води доникъде. Нека поговорим как ще се оправяме с Гладстоун.

— Да — бързо рече Мърси, — нека си поговорим за това. Случайно и аз имам една-две идеи по въпроса. Но нека първо спрем някъде за закуска. Тежка нощ беше. Гладна съм.

Двадесет минути по-късно Мърси седеше срещу Крофт в едно малко кафене, което откриха в планинско селце в покрайнините на друг ски-курорт. Тя търпеливо изчака, докато Крофт поръчваше сутрешния си чай с изключително точни упътвания за приготвянето му. Застаряващата сервитьорка, обута в раздърпани маратонки, облечена с накапана униформа и още сънена, изслуша инструкциите с търпелива досада. Мърси съчувстваше на бедната жена.

Когато чаят пристигна на масата няколко минути по-късно, водата в чашата бе хладка, а пакетчето с чая — небрежно захвърлено в чинийката. Той прие това изпитание със стоическо примирение.

За първи път от часове насам Мърси я досмеша. Тя отпи от рядкото си кафе и се усмихна широко на Крофт над ръба на чашата си.

— Понякога човек трябва да се нагажда към обстоятелствата.

Той изобщо не вдигна глава, докато усилено топеше пакетчето чай в хладката вода и се опитваше да извлече цвят и аромат от него.

— Искаш да кажеш, че понякога човек трябва да прави компромиси. Но има някои неща, които не търпят компромиси. Чаят е едно от тях.

— Това друга страна от философията ти ли е?

— Предполагам.

Той като че ли не искаше да говори повече по този въпрос. Точно заради това Мърси бе измъчвана от нездраво любопитство.

— Кои са другите неща, които не търпят компромиси?

— Честта, отмъщението и любовта.

Очите на Мърси се разшириха от изненада.

— Виждам, че доста си помислил по този въпрос.

— Да, така е.

— Правил ли си компромис с някои от тези неща?

Той вдигна очи от блудкавия чай.

— Не съм непоклатим. Не за първи път ми се налага да правя компромис с чая си. Това отговаря ли на твоя въпрос?

Но може да си съвсем сигурна, че никога не съм правил компромиси с честта или отмъщението, допълни наум тя. Начаса трябва да престана с приказките по този въпрос, каза си още. Но някак си не можеше да го направи. Нещо я глождеше.

— Ами любовта? Налагало ли ти се е да правиш компромис в това отношение?

— Не.

— Бил ли си някога влюбен, Крофт? Някак не мога да те видя обзет от такова чувство.

— Права си. Никога не съм бил влюбен. И не мога да си представя, че някога ще бъда.

— Аха. Значи не можеш да ми кажеш дали си готов на компромис в това отношение или не.

— Недей да тържествуваш. Неприятно ми е да те гледам победоносно ухилена толкова рано сутринта. Това, че трябва да пия този гаден чай, ми е напълно достатъчно.

Тя се престори, че не чува предупреждението.

— Приемам за дадено, че житейските ти стандарти са железни, когато става дума за чай, чест и отмъщение, но очевидно не можеш да говориш от свой собствен опит за любовта. Не прибързвай с изказванията, Крофт.

Той повдигна вежди.

— Възможно е човек да е вникнал в природата на едно чувство като любовта, без непременно да я е изпитвал лично. Съвсем нормално е с логична мисъл да отсъдиш какви са задълженията, рисковете и добрите страни. А пък вие, драга ми госпожо, сте последната, която би трябвало да раздава наляво и надясно съвети за опасността от прибързани изказвания. В теб има нещо съвсем неуправляемо, което направо ме плаши. Ще ядеш ли тези филийки?

Той погледна към двете препечени филийки, които бяха останали на чинията ѝ.

— Не, няма. Заповядай.

— Мерси. — Пресегна се през масата и взе и двете. — Нека си поговорим за нещо по-делово.

— Гостуването у Гладстоун? — По-скоро бих предпочела да поспорим за любовта, помисли си Мърси. Но бе очевидно, че той не е в настроение за задълбочен разговор на тази тема. Поне не в момента.

— Не виждам никакъв проблем. Ще се държим по съвсем естествен, разумен и честен начин. Не отиваме там да се занимаваме с подривна дейност. Поне аз не съм тръгнала за това. Отивам там, за да продам на човека един ценен том и да направя първите си стъпки в бизнеса с антикварни книги.

— Не вярваш на моята теория, така ли?

— Че Гладстоун може да е прероденият Грейвз? Смятам, че е доста невероятно. Ще разпознаеш ли Грейвз, ако го видиш?

— Единствените негови снимки, с които разполагам, са направени отдалеч. Не го видях отблизо през нощта на пожара. Бягаше през пламъците. Не беше най-прекрасната гледка, повярвай ми. Но бих го разпознал, ако не се е променил много. За съжаление, в рамките на три години един мъж може да направи много за себе си.

— Като например?

— Да напълнее или да отслабне с десет килограма, да си пусне брада, да се подложи на пластична операция. Много неща.

— Разбирам. — Мърси се замисли върху това и въображението ѝ се втурна в нова посока. — А той би ли те разпознал?

— Не. Никога не ме е виждал.

— А в нощта на пожара?

— Ако изобщо е видял нещо през онази нощ — в което се съмнявам, то е било само сянка — спокойно рече Крофт.

— Сянката на един призрак — сякаш на себе си рече Мърси. — Крофт, ако по някакво стечение на обстоятелствата Гладстоун наистина е Грейвз, какво смяташ да направиш?

— Нищо, докато ти си наблизо — веднага ѝ отвърна. — Не искам да те забърквам в тази стара история.

— Ще ми дадеш ли дума, че ще се държиш прилично, докато аз си свърша деловата работа с него? Че няма да нападнеш горкия човек на масата по време на закуска или нещо такова?

— Ще се опитам да се въздържа — сухо рече той.

— Крофт, не се шегувам. Искам да знам какво възнамеряваш да правиш, докато гостуваме на Гладстоун.

— Единственото, което смятам да направя, е тихомълком да се опитам да разбера дали има някаква връзка между Грейвз и Гладстоун. Просто искам да си отговоря на няколко въпроса.

— Но какво трябва да направиш, за да отговориш на тези въпроси?

— Искам да погледна колекцията от книги на Гладстоун. Няма как да има много от книгите на Грейвз, защото голяма част от първата колекция се състоеше от уникали. С нея е свършено. Но ще мога да преценя дали интересите и опитът на Гладстоун в тази област отговарят на тези на Грейвз. Това би бил много силен коз.

— А ако огледът на колекцията на Гладстоун не отговори на тези твои въпроси?

— Ще се опитам да се добера до личните му документи. Ще поразгледам наоколо. Ще се постарая да разбера как си изкарва парите понастоящем — нехайно отвърна Крофт.

— О, божичко. Това, ли е всичко?

— Това е. Ще си тръгнем, както е предвидено. Ако съм затвърдил някои от моите подозрения, ще се върна по-късно сам, за да ги разследвам допълнително. Спокойно, Мърси. Нямам намерение да го режа парче по парче с тъп нож върху масата за хранене.

Мърси пребледня и се задави с последната си глътка кафе. Бързо грабна чашата с вода, очите ѝ силно съзяха. Крофт се стресна. Изправи се и заобиколи масата, след което леко я потупа по гърба.

— Добре ли си?

Тя рязко кимна, но все още не можеше да проговори. Постепенно гърлото ѝ се отпусна. Опита да пийне глътка вода.

— Шегувах се, Мърси. — Крофт пак седна и в погледа му личеше загриженост. — Никога не бих направил такова нещо пред очите ти.

— Имаш извратено чувство за хумор, Крофт — едва издума тя. — Моля те да си спомняш, че става дума за моето бъдеще, когато си правиш такива ужасни шегички.

— Твоето бъдеще — отвърна той замислено — е интересна тема за разговор.

— Съгласна съм. Често си мисля за него. Но в момента нямам намерение да го обсъждам с теб. А сега относно посещението у Гладстоун. Има само още един въпрос, по който бих искала да се разберем. — Наведе се напред, за да го прикове със сърдития си поглед. — Трябва да решим как точно ще представим връзката си.

— Наистина не харесвам тази дума. Доста мислих по въпроса и реших, че е безполезна.

— Безполезна? Аз я намирам доста полезна.

— Явно защото нямаш нищо против в живота ти да присъства известна неяснота.

— Крофт, пак ще ти повторя, че е важно човек да може да се нагажда. Смятам, че пак се отдалечаваме от главната тема. За нашата връзка...

— Какво има да говорим?

— Можем да се представим пред Гладстоун като професионални познати, които по една случайност са и приятели. Да го накараме да си мисли, че и ти си търговец на книги и си ме придружил на това пътуване единствено от професионално любопитство и желание да го заинтересуваш да купува от теб, не само от мен.

— Няма да мине.

Мърси се обиди.

— Защо пък не?

— Първо, защото деловите хора никога не посещават клиентите си, придружени от конкуренцията. Освен това, ако е подозрителен тип, трябва само да вдигне телефона, за да разбере дали наистина имам книжарница. А открие ли, че нямам, ще стане много любопитен.

— Ще си направи всичкия този труд единствено ако е Грейвз или е свързан с него по някакъв начин. — Мърси бе прехапала долната си устна и бързо премисляше ситуацията.

— Не е задължително — изненада я Крофт със следващата си реплика. — Очевидно е ексцентрик и има ценна колекция. Дори и да е съвсем безобиден, пак би могъл да провери кои са неканените му гости. Аз бих сторил същото на негово място. Не, Мърси, боя се, че ще се наложи да се покажем като любовници. Ти ще бъдеш специалистът по редки книги. Аз просто ще бъда приятелят, решил да те придружи на това приятно пътуване. Отсядането ни в дома на Гладстоун ще е една кратка отбивка от романтично пътешествие из планините на Колорадо.

Мърси гневно го изгледа.

— Не ми се нрави.

— Нямах избор, освен ако не измислиш нещо по-добро и не ме убедиш, че ще свърши работа.

— Та как бих могла да те убедя, в която и да е своя идея? Още от самото начало я приемаш с предубеждение.

Той твърдо поклати глава.

— Винаги се старая да разсъждавам разумно и логично, когато става дума за стратегия. Поначало съм разумен и разсъждавам логично за всичко.

Мърси го бодна закачливо с пръст.

— Ти си най-неразумният и нелогичен мъж, когото изобщо съм срещала.

— Съвсем скоро ще се наложи да ти изнеса няколко урока по логика и философия. Прекалено много години си следвала само инстинкта и чувствата си.

— Ако бях действала единствено под влияние на инстинктите и чувствата си, не бих оцеляла в самостоятелния си бизнес през последните две години — тържествуващо му отвърна тя. — Готови ли сме да тръгваме? Според картата трябва да стигнем дома на Гладстоун след час-час и нещо.

Ръката му се стрелна, над масата, улови китката ѝ и прикова Мърси на мястото ѝ точно когато се готвеше да стане. Очите на Крофт изведнъж бяха придобили сериозен и суров израз, както през нощта, когато ѝ беше наредил да го остави да се оправя с властите. Мърси не посмя да помръдне.

— Разбрахме се, че ще се държим като любовници, докато сме у Гладстоун. Не искам никакви изненади от теб, Мърси. Не и докато сме там. Твърде рисковано ще бъде.

— Каза, че ако предложиш по-добра идея, ще бъдеш готов да я обмислиш — отвърна тя и очевидно се чувстваше доста неудобно в момента.

— Няма да предложиш нищо по-добро. Вече съм премислил всичко. По-добра идея не съществува. Искам да съм сигурен, че ще играеш ролята на моя любима през следващите няколко дни.

— А ако не се съглася?

— Ще отложим цялото пътуване още на секундата.

Бе доста шокирана.

— Няма да го направиш! Тук става въпрос за моето бъдеще. И да не си посмял да ме заплашваш, Крофт!

— Вече неведнъж ти казах, че никога не заплашвам.

Ситуацията беше направо вбесяваща, но Мърси се чувстваше като в капан. За жалост имаше някои неоспорими факти, които трябваше да се вземат предвид, като не на последно място бяха неприятните мисли, които Крофт бе успял да насади в мозъка ѝ по отношение на истинската личност на нейния важен клиент. Дори само това бе достатъчна причина да вземе със себе си спътник по време на престоя си у Гладстоун.

Но не можеше да загърби факта, че Крофт я бе подвел, или по-скоро и бе позволил да стигне до някои погрешни изводи. Тя нито за миг дори не се усъмни, че се е държал извън нормите на своя ексцентричен, суров, но честен морал. Ако погледнеше нещата от негова страна, той имаше неуредени сметки. Бе твърдо решен да я защитава, макар че я бе използвал нечестно, за да тръгне по следата на „Долината на тайните съкровища“. По свой начин даваше най-доброто от себе си, за да изпълни задълженията, които честта му повеляваше, и да довърши отмъщението си. Принудена бе да се отнася към това с уважение, независимо колко я ядосваше в момента.

— Добре — най-накрая рече тя, тъй като нямаше друг избор. — Ще се държим като любовници.

Изгарящата мощ в очите му изчезна за секунда. В следващия миг лешниковите очи на Крофт излъчваха топлина, а устните му се усмихваха.

— Никак няма да е трудно. Та ние сме точно това. Любовници.

Внезапно ядосана, Мърси рязко дръпна ръката си в момента, в който той отслаби хватката си.

— Може да сме всичко друго, но не и любовници. Пътуването няма да бъде нищо повече от онова, което планирахме от самото начало: делова ваканция, и точка по въпроса! — Скочи на крака, посягайки да вдигне чантата си.

— Мърси, не се опитвай да отричаш нашата, хм, връзка. Няма да ти разреша да се правиш, че тя не съществува. — Крофт вече беше на крака и държеше омазнената сметка, оставена преди малко на масата им. След това забърза след Мърси, която вече беше няколко стъпки пред него. Тя рязко се завъртя и забеляза празната маса зад него.

— Няма ли да ѝ оставиш бакшиш? — сръза го тя, като се стараеше да говори тихо, така че сервитьорката да не чуе.

Крофт присви очи.

— Защо, да не съм длъжен? Тя не си направи труда да приготви чая така, както я помолих. По принцип бакшишите са измислени като поощрение за доброто обслужване. Няма никакъв смисъл да се възнаграждава немарливото отношение. По този начин просто се окуражават мързеливците.

— Моля ти се, спести ми философстването си върху проблемите на наказанието и възнаграждението. Тази жена работи най-много за минималната заплата. Изобщо не бих се изненадала, ако е разведена и отглежда две деца единствено с парите, които изкарва отгук. Сигурно е застопорена в този загубен град до края на живота си. Това е достатъчно голямо наказание за една чаша зле приготвен чай. Остави й бакшиш, Крофт.

Той се предаде без да каже и дума и посегна за портфейла си. Мърси само кимна веднъж в знак на одобрение. Всеки път, когато бе готова окончателно да вдигне ръце от него, се появяваше лъч на надежда. Крофт можеше да бъде направляван. Можеше да бъде изкарван от нерви. Можеше да бъде принуден да смени навиците си. Но която и жена да се захванеше с това, трябваше да работи по въпроса двацет и четири часа в денонощието.

Следвайки упътванията на Гладстоун, Крофт отби по тясното планинско шосе на двадесетина километра след малкото кафене, където бяха спрели за закуска. Новият път беше още по-тесен от този, по който бяха минали. Очевидно щатските власти не смятаха, че е от особена важност да го поддържат в добро състояние. Крофт намали скоростта до петдесет километра в час, когато тойотата започна да се бунтува срещу неравния път. Издигащите се отстрани дървета сякаш се опитваха да го смачкат съвсем и да го заличат от лицето на планетата.

— Имам чувството, че този път не води към нито един от главните ски-курорти — отбеляза Мърси.

— Права беше, като каза, че Гладстоун държи изключително на уединението си. Този път определено би държал гостите настрана.

Свиха по един шеметно остър завой и се озоваха пред изоставена сбирщина от посивели и полуразрушени от стихииите бараки, които запълваха едно малко сечище.

— Мъртъв град! — възхитено възкликна Мърси. — Истински мъртъв град!

— Мисля, че определението ти е доста противоречиво. — Крофт намали колата още докато минаваха през разпадащите се останки на това, което някога трябва да е било кипящ от живот миньорски град.

Мърси жадно разглеждаше разрушените сгради, паянтовите врати и изпотрошените прозорци. Останките от дървения тротоар, някога свързвал редица от магазини, се простираха край шосето. Един полуизгнил дървен фургон лежеше преобърнат до някаква сграда, над която още стоеше избелелият надпис „Смесен магазин на Дрифтърс Крийк“.

Първоначалният ентузиазъм на Мърси започна да спада, като се загледа по-внимателно в картината пред очите си. Порутените сгради не изглеждаха съвсем истински. Някакво усещане на злокобна изолираност тегнеше над цялото място, като че ли то съществуваше в друго време или друго измерение. Мърси имаше чувството, че ако излезе от колата и се опита да докосне някоя от изгнилите, ронещи се дъски на най-близката сграда, тя ще изчезне изпод ръцете ѝ. Тихите въздишки на боровете свистяха някак неестествено. Беше почти пладне, но по гърба на Мърси пробягаха хладни тръпки. Тя вдигна стъклото на колата.

— Мисля, че разбирам защо ги наричат мъртви градове, Крофт.

— Да. — Не каза нищо повече.

— Но е интересно, нали? Защо на връщане не спрем тук и не се поразходим наоколо, да огледаме. Никога не съм имала възможност да видя отблизо мъртъв град.

— Добре.

Звучеше неочаквано доволен. С малко закъснение Мърси се сети, че той сигурно вижда в това ѝ предложение повод за по-нататъшно сближаване по време на пътуването. Не беше съвсем сигурна как да реагира. Крофт овладя колата при още един рязък завой и Дрифтърс Крийк изчезна зад тях. По тялото на Мърси се разля топлина. Отново свали стъклото.

Няколко километра след останките от Дрифтърс Крийк шосето стана още по-лошо.

— Имам чувството, че агенцията за коли под наем никак няма да се зарадва на това тук — рече Мърси.

— Мисля, че си права. — Крофт бавно спря автомобила и изгаси двигателя. Сложи ръце върху волана и се наведе напред, за да огледа

терена пред себе си.

— Какво има? Защо спряхме?

— Погледни. Ей там има някаква преграда.

Мърси се взря в дърветата. Грубо свързани една за друга, няколко отрязани греди се засрещаха в средата на пътеката.

— Не прилича на бог знае каква ограда. Просто една дървена врата. Според инструкциите на Гладстоун, когато стигнем до дървената бариера, трябва да се обадим в къщата, за да преминем по-нататък. Това трябва да е мястото. Виждаш ли някъде телефонна кабинка?

— Ей там между дърветата. — Крофт вече отваряше вратата на колата. Изражението му бе станало някак вгълбено, а очите му с цвят на лешник — напрегнати и непроницаеми.

— Какво не е наред? — попита Мърси, като също бързаше да слезе от колата.

— Искам да проверя доколко паянтова всъщност е тази ограда. — Той закрочи към бариерата и без да я докосва, се извърна и тръгна по пътеката наблизо в гората.

Мърси го наблюдаваше любопитно. Като се върна след няколко минути, той изглеждаше доволен от огледа.

— Има датчици за аларма на всеки три метра по оградата. Макар да изглежда живописна, повярвай ми, не можеш да минеш с кола през тази ограда, без някой да разбере, че си тук. Най-добре да се обадим в къщата.

Мърси кимна и отиде до кабинката, която бе наполовина скрита от елшов гъсталак. В момента, в който вдигна слушалката, от другата страна долетя глас:

— Да, госпожице Пенингтън. Очаквахме ви. Стойте там. След няколко минути ще дойде човек, за да ви доведе до главната къща.

Мърси погледна към Крофт.

— Довела съм и един приятел с мен. Надявам се, че нямате нищо против, нали? Не бих искала да се натрапвам, но...

— Задръжте минута, госпожице Пенингтън.

От другата страна последва тишина, а после гласът отново каза:

— Господин Гладстоун с най-голямо удоволствие ще приеме и вас, и вашия приятел, госпожице Пенингтън.

Мърси окачи слушалката.

— Изглежда, никой няма против, че си дошъл с мен — бавно рече тя. — Дори не усетих голяма изненада. Не знам с кого разговарях, но звучеше много дружелюбно и предразполагащо.

— Може би са ме очаквали — промърмори Крофт.

— Казвали ли са ти някога, че от време на време проявяваш твърде неприятна склонност към мелодраматични изказвания?

ОСМА ГЛАВА

Когато след малко зърна планинското имение на Еразмъс Гладстоун, Мърси реши, че Крофт не е единственият, който проявява мелодраматични наклонности. Очевидно Еразмъс Гладстоун също залиташе в тази посока.

Просторният дом на два етажа се отличаваше с драматично модерен дизайн, състоящ се от чисти, искрящо бели стени и затъмнени стъкла, и бе ограден с високи дувари. На пръв поглед доста неприятно напомни на Мърси футуристична планинска крепост. Каменните зидове бяха поне метър по-високи от човешки бой. Широка порта от стоманени прътове представляваше единственият начин за достъп в двора.

Сега портата бе гостоприемно отворена и един мускулест симпатичен млад мъж, облечен в памучни панталони и пуловер с къси ръкави, стоеше там в очакване да поздрави гостите.

Мърси се почуди откъде набира прислугата си Гладстоун. Човекът до вратата не бе първият привлекателен представител на мъжкия пол, който двамата с Крофт видяха този ден. Младежът, посрещнал ги с един джип надолу по пътя, също хващаше окото. Хората на Гладстоун биха изглеждали добре с гирички в ръце в открит салон за бодибилдинг на някой калифорнийски плаж. Представи си само Крофт на същия този плаж и реши, че ще изглежда като излязла от джунглата пума, която елегантно се разхожда между тези напompани юначаги.

Симпатичният шофьор на джипа спря в двора, излезе и направи знак на Крофт да паркира тойотата в единия край.

— Господин Гладстоун поръча да влизате направо в къщата. Далас ще ви заведе. Аз ще внеса багажа и ще го оставя във вашата стая.

— Благодаря ви, Ланс — учтиво рече Мърси, слизайки от предната седалка на тойотата. Тя се почувства задължена да го дари с

една особено красива благодарствена усмивка, когато стана ясно, че Крофт изобщо няма намерение да обърне внимание на Ланс.

Крофт забеляза усмивката и ѝ хвърли сърдит поглед, когато с лекота се измъкна от тойотата. После хвана здраво ръката на Мърси и я поведе към къщата.

— Ама наистина, Крофт, макар да се смяташ за човек с изискани маниери, понякога се държиш направо грубо.

Това нейно наблюдение, изглежда, го развесели.

— Ще се старая занапред.

Едно остро излайване се чу от задната част на двора. Мърси автоматично погледна в тази посока. Там имаше дълъг, ограден с тел участък, където два стройни доbermana неспокойно подтичваха напред-назад, явно привлечени от новодошлите.

— Не приличат на галеници, нали? — тихо попита Мърси.

— Не — съгласи се Крофт, докато замислено наблюдаваше кучетата, — наистина не приличат.

— Няма защо да се страхувате от кучетата. Пускаме ги навън само през нощта, за да обикалят двора — каза мъжът, когото бяха нарекли Далас, и се доближи до тях. Той се усмихна — чудесната момчешка усмивка разкри идеалните му бели зъби. — Малко сме усамотени тук горе. Кучетата са просто една предохранителна мярка. Ето оттук, госпожице Пенингтън. Господин Гладстоун ви очаква. И вашия приятел също, разбира се. — Далас учтиво кимна към Крофт, който явно изобщо не забеляза оказаното му внимание.

Мърси побърза да компенсира липсата му на маниери.

— Какъв чудесен дом има господин Гладстоун! Фантастична гледка! Въздухът тук в планините е толкова чист. Върховете и долината изглеждат тъй близо, когато ги гледаш отвисоко.

— Далечината е измамно нещо тук горе. Надморското равнище и липсата на смог са основните причини — информира я Далас. — Много туристи и катерачи тръгват към някаква цел, която изглежда на прилично близко разстояние, а накрая им се налага да вървят с часове, даже с дни повече, отколкото са планирали.

— Местоположението наистина е неповторимо. Но сигурно сте съвсем откъснати през зимата. Как се справяте?

Далас посочи към другия край на двора и Мърси видя един малък хеликоптер върху бетонна площадка за излитане.

— Хеликоптерът е един от начините за превоз. Освен това имаме снегоходи, джипове. Никога не оставаме съвсем изолирани тук горе в планините.

— Хеликоптер! — Мърси бе направо смаяна. — Май никога не съм познавала лично някой, който си има свой собствен хеликоптер.

Далас я дари с една прекрасна усмивка.

— Повярвайте ми, доста е трудно да шофираш по този път, особено през зимата. Господин Гладстоун обикновено не пропуска да повози гостите си с хеликоптера, докато са тук. От него се открива страхотна гледка към планините.

Мърси потрепера.

— Не, благодаря. Не ми харесват малките самолети и съм сигурна, че и в хеликоптер бих се притеснявала също толкова. За нищо на света не можете да ме убедите да се кача в такава машина.

Това привлече вниманието на Крофт.

— Страх те е от пътуване с малък самолет?

— Родителите ми загинали в самолета на баща ми. Летели над планината по време на някаква буря, така ми бе казано по-късно.

— Значи оттам си получила тази фобия?

— Сигурно. Никога не съм се замисляла защо не харесвам малките самолети. Просто знам, че не ми харесват. Нито пък хеликоптерите. Изглеждат толкова крехки и уязвими. — Мърси решително смени темата: — Вижте, това трябва да е нашият домакин.

Вече бяха пред входа на огромната къща. Широките врати с цвят на аквамарин бяха отворени и през тях се виждаше фоайе, покрито със светъл италиански мрамор. Един висок, елегантен и привлекателен мъж към петдесетте стоеше на прага. Във вида му имаше нещо европейско, някакъв неопределим стил и усещане за богатство, което напомняше за скъпи швейцарски курорти, Париж, Сен Тропе и Лазурния бряг. Мърси никога не бе ходила по тези места, но пък имаше живо въображение. Нещо ѝ подсказваше, че това трябва да е Еразмъс Гладстоун.

Косата му някога трябва да е била руса, но сега бързо бе започнала да преминава в прекрасен нюанс на сребристосиво. Комбинацията от сребристо и златисто бе зашеметяваща. Тя подчертаваше най-сините очи, които Мърси бе виждала в живота си. Не можеше да определи точно каква отсянка на синьото са, но ѝ

напомняха нещо, вероятно цвят, който бе постигнала с акварелите си в даден момент.

Носът и устата на Гладстоун бяха фино очертани. Беше облечен във всекидневни, но очевидно скъпи дрехи: копринена спортна риза, тъмни панталони и италиански кожени обувки.

Какъвто и да е, реши Мърси, Гладстоун в никакъв случай не прилича на гуру. Още по-малко пък приличаше на човек, който би се замесил в нещо толкова долно като проституция, събиране на бели роби и наркотрафик. Този мъж определено беше от сой. Когато ѝ се усмихна, от него заструи главозамайващо мъжествено очарование. После заговори и тя осъзна, че гласът му звучи още по-приятно на живо, отколкото по телефона. Чудесен глас за изразително четене на поезия и за рецитиране на героични балади.

Глас, който също би могъл да свърши добра работа при омайване на група наивни вярващи. Мърси нарочно прогони от главата си тази мисъл. Няма да остави мелодраматичните изводи на Крофт да повлияят и на нея!

— Госпожице Пенингтън, изключително съм щастлив да се запозная с вас. Казвам се Еразъм Гладстоун. Моля да ме наричате Еразъм. — Той извърна патрицианската си глава към Крофт и протегна изящната си ръка с дълги пръсти. Малък пръстен с монограм проблясваше на един от тях. — Вие трябва да сте приятелят, за когото ми бе казано. Как точно ви беше името?

— Фалконър. — Крофт пое протегнатата ръка, но се здрависа бързо и делово. — Крофт Фалконър. Щом чух, че Мърси планира да прекара няколко дни в Скалистите планини като гостенка на мъж, когото не познавам, реших да се самопоканя. Сигурен съм, че влизате в положението ми. Разбирам, че бизнесът си е бизнес, но... — Остави изречението красноречиво недовършено. Мъжки разговор, така да се каже.

Гладстоун се усмихна.

— Абсолютно, Крофт. Един мъж трябва да се грижи за всичко, което е негова собственост. Наоколо винаги се навъртат хора, които само чакат да откраднат нещо скъпоценно. А трябва да призная, че госпожица Пенингтън изглежда изключително скъпоценна.

— Госпожица Пенингтън — прекъсна ги Мърси с изпепеляващ поглед към Крофт — по-скоро би предпочела да не се говори за нея

като за неодушевен предмет.

Крофт просто сви рамене в отговор, но Гладстоун широко се усмихна и погледна назад през рамо.

— Уверявам ви, че напълно разбирам как се чувства Крофт. Ако моята Изабел получи покана от неизвестен за мен мъж на няколко хиляди километра от дома, и аз бих реагирал с една подобна загриженост. Ела тук да се запознаеш с нашите гости, скъпа моя. Винаги се оплакваш, че не ни гостуват достатъчно често хора. Трябва да се наслаждаваш на следващите няколко дни. Мърси, Крофт, позволете ми да ви представя моята приятелка Изабел Аскейниъс. Без нея бих бил много самотен тук в планините.

Мърси забеляза някакво движение във фоайето зад Гладстоун и само миг по-късно оттам се появи една поразително красива жена. На ръст бе почти колкото Гладстоун, което значеше поне десетина сантиметра по-висока от Мърси. Като се приближи още повече, Мърси разбра, че жената, която бяха нарекли Изабел, е само десетина сантиметра по-ниска от Крофт.

Изабел Аскейниъс изглеждаше тридесет и няколко годишна, но с такова телосложение би заблудила за възрастта си даже на осемдесет. Косата ѝ бе черна и лъскава като обсидиан и тя я носеше свита в елегантен кок, който подчертаваше високите скули и прекрасните тъмни очи. Устата ѝ беше като излязла от реклама за червило, с бляскав коралов оттенък, по-подходящ от него не би могъл и да се намери. Същият коралов цвят бе нанесен върху дългите ѝ, внимателно оформени нокти.

Мърси даже и за миг не се усъмни, че Изабел и Гладстоун са любовници. Дамата на Гладстоун бе облечена също тъй елегантно като приятеля си. Бялата копринена риза и белите ѝ панталони очертаваха приятно силното, очевидно здраво тяло. Имаше пищни форми, но не изглеждаше закръглена. Талията ѝ бе много тънка и стегната в черен кожен колан.

Мърси неволно погледна собствените си дрехи и ѝ се прищя да беше облякла нещо — каквото и да е — по-представително от дънките, които бе намъкнала сутринта.

Когато Изабел излезе на слънце, за да протегне елегантната си ръка към Крофт, Мърси изведнъж бе осенена от неприятната мисъл каква поразителна двойка представляват двамата. Високият ръст,

тъмните коси и очи на другата жена бяха прекрасно женско копие на ръста и тена на Крофт. Стегнатите, искрящо бели дрехи на Изабел като че ли подчертаваха тъмните тонове на спортния му панталон и на свободната му памучна риза. Когато Изабел постави ръката си в неговата длан, Мърси си помисли, че ноктите ѝ изглеждат като червени ками на фона на загорялата кожа на Крофт.

Мърси преглътна с мъка и се опита да обмисли трезво факта, че в момента я терзаеше свиреп пристъп на чувство, което можеше да бъде наречено единствено собственическа ревност. И там, в кристално ялната светлина на планините, погледна към Крофт и разбра какво всъщност става с нея.

Тя се влюбваше в този мъж.

В момента, в който пусна ръката на Изабел, той извърна глава към Мърси. Тя на секундата разбра, че несъмнено е прочел мислите ѝ.

— Няма ли да заповядате вътре? — учтиво ги покани Изабел и ги поведе към залата с мраморни плочки.

В единия ѝ край имаше широко стълбище, което водеше към някакво подземно ниво, както и нагоре. Мърси за първи път забеляза, че къщата има и подземен етаж, който, изглежда, бе с размерите на всички останали.

— Помолих да подготвят стаите ви на втория етаж — казваше Изабел в момента. — Имат чудесен изглед на югозапад. Като се поосвежите, слезте долу, за да ви разведа из къщата. Еразмъс е изключително горд с дома си. И естествено библиотеката ще ви заинтересува.

Мърси внезапно си спомни същинската причина за идването си тук.

— „Долината на тайните съкровища“ е у мен, в багажа ми. Сигурна съм, че сте нетърпелив да я видите, господин Гладстоун.

— Еразмъс, моля ви.

Тя се усмихна.

— Еразмъс. Ще извадя книгата от багажа си и ще ви я донеса след няколко минути.

— Не бързайте толкова — усмихна ѝ се той. — Чакам я от доста време. Сега, като знам, че е вече тук, мога да почакам и още малко. И все пак наистина искам да я зърна, а предполагам, че и вас не по-малко

ви интересуват последните подробности около сделката, преди да си стиснем ръцете.

— Вашето предложение за книгата бе доста щедро — рече Мърси.

— Аз бях съвсем сериозен, когато ви предложих да вземете един-два интересни екземпляра от колекцията ми като част от цената.

Мърси широко се усмихна.

— С голямо нетърпение чакам да ги видя. Ще ги използвам като начало за новата си кариера в търговията с редки книги.

— С нетърпение очаквам двамата да обсъдим взаимната си страст — с меден глас изрече Еразмъс Гладстоун. — И вие ли се интересувате от същите неща, Крофт?

— Предпочитам книгите ми да са право от списъка на последните бестселъри. — Крофт посегна към китката на Мърси. — Можете да си поговорите за книги по-късно. Мърси, хайде да се качваме горе. — Той я дръпна към широкото стълбище и към Изабел, която вече беше застанала на площадката между етажите, и изръмжа съвсем тихо в ухото ѝ: — Тук си, за да говориш за книги, не за „взаимни страсти“. Това да не ти излиза от главата!

— Какво да не ми излиза от главата? Взаимната страст ли? — също тъй тихо му отвърна тя.

Пръстите му предупредително се склочиха над китката ѝ, защото този път Крофт нямаше как да ѝ отговори. Изабел сочеше на гостите пътя по един коридор с високи тавани. Стените бяха чисто бели — като тези отвън, — а безкомпромисната им белота бе прекъсвана тук-там от произведения на изкуството. Мърси не беше голям специалист, но една от картините ѝ напомни Пикасо, а друга я накара да се почуди дали не е Мондриан.

Тя се приведе към Крофт и прошепна в ухото му:

— Мислиш ли, че са оригинали?

— Да — веднага отвърна Крофт, без изобщо да си направи труда да снижи глас. — Мисля, че са оригинали.

Мърси се изчерви като рак, когато Изабел се обърна и доволно се усмихна.

— Напълно сте прав, Крофт. Картините са оригинали. Всичко в този дом е от най-високо качество, включително и произведенията на изкуството. Еразмъс обича да бъде заобиколен от красиви неща.

— И хора — добави Мърси, без много да помисли.

— Да — кимна Изабел. — Еразмъс предпочита да има привлекателни хора около себе си, точно както предпочита красотата в прякото си обкръжение.

Мърси вдигна театрално ръка, уж че я моли за нещо важно.

— Моля ви, не казвайте и дума повече по този въпрос, Изабел, и без това съм достатъчно притеснена как да се облека за вечеря. Като че ли оставих смарагдовата си огърлица у дома заедно с роклята от Сен Лоран, а и на всичкото отгоре от авиокомпанията ми загубиха онази прекрасна рокля от Унгаро...

— Не бива да се безпокоите за такива неща — рече Изабел. — С най-голяма радост бих ви дала да облечете нещо.

Божичко, помисли си Мърси. Да не би да прие думите ми на сериозно?

— Хм, аз само се шегувах.

Изабел кротко кимна.

— Независимо от това трябва да знаете, че с удоволствие бих отворила гардероба си за вас.

Именно Крофт сложи край на това обсъждане, като без много такт рече:

— Оставете, няма смисъл. Вашите дрехи няма да станат на Мърси. Това ли е нашата стая?

Мърси мълчаливо стисна зъби от яд, а Изабел ги въведе в апартамент, издържан в семплите фини линии на арт деко. Всеки предмет в слънчевата стая, в която се озоваха, се намираше в подходящата геометрична пропорция спрямо останалите. В малката гола статуя, поставена до широкото легло, се усещаше нещо от претруфеността на 30-те години, но като цяло дизайнът бе изчистен и много съвременен. От прозореца се виждаха заснежените планински върхове и безкрайните зелени долини, които се губеха в далечината.

— Мърси, когато споменахте пред Далас, че сте придружена от приятел, ние предположихме, че става дума за *близък* приятел. Да се надявам, че сме подразбрали правилно.

— Правилно сте подразбрали — направо отвърна Крофт, преди Мърси да успее да измисли по-изискан отговор.

Тя му хвърли унищожителен поглед, докато Изабел му се усмихваше.

— Тогава се надявам, че този апартамент ще ви хареса. Има свързваща врата между тази стая и следващата, което би ви дало възможност да бъдете заедно или разделени, както пожелаете. Наредих на Ланс да занесе вашия багаж в другата стая, Крофт. Моля ви, не се безпокойте да промените каквото и да е в стаята, за да ви е по-удобно. Еразмъс и аз единствено искаме гостите ни да се чувстват като у дома си. А сега, ако ме извините, ще сляза долу да проверя дали всичко е готово за вечеря. Елате и вие, когато се пригответе. Коктейлите ще бъдат сервирани след час.

Мърси облекчено въздъхна, когато вратата се затвори зад Изабел.

— Виж да не е източила малко кръв от китките ти, докато се ръкувахте. Чудя се как поддържа такива идеални маникюри. Най-близкият козметичен салон трябва да е на триста километра отук.

— Имам чувството, че Изабел не се занимава много с домакинска работа — разсеяно рече Крофт и бавно се заразхожда из стаята.

— Меко казано — намръщи се Мърси. — Кой ли я върши всъщност? Домакинската работа имам предвид.

— Вероятно Далас и Ланс.

— Явно са много надарени млади хора.

— Явно е така. — Крофт се отпусна на едно коляно, за да огледа контакта в стената.

Мърси го наблюдаваше със свъсени вежди — знаеше какво прави, защото ѝ бе обяснил всичко, докато чакаха пристигането на посрещачите си. В момента проверяваше за подслушвателни устройства. Беше ѝ казал, че може и да не успее да ги открие, ако са поставени от много добър професионалист, и че ще трябва да внимават какво говорят, когато са в къщата. Мърси се съгласи със строгите му инструкции най-вече защото беше започнала да осъзнава, че няма смисъл да спори с него, когато е в едно от онези особени настроения.

— Е, какво? — Без да издава звук, тя оформи с устни въпроса си, като видя, че огледът на стаята е приключен.

— Смятам да си взема един душ. — Крофт спокойно започна да разкопчава ризата си. Кимна по посока на банята, която разделяше двете спални помещения.

— Добре. — Мърси се доближи до прозореца, за да разгледа вълнуващия пейзаж навън. — Гледката е невероятна, нали?

Без всякакво предупреждение той се оказа точно зад нея и ръката му се плъзна по врата ѝ. Мърси подскочи от изненада.

— Ама наистина, Крофт! Винаги ли трябва така да изскачаш иззад гърба ми?

— Казах, че смятам да си взема душ — прошепна право в ухото ѝ. — Имах предвид и ти да ме последваш.

— Не, Крофт — разгорещено започна Мърси с намерението да му разясни как точно стоят нещата помежду им. Но така и не успя да довърши тирадата си. Крофт сложи голямата си длан пред устата ѝ и я повлече към банята.

— Тихо, скъпа — прошепна той, докато я дърпаше през прага на просторната баня, — понякога говориш много. — Затвори вратата с крак и тръгна към облицованата с плочки душ-кабина. После пусна Мърси и завъртя кранчето на водата. — Така. Сега можеш да говориш каквото си искаш.

Шумът от водата под душа заглушаваше тихия му глас. Мърси го изглежда ядосано и понечи да излезе заднешком.

— Какво?

— Казах, че сега можеш да говориш каквото си искаш. — Той посегна и отново хвана ръката ѝ, за да я спре. — Шумът от душа би трябвало да заглуши всичко, което кажем тук.

Мърси най-сетне проумя.

— Аха. — За момент я обзе особено разочарование. Крофт явно действаше съвсем делово. Не бе имал намерение да я завлече под душа, за да я люби страстно под водната струя. Тя вирна брадичка. — Е, по една случайност нямам какво да ти кажа. Имам си много по-голям проблем в момента, за да ми е до тайни съвещания в банята.

— Какъв проблем?

— Трябва да намеря нещо, което да облека за вечеря. — Мърси се въртна и напусна замъглената от пара баня. Но на вратата се спря смръщена. — Той дали... дали прилича на него, Крофт?

Крофт разбра какво точно го пита.

— Не.

Мърси се усмихна, явно зарадвана, и тръгна да провери дали багажът ѝ е донесен в стаята. Първата пречка бе преодоляна. Еразмъс Гладстоун не приличаше външно на човека с име Еган Грейвз. Всичко ще се нареди, весело си рече Мърси.

Крофт последва Мърси надолу по стълбите до една стая, в която единственото разноцветно нещо бе пейзажът отвъд прозореца. Ниските мебели с изчистени линии имаха най-бледите нюанси на прасковено, морскозелено и слонова кост. Той по принцип харесваше ненатрапващите се, убити цветове, но като влезе в тази стая, изведнъж му се прииска да стои между ярките еkleктични цветове в апартамента на Мърси.

Далас приготвяше коктейлите на малкия бар в ъгъла. Изабел и Еразмъс седяха близо до прозореца и тихо си говореха. И двамата се усмихнаха приветливо към Крофт и Мърси, когато ги зърнаха да влизат.

Докато се поздравяваха, Крофт критично огледа тоалета на Мърси и реши, че напразно се бе притеснявала преди малко. Беше облякла тясна рокля от лек летен плат на едри жълти и бели петна. Дрехата изглеждаше семпла, но изискана, особено в комбинация с вдигнатата ѝ коса и високите сандали. Дългата до глезена тъмноморава рокля на Изабел несъмнено бе струвала много повече, но Крофт отдавна се бе научил да не съди за стойността на нещо по етикета с цената.

— О, виждам, че носите моя трофей, Мърси. — Еразмъс Гладстоун посегна да вземе вече разопакования том на „Долината на тайните съкровища“ от гостенката си. — Днес се ознаменува краят на едно дълго търсене. Честно да ви кажа, едва не пропуснах малката ви обява в онзи каталог. Никога не съм имал особен късмет точно с това издание и направо бях решил да се откажа от абонамента му.

— Човекът, който го издава, бе много мил да приеме моята обява. Едва ли бих могла да си позволя свой собствен каталог. — Мърси се усмихна и му подаде книгата. — „Долината“ е моята първа и единствена книга, която може да заинтересува истинския колекционер.

Гладстоун огледа томчето. Изабел го наблюдаваше как прелиства страниците с напрегнато изражение. Когато най-накрая затвори подвързаните с кожа корици, той изглеждаше много доволен и попита Мърси:

— Нямахме никакъв проблем с парите, които прехвърлих на ваша сметка, нали?

— О, не, никакъв — увери го тя.

— Отлично. Елате с мен и ще намерим място за „Долината“ в библиотеката ми.

Гладстоун поведе останалите трима през коридора и надолу по стълбите към приземния етаж. Като отвори стъклените врати, оттам ги лъхна миризмата на хлорирана вода, примесена с тежкия мирис на буйна зеленина. Малката група пристъпи на една малка площадка и всички се намериха посред тропическа градина. Единственото нещо, което разваляше илюзията, бе странният цвят на осветлението. Липсваше му златистата топлина на истинските слънчеви лъчи. Крофт видя как Мърси широко отвори очи, възхитена от видяното зад вратата.

— Божичко, закрит басейн и градина. Разкошно е! Прилича на туристическите реклами за Таити или Хавайските острови.

Гладстоун се усмихна доволно и с грациозен жест посочи на Мърси да слезе по няколкото стъпала от площадката.

Залата с басейна беше огромна, а тропическата зеленина заемаше по-голямата част от приземния етаж на обширната къща. Отвсякъде се виждаха растения с широки листа и различни екзотични папрати. Осветлението бе доста приглушено и майсторски прикрито. Ако не беше липсата на небето над главите им, всичко това можеше да мине за тропически рай, особено с великолепното решение на архитекта за водопад в единия край на басейна.

— Човек не може да поддържа формата си само със ски — обясни Гладстоун, слизайки по стълбите. — С Изабел смятаме басейна за много приятно развлечение. Посред зима само няколко часа тук могат да направят чудеса за настроението на човек.

— Представям си. — Мърси тръгна по пътеката, която се виеше през гъстия листак към ръба на басейна. Само след миг изчезна от погледите им. После ясно се чу гласът ѝ. — Ела тук да видиш нещо, Крофт. Невероятно е!

Той бавно продължи нататък, придържайки се към тясната каменна пътека, над която висяха буйни растения. Навсякъде зеленината бе много гъста. Повечето от растенията бяха по-високи от човешки бой. От площадката до входа можеше да се види виещата се пътека, но стъпеше ли веднъж в градината, човек се чувстваше като в

джунгла. Крофт любопитно се огледа, автоматично преценявайки доколко реалистичен е ефектът от интериора.

Тук човек можеше да се скрие. Или да ловува.

Подмина завоя на пътеката ѝ видя Мърси, застанала на ръба на басейна, да наднича във водата. Басейнът беше осветен от подводни лампи. Мърси явно бе очарована. Очите ѝ блестяха от възмущение.

— Невероятно е. Толкова истински и толкова огромен! Виждал ли си такова нещо преди?

— Да, но последното място, което напомняше на това, гъмжеше от насекоми и змии. Това е холивудският вариант на истинска джунгла.

— Повече ми харесва този вариант, отколкото онзи с насекомите и змиите. Дявол да го вземе, как ми се ще да си бях взела банските.

Изабел се появи иззад листата на едно дърво с думите:

— Винаги държим подръка бански за гостите си. В кабинките близо до сауната ще намерите такъв, който да ви става. Елате. Ще ви покажа къде са съблекалните. Моля ви, чувствайте се поканени да поплувате, когато пожелаете.

Крофт бавно вървеше след двете жени и продължаваше внимателния оглед на тропическия басейн. Ефектът на илюзията не успяваше да прикрие факта, че всъщност се намират в едно огромно мазе. Никъде нямаше прозорци. При угасени светлини това място щеше да прилича на черна пещера.

Няколко минути по-късно Изабел ги изведе от градината и посочи към голяма дървена сауна и две кабинки.

— Вижте в дясната кабинка за дамските бански костюми. В другата пък има няколко чифта мъжки. — Изабел се усмихна на Крофт.

Мърси се престори, че не забеляза усмивката, която бе предназначена за Крофт, но той видя как ядно се бяха присвили очите ѝ, когато се извърна да отвори вратата на кабината. За втори път този ден той се почуди дали не го ревнува от Изабел Аскейниъс. Доста интригуваща мисъл.

Нямаше време обаче да разсъждава върху това. Изабел вече извеждаше гостите си от залата с басейна през друга стъклена врата, от която се влизаше в съвсем различна стая.

— Еразмъс отиде напред, за да отвори библиотеката. Толкова е нетърпелив — леко развеселена им обясняваше Изабел. — Едва се

стърпява да се похвали с колекцията си на хора, които разбират от тези неща. Толкова рядко ни идват гости.

Стаята от другата страна на вторите стъклени врати бе мебелирана като лична библиотека в стар европейски стил. Имаше малки настолни лампи с абажури от зелено стъкло, пухкави канапета и полирани дървени масички. Единственото нещо, което липсваше, бяха книгите. В средата на стената бе вкопано голямо хранилище, в което човек можеше да влиза спокойно прав. Вратата бе направена от тежка стомана и бе снабдена със сложен механизъм за заключване. Крофт с интерес разгледа механизма.

Свеж хладен въздух се понесе към тях през отворената врата на хранилището. Еразмъс Гладстоун ги чакаше вътре. Като прекрачиха високия праг, Крофт и Мърси се озоваха в стая, чиито стени от тавана до пода представляваха полици с книги. Не бе нужно човек да е голям специалист, за да разбере веднага, че повечето, ако не и всички, от тези книги са много стари и изключително ценни. Мърси направо изпадна във възторг. Крофт я гледаше как се приближава до един от рафтовете и чете имената на авторите и заглавията по кориците на книгите.

— Чосър, Марлоу... — Тя изговаряше тихо и почитателно великите имена, а пръстите ѝ се движеха над повърхността на кожените подвързии, сякаш не смееше да докосне книгите. — Никъде не съм виждала такава сбирка освен в музей, Еразмъс.

Той се усмихна доволно.

— Човек трябва да притежава поне няколко книги, отпечатани преди 1500, ако иска да рече, че има достойна библиотека. Трябва да призная, че все още работя по тази част от колекцията си.

— Но да имате толкова много прекрасни екземпляри — рече Мърси с леко поклащане на глава, — направо умът ми не го побира!

— Парите преодоляват много препятствия по разпродажбите, драга моя. Аз лично съм по-горд с първото си издание на Дарвиновата „Теория за произхода на видовете“, отколкото с книгата на Чосър. Много беше трудно да намеря това копие на Дарвин, макар че книгата е била отпечатана през 1859-а и следователно е сравнително нова. — Той прекоси стаята към друг рафт. — Ей тук имам някои много интересни неща на Хенри Филдинг, включително оригинален комплект на шестте тома на „Том Джоунс“ от 1749-а. Освен това имам

достатъчно късмет съвсем наскоро да купя първите два тома на „Памела“ от Ричардсън. Издадени са през 1741 година.

— Човек бих убила, за да се сдобия с книгите на Филинг или Ричардсън.

Гладстоун одобрително се усмихна.

— Обичам търговците на книги, които не са загубили хъса си. Ще слезем пак тук, преди да тръгнете, и ще си поговорим кои книги бихте искали да вземете като част от цената на „Долината“.

— Прекалено сте щедър. — Мърси очевидно бе искрено шокирана. — Дори не мога да си помисля да взема някоя от тези. Не и в добавка към това, което вече ми платихте.

— В света на колекционирането на книги абсолютно всичко е относително. Бе почти невъзможно да намеря „Долината на тайните съкровища“, а аз толкова много исках да я притежавам. Издирвах я от доста време. Готов съм да проявя щедрост, защото вие ми дадохте нещо, което иначе можех да не получа.

— Затруднявате ме — отвърна Мърси с колеблива усмивка.

— Хайде да поставим „Долината“ на мястото ѝ. Колекцията си с еротика държа ето там. — Гладстоун отиде до далечния край на стаята, където една малка редичка книги бе отделена от всички останали. Те изглеждаха доста по-овехтели от по-благоприличните си събратя. — Благодаря ви, Мърси Пенингтън, че ми дадохте възможност да добавя възхитителната творба на Бърли към библиотеката си. Това е един много щастлив момент за мен. — И той внимателно положи книгата върху рафта. После остана дълго загледан в нея. Когато отново се обърна към тях, Гладстоун бе широко усмихнат, а необичайните му сини очи бяха светнали от удоволствие. От него като че ли се излъчваше щастие, което увеличаше и околните.

Този човек определено има омаен чар, ядно си помисли Крофт. Доколкото знаеше, същото се бе отнасяло и за Еган Грейвз.

— Добре е да се върнем към питиетата си, Еразмъс — тихо проговори Изабел от вратата. — Ланс е определил вечерята за седем часа.

— Разбира се. — Гладстоун тръгна към тях и елегантно улови Мърси за ръката. — Не се притеснявайте, скъпа. Ще имате достатъчно възможности да поразгледате библиотеката ми, докато сте тук. Но сега като че ли Изабел е права. Най-добре е да се връщаме горе. Предстоят

ни няколко доста оживени дни. Изабел спомена ли ви вече за малкото тържество, което даваме утре вечер в чест на моя успех с „Долината“?

Крофт тъкмо си мислеше, че му трябва повече време в това хранилище, за да проучи съдържанието му. Беглият му оглед не бе достатъчен. Той чу въпроса на Гладстоун точно в момента, в който прекриваше вратата на хранилището.

— Тържество? Тук?

— Доста рядко организираме партита. Както сигурно се досещате, доста е сложно — със съжаление рече Гладстоун, след което изведе Мърси от хранилището и се обърна, за да го запечата. — Изисква много внимателно планиране. Но се боя, че станах нещо като покровител, меценат на една колония доста талантливи млади художници, която се намира на около тридесетина километра отук. Веднъж годишно ги каня да ми гостуват за една вечер. Аз осигурявам всичко, включително и транспорта. Художниците могат да бъдат изключително приятни и интересни събеседници, стига на човек да не му се налага всеки ден да се занимава с тях. Доста са темпераментни. Може би това върви заедно с таланта. Тази година ще бъдете тук за събитието. Надявам се да ви хареса.

Крофт стрелна поглед към Мърси и видя изражението на възхита в очите ѝ. Изведнъж го обхвана гняв, който бързо потисна. Съвсем очевидно беше, че тя никога не е срещала човек като Еразмъс Гладстоун и с най-голямо удоволствие би се оставила да бъде очарована от него.

Крофт знаеше, че ще му се наложи да предприеме нещо, за да е сигурен, че Мърси няма да попадне под магията на Гладстоун.

Тази вечер, реши той, Мърси няма да спи сама. Време беше да се подсилят отново връзките от онази нощ, когато тя за първи път стана негова.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мърси усети присъствието на Крофт в момента, в който той влезе в спалнята същата нощ. Той не издаде и звук дори, но някакъв инстинкт или предчувствие я накара да отвори очи и да обърне глава на възглавницата. Видя силуета му, очертан на фона на отворената врата между двете стаи — тъмна сянка сред още по-тъмни сенки. И тогава разбра, че всъщност го е чакала.

Вратата между двете стаи бе стояла затворена, докато Крофт не я отвори тихо преди няколко секунди. Нарочно я бе затворила преди лягане. Тогава Крофт беше в банята. Когато няколко минути по-късно излезе от нея, той не се опита да премахне веднага тази не особено благонадеждна бариера.

Мърси лежеше будна доста дълго време и очакваше Крофт да наруши грубо личното ѝ пространство. Беше забелязала преценяващия му поглед по време на вечеря. Бе я наблюдавал как се смее и говори с Гладстоун, като самият той повече мълчеше, но недвусмислено даваше да се разбере, че е недоволен, което не избегна от погледа на Мърси. Домакините им може и да не усетиха как погледът му изведнъж припламна опасно, но Мърси се разтревожи от това свое откритие.

Крофт или малко ревнуваше от Гладстоун, или много се беше ядосал на Мърси, задето не смята домакина им за опасен. Тя имаше достатъчно здрав разум, за да приеме, че става дума за второто. Не можеше да си представи Крофт да се поддаде на примитивно чувство като ревността. Но независимо каква е била причината, Мърси очакваше посещение от негова страна тази вечер.

Тя го наблюдаваше как тръгва от вратата и безшумно се приближава към леглото. Усещаше как кръвта пари във вените ѝ, но после си рече твърдо, че няма да му позволи да ѝ завърти главата, както направи онази вечер.

Мърси изобщо не се заблуждаваше. Тя знаеше какво се крие зад присъствието му в стаята ѝ. Той не бе движен от неконтролирано желание, всепомитаща страст или безсмъртна любов, а просто си

вършеше работата. Във факта, че Мърси харесва компанията на Еразмъс Гладстоун, съзираше единствено потенциална заплаха за изпълнението на мисията си. Може би се страхуваше, че тя ще се поддаде на опасния чар на Гладстоун. Крофт се готвеше да ѝ покаже още веднъж, че му принадлежи. Искаше да е абсолютно сигурен в това.

Можеше да му каже, че няма за какво да се притеснява, помисли си Мърси, докато Крофт пристъпваше в тъмнината към нея. Можеше да се опита да го увери, че все още не е сигурна какъв е Гладстоун. Но щеше да ѝ бъде трудно да го стори, тъй като трябваше да внимава за всяка изречена дума, страхувайки се от скрити микрофони.

Крофт спря до леглото и се взря в нея. Носеше само боксери. Не беше трудно да се забележи, че вече бе възбуден. Лешниковите му очи проблясваха хищно в тъмнината.

— Крофт — сподавено промълви тя, усещайки как въздухът около тях се изпълва с напрежение. Трябваше да си поговорят. И хубаво беше да побързат. — Банята...

— Не. — Гласът му прозвуча като шепот на кадифе. Качи едното си коляно на леглото и понечи да я помилва по рамото. Леглото поддаде под тежестта му. — Няма защо да говорим. Не сега.

Тя прочете намеренията му и напрежението ѝ премина в някакъв особен яд. Отскубна се от ръката му и застана на колене в далечния край на леглото. Дишаше учестено, когато го погледна в очите.

— Ела тук, Мърси. Знаеш, че и ти ме желаш. Мога да те накарам да ме желаш.

— Кой, по дяволите, ти дава право да влизаш така в спалнята ми и да се опитваш да ме прелъстяваш? Аз не съм ти някаква вещ, Крофт! — Нейният глас също звучеше съвсем тихо и гневно. Очевидно този скандал щеше да се проведе шепнешком.

— Знаеш, че не искаш да се караш с мен, миличка. Икаш да се почувстваш както онази вечер в обятията ми. Икаш да ми се отдадеш цялата.

— О, така ли? Кой си ти? Всезнаещият мъдър мъж, който си мисли, че знае какво всъщност искат жените? Имам един много труден въпрос за теб, Крофт. Какво искаш ти?

— Това изобщо не е труден въпрос. Искам да бъда с теб. Да усещам как ме прегръщаш, как тръпнеш от удоволствие. Искам да

знам колко много имаш нужда от мен.

— Не се нуждая от теб повече, отколкото ти от мен. — Самата тя не знаеше дали бе искала тези думи да прозвучат като молба да я увери в това, или като упорито предизвикателство. Прозвучаха като предизвикателство.

— Ела по-близо и ще видиш колко много се желаем и двамата. — Гласът му преливаше от нежност и задоволство.

— Няма да ти позволя да го направиш, да знаеш, отказвам да спя с теб, докато си в това настроение. Тази вечер не си нищо повече от един хладнокръвен мъжкар, тръгнал на лов. Искаш единствено да докажеш на себе си и на мен, че можеш да ме контролираш в леглото, но няма да стане. Не и този път.

— Спокойно, Мърси. Просто се отпусни и ела при мен.

Тя скочи от леглото и усети леката промяна в начина, по който той съдържа чувствата си.

— Не мърдай от мястото си. И да не си посмял да ми пробутваш твоите... твоите номерца.

Очите му проблясваха в сенките на стаята. Светлината от звездите, която се лееше от прозореца, ѝ даваше възможност да се види вирнатата му брадичка и елегантните очертания на раменете му. Той с лекота проследи движенията ѝ и се насочи към нея с грациозни бавни крачки.

— Ти си тази, която ми пробутва номерца тази вечер. Каква игра играеш? Моя беше грешката, че те оставих да спиш сама снощи.

Тя заотстъпва от него.

— Реших да спя сама снощи, тъй както решавам, че ще спя сама и тази вечер.

— След няколко минути ще мислиш друго.

— Казваш, че аз съм играела някаква игра, но това всъщност е твой специалитет. Постоянно си играеш с връзката ни, така както котката си играе с мишка, използваш я в своя собствена полза.

Той се подсмихна.

— Не приличаш много на мишка.

— Не се шегувам, Крофт!

— Нито пък аз. Затова нека спрем да си говорим за нашата „връзка“ и да заговорим за нас двамата. За теб и мен.

Беше дошъл много близо. Мърси рискува да хвърли един поглед през рамо и откри, че е на по-малко от метър от стената. Нямаше накъде повече да бяга. Погледна към Крофт, за да прецени разстоянието колкото се може по-добре, и се стрелна край него.

— По дяволите, Мърси.

За първи път тази вечер чу, в гласа му истинско чувство. За съжаление то можеше да се определи най-добре като раздразнение и гняв. Ръката му препречи пътя ѝ и нежно, но рязко я възпря. Мърси се удари в гърдите на Крофт и откри, че лицето ѝ е притиснато от голото му рамо. Топлината и възбуждащият аромат на тялото му погъделичкаха ноздрите ѝ.

— Пусни ме. — Думите бяха заглушени от кожата му.

— Не още, скъпа. — Притисна я още повече към себе си. — Няма да стане скоро.

Мърси усети и другата му ръка край себе си — вече нямаше как да се измъкне. Тя реагира инстинктивно и заби малкото си юмруче в ребрата му. Все едно удари яка стена, но поне ѝ стана приятно да чуе как Крофт смаяно си поема дъх от болка. Хватката му се поотпусна и Мърси се измъкна от обятията му.

— Явно не си чак толкова силен в крайна сметка! — Настроението ѝ се промени със светкавична бързина. Мърси откри, че я обзема главозамайващо усещане за власт. — Предупредих те да не ми пробутваш хитрите си номерца. Едно време ходих на уроци по самозащита.

— О, сериозно?

— Абсолютно сериозно. — Тя направи още няколко стъпки назад. Въпросните уроци по самозащита представляваха тричасов семинар, проведен от една жена полицаи в библиотеката. Задачата ѝ бе да обясни на дамския колектив как да действа в определени спешни ситуации. Оттогава бяха минали две години и Мърси разсъждаваше достатъчно трезво, за да си въобразява, че може да го дразни безнаказано до безкрайност.

— Сигурна ли си, че искаш да превърнем връзката ни в битка, Мърси?

— Това, в което съм сигурна, е, че искам да се върнеш в стаята си и да ме оставиш на мира.

— Не мога да го направя.

— Опитай.

— И да те оставя тук сама, за да си мислиш колко чаровен, образован и изтънчен човек е Еразмъс Гладстоун? Искам да си мислиш за мен тази вечер, Мърси.

Тя усети как дъхът ѝ спира.

— Да не би случайно да ревнуваш?

Очите му бяха абсолютно непроницаеми.

— Това ли искаш? Затова ли цяла вечер не отделяше очи от Гладстоун? Искаше да видиш дали можеш да събудиш ревността ми?

— Нямам голям шанс да успея, нали? — предизвика го тя, макар да знаеше, че по-късно ще съжалява. — Кръвта в жилите ти е прекалено студена.

Нещо проблесна в очите му и въпреки защитната позиция, в която се намираше в момента, Мърси усети прилив на задоволство. Опасно беше да дразни Крофт Фалконър, но от време на време това като че ли бе единственият начин да разбере какво се крие зад абсолютно непроницаемата фасада на този човек.

— Може би ми трябва малко от твоята топлина, за да стопля студената си кръв, Мърси?

Пристъпи към нея без всякакво предупреждение и протегна ръка да я хване, докато тя бясно се опитваше да избяга назад.

— Дявол да те вземе, Крофт — просъска Мърси, — няма лесно да ти се дам. — Тя вдигна бързо ръце, за да се освободи от хватката му, но се оказа притисната в гърдите му.

Той я затегли неумолимо към леглото. Опита се още веднъж да го сръга в ребрата, но вече разбираше, че е в много неизгодно положение в този конфликт, защото всъщност не искаше да причинява болка на Крофт.

Тя не се бореше да спаси живота или честта си. Искаше единствено да накара този изключително дебелоглав мъж да усети, че връзката между тях двамата е жизненоважна. Да го накара да се почувства емоционално обвързан с нея.

Крофт усети петата ѝ, когато тя свирепо се заби в незащитените пръсти на краката му и реакцията му бе мигновена. Изпсува ядно. Мърси никога преди не го бе чувала да употребява тези думи. Той се възползва от моментното ѝ сащисване, за да я махне от крака си, и после леко я по-раздруса.

— Малка вещица. Заслужаваш да те метна на коляно и да те нашляпам.

Мърси го дари с безстрашна усмивка, която показва хубавите ѝ бели зъби.

— Пусни ме, Крофт. Няма да позволя да ме завлечеш в леглото по този начин.

— Това, изглежда, е единственият начин да те закарам дотам.

Този път Мърси смени хватката. Тя обви крак около глезена му и опита да го събори. Крофт не загуби равновесие, но най-сетне изгуби търпение.

— Чашата преля — процеди той. — Ако искаш да правим всичко по гадния начин, така да бъде. — Грабна я на ръце, без да обръща внимание на опитите ѝ да се освободи.

Само с две крачки се озова до леглото и я метна върху измачканите чаршафи. Голите ѝ крака увиснаха от ръба на леглото. Преди Мърси да успее да се измъкне, Крофт се намести между коленете ѝ. Приличната памучна нощница се бе набрала край кръста ѝ, тъй че нито я скриваше, нито я защитаваше по някакъв начин.

Мърси с изумление забеляза неумолимото чувствено изражение в бездънните езера на очите му и в извивката на устните му. Вече не беше хладнокръвният пресметлив любовник, който бе влязъл в спалнята ѝ, решен най-безскрупулно да я съблазни. Сега беше приковала цялото му внимание.

— Има ли още нещо от тези уроци по самозащита, което искаш да ми покажеш, преди да спрем с игричките? — едновременно нежно и заплашително попита Крофт.

Мърси се облегна на лакти, тъй като усети натиска на краката му по вътрешната страна на собствените си бедра. Чувстваше се толкова уязвима.

— Ако си въобразяваш, че имам намерение да те предупреждавам за следващия си ход, то едно мога да ти кажа: Откажи се! На твоето място много бих внимавала какво ще избира да направя по-нататък.

Очите му проблеснаха в тъмнината, когато смъкна боксерите си и ги изрита настрана.

— Не се притеснявай, моя малка вещице, ще бъда много, много внимателен.

Мърси направо замръзна, когато усети невероятната чувственост на докосването му с всяка фибра на тялото си.

— Крофт! — продума тя и името му прозвуча като изпълнен с копнеж шепот в тъмнината.

— Харесват ли ти такива опасни игрички, скъпа? — Докосването му стана още по-интимно.

— Крофт, недей. Спри!

Той изобщо не обърна внимание на смутената ѝ молба. Пръстите му се бяха впили в нежната кожа на бедрата ѝ, притискайки я към леглото, и само след миг устните му бяха върху нейните в най-чувствената целувка.

С отчаяни движения Мърси се опита да избяга от него. Но само след миг паниката ѝ се превърна в най-дивото, най-изгарящо желание. Страстта ѝ се разпали хилядократно по-силна отпреди. Вълни на непознато досега, невероятно удоволствие се разляха по тялото ѝ.

Той напористо проникна в нея и тихо изстена, когато тялото ѝ го обви в копринената си мекота.

Не можеше да устои на притегателната страст на Мърси, която го разпали като светкавица в нагорещена суха гора.

Мърси се бе вкопчила в него, докато той стенеше от удоволствие. Тя усещаше невидимите сили, които ги свързваха, и изведнъж душата ѝ се изпълни с надежда, докато тръпките на любовното блаженство отминаваха на бавни тласъци.

Това може и да не бе най-безопасният начин да разреши на Крофт да я люби, но поне знаеше със сигурност, че е изтръгнала малко истински чувства от него. Не искаше да си мисли за емоциите, които предизвикваше у нея. Опасно бе да му позволява да разбере, че тя е толкова уязвима към него, но нямаше как да избегне това. Единственото, което можеше да се опита да направи, бе да го изважда от студеното му равновесие всеки път, когато самата тя загубеше контрол над себе си в обятията му.

Крофт бавно отвори очи, опиянен от топлия, сладък дъх на тялото на Мърси, покрито с капчици пот. Единият ѝ крак беше увит около неговия. Пръстите ѝ рисуваха сложни плетеници по рамото и гърба му.

Той се протегна доволно и стегна мускулите на гърба си, след което внимателно се освободи от топлото тяло на Мърси. Погледна

към нея и забеляза, че го наблюдава изпод изящните си ресници. Изведнъж осъзна, че се чувства уморен.

Но му беше хубаво. Повече от хубаво. Чувстваше се разкошно. Като победител, мощен завоевател, изпълнен с най-прекрасна и щедра нежност към пленницата си.

Единственият проблем бе, че за пореден път не беше съвсем сигурен кой от двамата е пленник. Как успяваше да го въвлече в тази чувствена буря? Бе имал намерение да не губи контрол над тялото си нито за миг. Вместо това тя бе успяла да го подразни и да го накара да загуби самоконтрола, на който той от години безрезервно разчиташе.

Крофт внезапно се усмихна в тъмнината. Поне заедно претъпиха ръба на удоволствието.

— Ти си много безразсъдна жена, Мърси Пенингтън. Някой ден ще се забъркаш в истински неприятности.

— С кого?

Той се засмя тихо, като чу дръзката закачка в шепнещия ѝ глас.

— С мен, разбира се. Да не мислиш, че ще ти позволя да се замесиш в неприятности с някой друг?

— Ако трябва да моля за разрешение, за да се забъркам в неприятности с някой друг, то наистина съм в голяма беда — замислено рече тя.

— Логиката ти е безупречна, сладка моя. — Крофт реши да не говори повече по въпроса за първичното си самодоволно чувство на собственост, на което така се наслаждаваше в момента.

— Ела нагоре — промълви той и я притегли върху възглавницата. — Така е по-добре.

— Крофт?

Той погледна към часовника си и се намръщи.

— Късно е вече, мила. Най-добре да поспим малко.

— Крофт, мисля, че трябва да говорим.

Той се приведе и я целуна по устните, за да я накара да замълчи.

— Не тук. Не сега. Заспивай, мила.

— Но, Крофт...

Той доближи устни до ухото ѝ:

— И стените имат уши!

— О! — Очите ѝ леко се разшириха. Очевидно за малко бе забравила възможността да има скрити микрофони.

— Заспивай — неумолимо повтори той и се усмихна, когато тя тихичко въздъхна и послушно затвори очи.

Крофт изчака да минат четиридесет и пет минути, преди неохотно да се освободи от нежното ѝ тяло, сгушено в него. После стана внимателно, за да не я събуди, отиде обратно в стаята си и навлече дънките си.

Излезе в коридора. Вече беше привикнал със смълчаните му сенки. Просто трябваше да се превърне в една от тях. Нямаше да използва стълбите. Прекалено голяма беше вероятността под килима да има сензорни устройства, които да усетят присъствието му.

Крофт се залови за парапета на площадката, изпробва го с ръце и с лекота го прескочи. За момент увисна, хванат за него, и внимателно се послуша. Тъй като не чу никакви тревожни звуци, той се спусна надолу. Само след миг безшумно скочи на първия етаж на къщата.

Оставаше още един етаж по-надолу.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Мърси се събуди посреднощ с чувството, че нещо не е наред. Успя да разбере какъв е проблемът в момента, в който протегна крак под завивките.

Крофт го нямаше.

Мърси веднага седна, побесняла от яд. За кой, по дяволите, се мисли той, че влиза в спалнята ѝ когато намери за добре, преминава през леглото ѝ с бърснец полет и после се измъква пак, още преди да се е зазорило?

След като се измъкна от завивките, тя прекоси стаята, грабна лекия си пеньоар и се запъти с бързи крачки към затворената свързваща врата. Премина от другата страна и спря, за да даде възможност на очите си да свикнат с различните сенки в стаята. Не ѝ трябваше дълго време да разбере, че Крофт го няма.

Раздразнението ѝ премина в ужас. Мърси посегна към вратата за опора. Беше забравила, че Крофт все още смята мисията си за незавършена. Тя може и да не се съмняваше действително в честността и почтеността на Гладстоун, но Крофт не бе толкова лесен за убеждаване. Вероятно бе тръгнал да търси доказателства.

В главата ѝ нахлуха картини на това как той ще бъде унизително хванат на местопрестъплението и какви срамни, неудобни обяснения ще последват. Добре можеше да си представи какво ще се случи, ако Далас или Ланс го заловяха да ровичка из чекмеджетата в писалището или да се опитва да отвори ключалката на хранилището с книгите.

Хранилището.

Там трябва да бе отишъл. Ако Крофт бе навън и дебнеше из къщата, той без съмнение се бе отправил точно към хранилището. Веднъж ѝ бе казал, че първия път проследил Еган Грейвз благодарение на слабостта му към колекционирането на книги. Освен това бе пояснил, че смята да започне сегашните си разследвания, като се опита да разгледа по-добре колекцията на Гладстоун, за да може да я сравни с това, което му бе известно за предпочитанията на Грейвз при

купуването на книги. Но само Господ можеше да им помогне, ако домакините го заловяха да рови из хранилището. Мърси знаеше със сигурност, че няма да проявят особено разбиране.

Затова реши да не губи повече време в напразно безпокойство. Трябваше да открие Крофт и да го довлече обратно в стаята му, преди и двамата да се озоват в неудобното положение да обясняват на Гладстоун, че не са се опитвали да го ограбят под носа му.

Така или иначе, изглежда, Крофт бе твърдо решен да прекрати едва започналата ѝ кариера в търговията с редки книги. Вероятно би бил готов да пожертва всичко, само за да довърши глупавата си отмъстителна мисия.

Крофт прекалено много държи на думата си, реши Мърси, когато излезе в коридора и на пръсти заслиза по стълбите. При определени обстоятелства това не би било никак лошо. Ако я обикнеше, например.

Понякога се държеше ужасно, но тя в никакъв случай не се съмняваше в почтеността на мотивите му. Той не беше като Аарон Сандърс, решил да краде от нищо неподозиращите си, доверчиви жертви. Крофт приключваше мисията си на отмъщение, продължила цели три години.

Нито от първия, нито от втория етаж се чуваше някакъв звук. Мърси облекчено въздъхна и за момент остана на първото стъпало, което водеше към тропическата градина с басейна. Като се увери, че никой не я е чул да върви по коридора, тя заслиза по стълбите. Слава богу, че доберманите не бяха домашни кучета. Сигурно сега сновяха на стража по двора.

Стъклените врати към тъмната градина се отвориха в момента, в който хвана дръжката. Мърси премина през тях и стъпи върху малката платформа. Осветлението в самия басейн бе все още включено, но гъстите растения тънеха в непроницаема тъма. Дори нямаше никакви прозорци, които да пропускат поне малко лунна светлина. Виждаше се само злоещото сияние на плувния басейн. От мястото си върху платформата Мърси различаваше части от басейна, който се виеше сред надвисналите върху него папрати и широколистни палми. Синият оттенък на светлината изглеждаше странно неестествен.

Ароматът на гъстата растителност бе главозамайващ и дори убиваше натрапчивия мирис на хлор, който се носеше от басейна. Всичко изглеждаше като смълчана през нощта джунгла и едва сега

Мърси си помисли, че няма да ѝ бъде много лесно да намери пътя към хранилището. През деня това не би представлявало трудност заради обилното осветление на тавана и между растенията. Тази вечер бе съвсем различно.

Не знаеше къде е ключът за осветлението, а и не би посмяла да го включи даже и да можеше да го намери.

Нямаше време за губене. Трябваше да разчита на предположението си, че Крофт вече е успял да стигне до хранилището. Почуди се как ли е намислил да проникне в него. Мърси събра всичкия си кураж и чувството си за ориентация и заслиза по стълбите в потъналата в мрак градина.

Тя стигна до една от тесните пътечки, покрита с чакъл, по-скоро благодарение на късмет, отколкото на някакви съзнателни усилия. Опита се да използва мекото сияние от басейна като средство за ориентация, но и това не бе много лесно. В няколко участъка светлината от басейна беше абсолютно скрита от избуялата растителност между пътеката и ръба на басейна.

Правя глупости, реши Мърси след няколко минути. Напредваше прекалено бавно и дори болезнено. Чакълът не се оказа най-подходящата настилка за боси стъпала. Ами ако Крофт изобщо не е отишъл в хранилището? — ядосана си зададе този ужасяващ въпрос. Импулсивната ѝ разходка може да се окаже едно съвсем излишно приключение.

Глупаво, ненормално, смехотворно и унижително. Като намери Крофт, ще му каже какво точно мисли по въпроса.

Даже не можа да усети движението във въздуха зад себе си. Когато една голяма мъжка ръка я хвана през устата, Мърси изобщо не успя да реагира.

Понечи да извика, но не се получи. Понечи да се бори, но не успя да помръдне. Ужасена осъзна, че е неспособна да се защити.

— Малка наивница. Какво, по дяволите, правиш тук посреднощ?
— Гласът на Крофт прозвуча като гневен порив на вятъра. Той очевидно разбра, че не би могла да му отговори, докато държи дланта си притисната към устата ѝ, и бавно я дръпна. — Говори тихо.

Мърси с мъка си пое дъх.

— О, божичко, изкара ми ума от страх. Да не си посмял пак да ме стряскаш така! Чуваш ли ме?

— Мътните да го вземат. Трябваше да си горе и да спиш.

— Аз спях, докато не разбрах, че си тръгнал нанякъде. Нямах причина да се мотаеш из къщата на Гладстоун посреднощ. Към хранилището беше тръгнал, нали?

— Преди колко време излезе от спалнята?

Тя примигна, опитвайки се да види лицето му в сенките. Едва успя да различи смътните очертания на рамото му. Той беше просто като част от тъмнината наоколо.

— Не знам. Не погледнах часовника. Сигурно преди няколко минути. Защо?

— Само си затвори устата и прави, каквото ти се каже. Сигурно не разполагаме с повече от няколко секунди. Ела насам. — Стисна китката ѝ като с железни клещи и я поведе право към гъсталака край пътеката.

— Какво правиш? Какво става? — Тя се препъна в една палма, а после се озова на друга пътека. Крофт я повлече по нея, без изобщо да помисли за босите ѝ стъпала. Мърси се почуди как може да вижда толкова добре в тъмнината.

— Събличай този пеньоар.

— Откажи се. Нямам намерение да се правим на Тарзан и Джейн.

— Зарежи тези приказки за Тарзан. Сега отиваме да по-плуваме.

Теглейки Мърси след себе си, той се промуши през листака, който обграждаше басейна. Изведнъж се оказаха на покрития с плочки ръб, на метри от сияйната вода.

— Не, благодаря — измърмори тя в момента, в който осъзна какво възнамерява да правят. — Не ми се плува тази вечер. Искам да се върнеш в стаята си горе, преди да си забъркал и двама ни в неприятности. Представяш ли си само в какво конфузно положение ще се окажа, ако някой те открие да се мотаеш около хранилището посреднощ?

— Твоето конфузно положение ще бъде най-малкият ни проблем. — Ръката му вече беше на пеньоара ѝ, развързваше колана и сваляше дрехата от раменете ѝ. Тя бе гола отдолу. Тази гледка очевидно изобщо не разпали любовна страст у него. Като че ли не обръщаше внимание на голотата ѝ.

— Хайде в басейна — заповяда с тих, но заплашителен глас. — Веднага.

Крофт вече разкопчаваше дънките си и ги смъкваше с бързи движения. Мърси престана да спори. Нямаше смисъл. Може и да се беше побъркал, но беше дяволски сериозен. Тя коленичи край басейна и предпазливо се вмъкна във водата. Крофт веднага я последва.

— О! — въздъхна Мърси и веднага се отпусна в приятната вода. — Тук е прекрасно. Какво правим в басейна, Крофт?

— Познай.

Тя изстена.

— Точно от това се страхувах. Това е само прикритие, нали? В случай че някой ни е чул да слизаме по стълбите.

— Не „нас“. Теб. Никой не ме е чул как слизам по стълбите.

— Защо? Да не би да си се движил над земята?

— Говори по-тихо!

— Звучиш ядосан.

— Може би защото точно така се чувствам.

Мърси кимна.

— Като че ли вече знам по какъв начин да изтръгвам искрени чувства от теб. — Плесна с ръка във водата и изпрати малка вълничка в неговата посока. Тя веднага се разби в широките му гърди. — Мислех си, че тук ще е доста хладно, но това е като вода за вана. Страхотно. Знаеш ли какво? Никога не съм се къпала без дрехи в басейн.

Крофт я погледна любопитно и с леки движения заплува към далечния край на басейна.

— Като малка са били строги с теб, нали?

— Заради леля ми и чичо ми. Малко старомодни бяха. — Лениво се обърна по гръб във водата, наслаждавайки се на новото усещане за безгрижие.

— Те ли те отгледаха?

Бе леко изненадана от интереса му към този въпрос, особено в момент като сегашния. Досега не бе проявявал голямо любопитство към миналото ѝ.

— Оставили са ме на тях, след като родителите ми загинали в самолетната катастрофа. Тогава съм била на три години. Леля Рут и чичо Сид си имаха две момчета, които вече бяха в пубертета, когато

пристигнах аз. Трябваше да започнат всичко отначало. Мисля, че бяха малко по-строги с мен, защото никога преди това не бяха имали момиче. От доста неща трябваше да се откажат, за да се заемат да отглеждат и мен.

— Това обяснява всичко — тихо рече Крофт.

— За какво намекваш? — Отново си говореха шепнешком. Може би й бе съдено да провежда така всички важни разговори с този мъж.

— За благодарността ти към тях. Мислиш, че им дължиш нещо, нали? И много съвестно се отнасяш към този свой дълг. Това ми направи впечатление онзи ден, когато ми разказа как бившият ти годеник се опитал да те използва, за да измами леля ти и чичо ти. Не си се чувствала само лично обидена, макар че именно твоят годещ е отишъл по дяволите. В крайна сметка повече си се притеснявала за това, което е било на път да се случи с роднините ти. Чувствала си се отговорна за него, нали така? Чувствала си, че вината е твоя.

— Вината наистина беше моя. Аз бях тази, която се хвана на въдицата на Аарон Сандърс. Аз бях тази, която го запозна с тях. А и наистина дължа много на леля си и чичо си. Не бяха длъжни да ме прибират. Можеха да ме оставят на държавата за осиновяване. Нямаха никакви задължения към мен.

— Когато Сандърс се е опитал да ги измами, ти си винила себе си за глупостта да повярваш, че той те обича.

— Наистина беше глупаво от моя страна да му повярвам. — Мърси не харесваше особено посоката, в която тръгваше този разговор. От една страна, се радваше на един по-честен разговор с този загадъчен мъж. Но от друга, не й се искаше точно тя да е тази, която ще прави всичките честни разкрития.

— Това, което се опитвам да кажа, Мърси, е че си реагирала по този начин, защото си се чувствала отговорна, макар самата ти също да си била жертва. За теб е било въпрос на чест.

Мърси спря да плува и се задържа над повърхността на водата.

— За какво точно подхванахме този разговор?

Крофт също спря да плува и се издигна над водата съвсем близо до нея. Неземната синя светлина изпод развълнуваната повърхност на басейна осветяваше острите черти на лицето му по един доста застрашителен начин.

— Искам да разбереш, че тази вечер направих това, воден от подобно чувство на отговорност.

Мърси повдигна вежди.

— Да не би случайно да се опитваш да се оправдаеш пред мен?

Той се намръщи.

— Само се опитвах да ти обясня.

— Вече ми обясни — сухо рече тя. — Знам защо слезе тук тази вечер. Знам, че трябва да направиш всичко това, макар че лесно би могъл да поставиш на карта моето бъдеще в бизнеса с редки книги и да предизвикаш ареста и на двама ни за проникване в чужда собственост.

— Ако греша, ще поема пълна отговорност — предизвикателно заяви той.

— Страхотно. Когато бъдещите ми клиенти откажат да работят с мен, тъй като репутацията ми на надежден търговец е отишла по дяволите и имам съдебно досие, аз просто така между другото ще спомена, че всъщност всичко е по твоя вина и ти поемаш пълна отговорност. Това сто на сто ще реши всички проблеми.

— Мърси, аз...

Каквото и да бе започнал да казва, то бе рязко прекъснато, когато лампите по тавана и между растенията светнаха едновременно без всякакво предупреждение. Мърси ахна изненадано и веднага се извъртя във водата, вперила поглед във вратата. За беда листата бяха прекалено гъсти, за да види кой е застанал на платформата.

— Има ли някой тук долу? — Гласът беше на Изабел.

— Да — веднага отвърна Крофт, — в басейна.

— За бога, Крофт — промълви Мърси, — гола-голеничка съм.

— Казах ти, че това е за прикритие — прошепна той в отговор.

— Да стоя чисто гола във водата при всичките тези светлини? Като че ли не съм си представяла така идеалното прикритие. — Мърси се хвърли към ръба на басейна с намерение да грабне халата си. Вече чуваше стъпки по покритата с чакъл пътека и знаеше, че Изабел си проправя път през гъстата зеленина. Щеше да се появи всяка минута.

Така се случи, че тя се появи тъкмо в момента, когато Мърси се беше издигнала наполовина над водата. Изабел изскочи от гъсталака край басейна с доста притеснено изражение на лицето. Беше облечена в широка роба от сребрист сатен, а дългите ѝ черни коси се стелеха по

раменете ѝ. Мърси имаше достатъчно време, за да забележи, че екзотичната черна грива се спуска чак до кръста ѝ, и тогава разбра, че Изабел не е сама. Ланс бе точно зад гърба ѝ.

Мърси ахна приглушено и се спусна обратно във водата. Ланс веднага погледна към нея и очите му се плъзнаха от изчервеното ѝ лице към изкривения образ на голото ѝ тяло под водната повърхност.

Мърси отвори уста, за да помоли да ги оставят сами, но преди да намери точните думи, във водата пред нея се мерна един широк гол мъжки гръб и в следващия миг Крофт се издигна между нея и любопитния поглед на Ланс.

— Съжалявам за случката, Изабел — хладнокръвно изрече Крофт. — Толкова много ни се прииска да поплуваме посреднощ. Нали казахте да се чувстваме поканени да използваме басейна, когато намерим за добре, и ние приехме думите ви буквално. Имате ли нещо против да ни оставите за малко насаме, докато Мърси и аз се облечем?

— Разбира се, че не. Аз трябва да ви се извиня. — Тя кимна към Ланс. — Както виждаш, няма никакъв проблем. Благодаря ти, че ме събуди. Можеш да се връщаш в леглото.

Ланс безмълвно се оттегли и изчезна между храстите.

Изабел се усмихна на Крофт, който още стоеше изправен пред Мърси. Тъмните ѝ очи се плъзнаха по голото му тяло с изражение, което Мърси можеше да определи единствено като професионален интерес.

— Нека не прекъсвам плуването ви — каза Изабел. — Не се притеснявайте и го довършете на спокойствие. Ланс и Далас имат стаи в задната част на къщата точно на горния етаж. Ланс бил станал, за да си налее чаша вода, и му се сторило, че чува шум. Тук в планината сме длъжни да се отнасяме сериозно към подозрителни шумове. Доста сме изолирани, а Еразмъс има толкова много ценни неща тук в къщата. Но сега, като знам, че няма проблем, няма повече да ви притеснявам. Лека нощ и приятно плуване. Ще изгася централното осветление на излизане. Да оставя ли включени лампите по пътеката? Малко ще ви е трудно да се ориентирате по нея, когато са изключени.

— Много мило от ваша страна — отвърна Крофт. — Благодаря. И пак извинявайте, че събудихме всички.

— Няма проблем. Ще се видим на закуска, освен ако не предпочитате да я проспите.

— Ще слезем на закуска — увери я Крофт.

Мърси облекчено въздъхна, когато Изабел изчезна по пътеката на градината.

— Божичко. Такова унижение.

— Ако искаш да си спестиш още унижения в бъдеще, постарай се да не се разголваш така пред Ланс.

— Да не си посмял да ме обвиняваш за това! Всичко, което стана тази вечер, е по твоя вина. — Мърси се измъкна от басейна и грабна халата си. — А и не съм аз единствената, която оглеждаха тази вечер. Видях какви очи беше вперила Изабел в теб. Водата не може да скрие много. Съвсем ясно стана, че нямаш бански.

Крофт се хвана с две ръце за ръба на басейна и се измъкна от водата с едно-единствено грациозно движение. После изненада Мърси с широка усмивка.

— Ти можеш да ме оглеждаш колкото си искаш, мила. Нищо против нямам.

— Хиляди благодарности! — Тя благовъзпитано се обърна настрани и завърза колана на халата си. — За тази вечер ми стига.

Крофт сви рамене. Със съжаление хвърли поглед към далечния край на залата.

— Аз не успях да видя всичко, което исках, но доколкото разбирам, за тази вечер повече е невъзможно — тихо промърмори той. — Сега, когато телохранителите са будни и нащрек, не мога да рискувам да се върна в хранилището. Този път някой може би ще ни държи под око. Ще трябва да опитам пак по-късно. — Последва я през градината и по стълбите.

Когато Мърси се върна в стаята си и затвори свързващата врата, той не се опита да я отвори.

Тя поседя дълго на ръба на леглото, загледана в безкрайното небе над планините. Утре щеше да си поговори сериозно с Крофт. Щеше да настоява двамата да се поразходят до някое място, където няма да ѝ се налага да говори тихо и да следи всяка дума, която произнася.

Хрумна ѝ, че тази история с подслушвателните устройства в спалнята сигурно е много удобна за Крофт — добър начин да не ѝ позволява да задава прекалено много въпроси и да иска прекалено много неща. Този мъж определено умееше да получава винаги своето.

Крофт не мислеше за умението си да получава винаги своето на следващата сутрин обаче, когато седнаха край масата за закуска с Изабел, Гладстоун и Мърси. Сериозно се бе замислил за това колко малко време му остава да прекара в планинската крепост на Гладстоун. Тържеството бе запланувано за тази вечер. На следващия ден двамата с Мърси щяха да си заминат. Оставаше единствено тази вечер да се опита да постигне нещо полезно.

Закуската бе много вкусна и бе сервирана в стая със стъклени стени, от която се откриваше прекрасна гледка в три посоки. Далас и Ланс поднесоха пресни плодове, предварително затоплени сребърни поставки с препечени филийки, колумбийско кафе и омлети от козе сирене. На Крофт бе сервиран чай, идеално приготвен и поставен в предварителна затоплен керамичен съд. Чаят представляваше изключително добре подбрана смес от цейлонски и индийски листа с отличен цвят и аромат.

Стаята преливаше от утринната светлина на слънцето, която по много приятен начин се отразяваше от кристалните и сребърните съдове. Покривката с цвят на праскова и изискано подреденият букет от гладиולי с прасковен цвят придаваха най-подходящия нюанс на трапезарията, издържана в светли тонове.

Крофт бе наясно, че от чисто естетична гледна точка би трябвало да остане възхитен от тъй подредения букет. Беше почти идеален, едновременно строг и деликатен. Без съмнение бе дело на Изабел. Но колкото повече го гледаше, толкова повече се замисляше по какъв начин би подредила Мърси същите тези цветя. Първо, според него тя би подбрала много по-ярки цветове. Освен това щеше да даде пълна възможност на разкошните цветя да блеснат. Крайният ефект щеше да бъде ярък, дързък, интригуващ контрапункт на елегантната стая. Крофт бе убеден, че щеше да е очарован от резултата, макар да би бил готов да го критикува.

Гладстоун беше изключително общителен тази сутрин и оживено разговаряше с Мърси за книги. Нямаше никакво съмнение, че е страстен колекционер, който си разбира от работата. Мърси отново попиваше всяка негова дума и с готовност участваше в разговора, докато Крофт и Изабел учтиво слушаха отстрани.

— Трябва да ми кажете как сте попаднали на „Долината“ — рече Гладстоун, докато си похапваше от печените филийки. — Не искам да ви обидя, драга, но по-скоро очаквах да се появи на някоя скъпа разпродажба по Източното крайбрежие или в Англия, отколкото в книжарница за книги втора ръка в щата Вашингтон. Доста ценен екземпляр е.

— Това му е най-хубавото в търговията с книги, нали? — щастливо се усмихна Мърси. — Никога не знаеш кога ще откриеш заровено съкровище. Намерих „Долината“ в един сандък с книги, които купих от пазара на вехтошарите. Представа даже си нямах какво има вътре. Мислех си, че целият сандък е пълен с използвани евтини романчета и разни събрани боклуци.

— Трябва много да сте се зарадвали, като сте видели какво има вътре.

Мърси кимна.

— Отначало не бях сигурна, но благодарение на опита си като библиотекарка подразбрах, че тази книга може да се окаже ценна. А и знаех по какъв начин да науча дали изобщо струва нещо. Щом се уверих, че е оригинал, а не просто майсторски направена репродукция, публикувах обявата в каталога, която вие случайно сте видели.

— Обади ли се някой друг във връзка с обявата? — попита Гладстоун, сякаш между другото.

Крофт видя как Мърси трепна, но тя изобщо не загуби смелост и веднага отвърна:

— Не. Никой друг не се е обаждал. Много се зарадвах, когато получих вашата оферта, повярвайте ми.

— Сигурно трябва да сте се почудили доста на моите, хм, интереси, когато се обадох. Да не сте си помислили, че съм някой с нечестиви помисли?

— Разбира се, че не — веднага отвърна Мърси. — Съвсем очевидно е, че „Долината“ не може да бъде класифицирана като обикновена порнография. Медните литографии са много красиво изработени и текстът е литературно издържан. Собственикът ѝ трябва да е похарчил цяло състояние, за да я подвърже в тази хубава кожа. Много колекционери, които имат всякакви други книги, биха желали такъв хубав екземпляр на, хм, любопитна литература в библиотеката си. Тя се среща тъй рядко.

— Да, наистина. Онази вечер няхаме време да ви ги покажа, но долу в хранилището имам някои още по-ценни екземпляри от такива, да ги наречем, любопитни издания. Притежавам един-два изключително добре изрисувани японски свитъка от седемнайсети век. Не са книги в истинския смисъл на думата, но не можах да устоя да не ги купя, когато се появиха на пазара. Японците са сътворили изключително изтънчено еротично изкуство, също както индийците и китайците. Тази част от моята колекция не е главната област на интереса ми, но искам да бъде колкото е възможно по-прекрасна. Принципът ми е: само най-доброто.

Крофт забеляза как погледът на Мърси се стрелна за миг към Изабел, която явно не забеляза.

— Вие сте късметлия, че можете да си позволите да се отдадете на хобито си. Не всички можем да си го позволим.

Гладстоун се усмихна дяволито.

— Да наследи човек пари от няколко поколения прозорливи предци е изключително полезно. — Без всякакво предупреждение се обърна към Крофт. — Кажете ми, Крофт, и вие ли като Мърси се интересувате от редки и ценни неща?

Крофт погледна към Мърси.

— От време на време се поддавам на очарованието на редки и ценни неща. — Може би това обясняваше все по-силното му увлечение по Мърси Пенингтън, помисли си Крофт. Тя бе толкова рядка и толкова ценна, а нямаше абсолютно никаква представа за собствената си неповторимост. За него бе разцъфтяла като едно от онези прекрасни цветчета в планинските ливади, които не съзнават собствената си хубост.

— Винаги съм се заобикалял с предмети, които са красиви, редки и ценни — разговорливо продължи Гладстоун. — Според мен човек се влияе от средата, в която се намира. Съгласен ли сте?

В този момент Крофт наблюдаваше как Мърси яде една ягода. С огромна охота си хапваше от плода и това ѝ личеше. Той осъзна какво огромно удоволствие му доставя да я гледа тъй доволна. Неохотно откъсна очи от едрата червена ягода, която изчезваше между устните на Мърси, и погледна към Гладстоун.

— Способността да се цени по достойнство рядкото, екзотичното или красивото е до голяма степен въпрос на образование и

на развиване на определен вид чувствителност. Тя няма нищо общо с това дали ценителят притежава някоя от съответстващите човешки добродетели. Ако оградиш един зъл по душа човек с произведения на изящното изкуство и с голяма красота, това не би променило неговата природа.

— С други думи — рече Мърси и се пресегна за още една ягода, — не можеш да направиш копринена чанта от свинска кожа.

— Точно така — промърмори Крофт. Но човек би могъл така да маскира свинската кожа, че малко хора да я разпознаят, наум добави той.

Мърси присви кокетно устни.

— Като заговорихме за ценни неща, не се ли притеснявате, че тази вечер къщата направо ще гъмжи от хора? Дали е достатъчно обезопасена? Няма ли да се безпокоите от присъствието на толкова хора в къщата по едно и също време?

— Далас и Ланс се занимават с охраната — обясни Изабел. — Но наистина няма причина да се притесняваме, че е възможна кражба. Художниците от тази колония са много благодарни на Еразмъс за неговото меценатство. Не вярвам някой от тях да злоупотреби с щедростта му.

— Разбирам. — Мърси се захвана със своя омлет от козе сирене.

— Какво бихте искали да правите днес вие двамата? — любезно запита Гладстоун. — Искаме да прекарате чудесно.

— Ще ми се да се поразходя тази сутрин — каза Мърси и решително погледна към Крофт. — Всъщност още не съм имала възможност да се порадвам по-отблизо на пейзажа.

— Отлична идея — одобри Гладстоун. — Имаме няколко ливади алпийски тип, до които може да се стигне пеша, а панорамата е невероятна. Предлагам ви обаче да вземете топографска карта и компас или в противен случай да не се отдалечавате много от къщата. Човек лесно може да се загуби тук. Не бива да се забравя, че това си е истинска пустош, една от последните останали в Щатите.

— Ще тръгнем веднага след закуска — ентузиазирано заяви Мърси. После мило се усмихна на Крофт. — Сигурна съм, че Крофт знае как да разчита топографска карта и да се ориентира по компаса, нали, Крофт?

Той видя закачливите искрици в широко отворените ѝ невинни очи и изведнъж осъзна колко много беше започнала да му харесва точно тази черта от характера ѝ. И за секунда не успя да го заблуди обаче. Сладката, съблазнителна малка вещица бе решила да го измъкне от къщата, за да го укорява на воля. Крофт се примири с неизбежната съдба. Напоследък доста често му се налагаше да се примирява с нея, когато беше с Мърси.

— Няма да се загубим — каза той и се върна към омлета си.

Час по-късно тръгнаха от къщата, следвайки упътването на Далас да вървят към една ливада, която според неговите уверения била цялата разцъфнала. Мърси беше облякла дънки, бели маратонки „Найк“ и дълга риза с някакъв пъстър десен. Беше си вързала косата на къса плитчица и Крофт си помисли, че изглежда много свежа и привлекателна. Чудна сутрин за разходка с жена като нея!

— Разбира се, че няма да се загубим — предизвикателно измърмори Мърси, крачейки рамо до рамо с него. — Веднага разбрах, че ще се окажеш експерт по разходки из пущинаците, точно както си експерт по почти всичко останало.

— Не съм експерт по всичко и освен това няма да ходим много надалеч. — Не му харесаха подигравателните нотки в гласа ѝ. Тя просто търсеше начин пак да го предизвика. Беше сигурен в това. — Недей — посъветва я той.

— Недей какво?

— Недей да разваляш цялата сутрин, като се опитваш да ме провокираш. Знам, че според теб това е единственият начин да ми отмъстиш, но не съм в настроение за закачки.

— Да ти отмъстя? — Дари го с най-невинния си поглед. — Защо пък ще искам да ти отмъщавам? Единствено защото цялото ми бъдеще виси на косъм и се страхувам до смърт, че ще направиш нещо, за да го провалиш изцяло?

— Не преувеличавай. Няма да проваля цялото ти бъдеще.

— О, напротив. Използвай цялата предпазливост, на която си способен, докато провеждаш разследването си във връзка с Гладстоун, защото накрая аз ще съм тази, която ще плати за всичко. Не искам повече срамни сцени като онази снощи.

— Тя изобщо нямаше да се случи, ако си беше останала горе, където ти е мястото. — Хвърли й убийствен поглед, но тя явно не го забеляза.

— Няма да поема на свой гръб отговорността за снощи. Ти беше виновен за всичко. Сигурно готвиш още един опит за тази вечер, докато трае тържеството.

Той повдигна вежди, леко изненадан от пронизателното й предположение.

— Нямам голям избор. Утре си тръгваме. Ако изобщо искам да получа нужните ми доказателства, ще трябва да стане тази вечер.

— Да разбирам ли, че така и не можа да влезеш в хранилището снощи?

— Не ми се удаде възможност. Чух те да се препъваш през градината точно когато започвах да отварям ключалката.

— Значи си и касоразбивач, така ли? Отваряш ключалки? Боже, какъв талантлив мъж!

Реши да не обърне внимание на сарказма й.

— Не съм касоразбивач, но ми се е налагало в миналото да понауча това-онова за ключалките.

— А-а-а, забравих. Твоето минало — с мрачна сериозност рече Мърси. — Това е едно от нещата, които от доста време искам да обсъдим двамата. Мисля, че дойде моментът да го направим.

Изведнъж се почувства притеснен.

— И дума да не става, Мърси. Миналото ми не е сред нещата, които обсъждам с когото и да е.

— Но ще го обсъдиш с мен. Сега.

— Така ли? И защо?

— Защото — със злорадо задоволство заяви тя — ще те изнудя да го сториш.

Крофт се закова на каменистата пътека.

— Пак ли ще опиташ номерата си?

— Добре ме чу. Ще те изнудя да отговориш на някои от въпросите ми. Или ще говориш, или веднага ще сложа край на разследването ти. Гладстоун ще те изрита от къщата толкова бързо, че изобщо няма и да разбереш за какво става дума.

Той буквално зяпна в нея. Можеше да я вдигне с една ръка и да я провеси над ръба на някоя пропаст, докато запищи от ужас, без да е в

състояние да стори нещо, за да го спре. Беше крехка и нежна като цвете, но като че ли изобщо не изпитваше и капка страх от него. Мърси явно не осъзнаваше колко уязвима е всъщност.

Крофт се подсмихна. Тя вероятно не осъзнаваше и колко вярна му е всъщност. Не би го предала, защото дълбоко в душата си не бе способна да го стори. Освен това тя му вярваше.

— Само блъфираш — най-сетне отвърна той. И с тези думи продължи по тясната пътека надолу към ливадата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мърси беше направо бясна. Край на хитроумните тактики.

— Откъде знаеш, че блъфирам? — попита тя и се спусна по полегатия склон зад него.

Той я погледна през рамо.

— Внимавай къде вървиш. Цветята на тези ливади са много нежни и цъфтят съвсем кратко време. Лятото тук не е дълго.

— Знам всичко за крехкостта на планинската флора и фауна — хладно го информира тя. — Не съм глупава.

Той се усмихна и седна на някакъв кръгъл камък наблизо — един от многото, нехайно нахвърляни на малка купчинка в този край на ливадата.

— Знам, че не си глупава, Мърси, но понякога действаш много прибързано и наивно. Ела тук и седни да погледаме цветята. Такова нещо не се вижда често — високопланинска ливада в пълен цъфтеж.

— Казвала ли съм ти, че изобщо не ми се нрави, когато започнеш да ми се правиш на покровителствен, интелектуално по-извисен мъжкар?

— Вероятно си го споменавала, но не през последните пет минути.

Мърси го изгледа войнствено, след което се доближи и седна на една напечена от слънцето скала. Лекият ветрец бе разрошил гарвановата коса на Крофт. Беше с черните си панталони, и както винаги, с тъмна риза. Беше вдигнал едното си коляно и бе сложил ръка върху него, докато се взираше в прекрасните простори, ширнали се пред тях.

Тъмните цветове по него контрастираха на слънчевата светлина и всички ярки нюанси, които ги заобикаляха.

Мърси откъсна поглед от Крофт и се насили да разгледа пейзажа. Трябваше да признае, че е великолепен. Купчинки крехки диви цветя цъфтяха в невероятно изобилие, като се опитваха да дадат всичко от себе си в краткото време, което им бе отредено от природата.

Треvistият килим, в който растяха, беше тучно зелен. Върху далечните върхове блестеше сняг. Слънцето топлеше раменете им.

— Принципите на Фалконър — с въздишка рече Мърси.

— Това пък какво означава?

Тя сви рамене.

— Единствено това, че е типично от твоя страна повече да се притесняваш от вероятността да смажа някое диво цвете, отколкото от вероятността наистина да те изнудя.

— Мърси, и двамата знаем, че не можеш да ме изнудиш. Недей да отправяш заплахи, които няма да изпълниш.

— Значи няма да ми разкажеш за миналото си?

— Не сега. Може би никога няма да ти разкажа. Повярвай ми, скъпа, наистина не ти трябва и да чуваш за него.

Тя се замисли върху този въпрос.

— Може би си прав. Добре, приемам правото ти да запазиш мълчание. Но искам да ми отговориш на някои въпроси във връзка с Гладстоун. Те засягат и мен и искам да знам какви са твоите планове.

— Казах ти плановете си. Искам да намеря нещо, каквото и да е, което би могло да свърже Гладстоун с Еган Грейвз.

— Мислиш, че ще намериш доказателства в хранилището?

Крофт кимна.

— Това е най-вероятното място. Ако не са там, тогава може би в кабинета му. Трябва да проверя и двете места тази вечер, докато тече тържеството. Изабел каза, че очакват близо петдесет гости.

— Толкова повече се увеличават шансовете да те открият.

Той поклати глава.

— Не, толкова по-лесно ще ми бъде да изчезна.

Мърси потрепера.

— Как ми се иска да се откажеш от тази работа, Крофт.

— Не мога.

Тя осъзна простата истина в тези му думи и въздъхна.

— Не, не можеш просто да се откажеш, нали? Ти си Крофт Фалконър и това значи, че трябва да затвориш всички страници, да попълниш всички празноти в това, което знаеш, да си сто процента сигурен. Нищо не бива да се оставя в ръцете на случайността. Нито един въпрос не бива да остане без отговор.

— Един затворен кръг.

— Каква беше тя, Крофт? Младата жена, която си отишъл да спасиш там, на Карибите?

Той се поколеба, а после, за най-голямо учудване на Мърси, отвърна на въпроса ѝ.

— Осемнайсетгодишна. Хубава. Руса. Добре сложена. Жизнена. Когато я измъкнах от онзи остров, тя вече не беше осемнайсетгодишна, хубава, руса, добре сложена и жизнена. Беше се побъркала от наркотиците, вярваше, че Еган Грейвз е местният месия на небесното спасение и смяташе, че изпълнява своя дълг към църквата, като спи с деловите приятели на Еган.

— Тъжна история.

— Да.

Мърси прехапа долната си устна и се замисли за миг.

— Как е сега?

— Баща ѝ казва, че му трябвала цяла година, за да я откаже от наркотиците и да я убеди, че Грейвз не е нищо повече от сутеньор и наркопласьор. Но преди две години влезе в колеж и още е там.

Мърси неволно въздъхна с облекчение.

— Значи ще се оправя.

— Така изглежда.

— Ти си я спасил — тихо каза Мърси. — Сигурно вече щеше да е мъртва, ако не беше ѝ се притекъл на помощ. Говорите ли си понякога? Виждаш ли я от време на време?

— Не. Тя не ме помни. Онази нощ беше изпаднала в истерия. Също като останалите, които успях да възпра, за да не се хвърлят в пламъците. Предадох ги на Рей още преди да съмне. Той ме чакаше в една лодка на няколко километра от брега. Така и не видях нито едно от децата тогава, а и те не успяха да ме огледат добре. Казах на Рей, че Грейвз е мъртъв.

— Рей?

— Рей Чандлър. Именно неговата дъщеря трябваше да спася от онзи остров. Той е човекът, който искаше най-много Грейвз да му падне в ръцете.

— Той те е помолил да отидеш?

— Да.

— Не си получил пари за услугата?

Крофт я изгледа странно.

— Не и от Рей Чандлър — тихо отвърна той. — Бях му дължник.

— Защо?

— Рей работи за правителството. Едно време ми направи услуга. Затвори си очите, когато ми трябваша няколко отговора от една папка с етикет „Строго секретно“.

— Тъй че когато Рей дойде при теб за помощ, ти му върна услугата?

— Някои хора наричат това да пазиш честта си неопетнена. Аз го наричам „да поддържаш кръга затворен“. Вече ти казах, бях му дължник.

Тя го погледна.

— Така живееш целия си живот, нали? Всичко трябва да се държи под пълен контрол. Включително и аз.

— Мисля, че изобщо не разбираш какво главоболие ми създаваш ти, Мърси, а колко си важна за играта. Точно когато реша, че вече съм успял да те укротя, правиш нещо, което направо ми изкарва ума. Например дето ме последва снощи на долния етаж. Повече не прави никога така.

Главоболие? Мърси изведнъж забрави всякаква предпазливост.

— Знаеш ли какво си мисля, Крофт? Че някой трябва да те пораздрусва от време на време. Въобразяваш си, че начинът, по който ти вършиш всичко, е единственият правилен, и ставаш истински тиранин, ако някой се опита да го оспори. Мисленето ти е закостеняло. Може би именно това не ти позволява да се влюбиш. — Мърси мъдро поклати глава. — На мен изобщо не ми звучи като особено здравословен начин на живот.

— И си мислиш, че твоят е по-добър? Ти си наивна, прибързана и непредсказуема. Нарочно се опитваш да ме изкараш от релси и да ме ядосаш. Да, точно така — натъртено рече той, когато тя понечи да отрече обвиненията. — Снощи беше един класически пример. Не дойдох в спалнята ти, за да си играем по нервите.

— О, не, ти си мислеше, че просто ще влетиш и страхотно ще ме развълнуваш с едно бързо импровизирано примерче за уменията ти като прелъстител. И междувременно ще провериш дали още съм ти в ръцете. Знаем как се опитваш да използваш секса срещу мен. Не съм чак толкова наивна. Мислиш си, че ако си ме обвързал със себе си сексуално, не бих поставила под съмнение твоите заповеди и молби.

Не ти се нрави да мисля със собствената си глава, нали? Притесняваш се, че мога да погледна на тази ситуация с Гладстоун съвсем безпристрастно. Това е опасно за теб, защото означава, че мога да сметна човека за съвсем невинен. В което, за сведение, вече съм почти убедена.

Устата му се изкриви в горчива гримаса.

— Значи съм пълен провал, що се отнася до сексуалното обвързване.

— По-добре е да си наясно, че не върши работа.

— Високо цена предупреждението.

— О, моля, за нищо. — Усети, че в момента тя е дразнената и провокираната, а не той.

Настъпи дълга тишина, а после Крофт тихо каза:

— За снощи...

— Ако ще ми се извиняваш, постарай се повече. Не съм в настроение да слушам разни неискрени опити за оправдание.

— Искаш ме на колене ли?

— Звучи идеално.

— Май си спомням, че бях на колене пред теб снощи, в един момент — замислено започна той. — Онова не се ли брои?

— Ах, ти... Снощи ти казах, че ще те удуша. Днес ще го направя. — Мърси изхвърча от скалата със скоростта на експлодираща граната и се нахвърли върху нищо неподозиращия Крофт.

Той я хвана с лекота и с якото си тяло я предпази от нараняване върху камъните. Силно притисна Мърси до себе си и се претърколи от камъка върху тревата.

Мърси усети непоклатимата сигурност в прегръдката на Крофт, затвори очи, когато небето се завъртя пред очите ѝ, и се намери на земята. Крофт беше върху нея. Когато пак вдигна ресници, в непосредствена близост до лицето ѝ грейха засмените му очи с цвят на лешник.

Точно смехът в тези златисти очи разсея пламналия у нея гняв. Тези очи я привличаха и очароваха както нищо друго. Мърси си помисли, че обича да вижда Крофт засмян.

— Мислиш се за най-големия бързак на света, нали? — попита тя и не можа да устои на изкушението да прокара пръсти през косата му.

Той се усмихна широко.

— Ако имахме достатъчно време, бих те любил тук, на слънце. Толкова си хубава върху килим от цветя!

— Не се ли страхуваш, че ще смачкам едно-две от тях?

— Жертвата си струва, за да видя косите ти разпилени по тревата.

— Да разбирам ли, че нямаме достатъчно време?

— Разочарована ли си?

— Даже и да бях, никога нямаше да си призная — отвърна тя. — И бездруго вече си достатъчно самоуверен. Освен това знам защо искаш да се върнем в къщата колкото може по-бързо. В момента изпълняваш мисия и нищо не бива да ти пречи. Най-важните неща са с приоритет, работата стои преди удоволствието и така нататък, и така нататък.

Устните му помилваха нейните.

— Защо трябва да се караме на всеки две минути, мила? Защо просто не можеш да ме приемеш, какъвто съм?

— Преди всичко защото досега не съм успяла да разбера какъв си всъщност. — Мърси изтласка раменете му и Крофт бавно се изправи и седна. Тя се обърна да погледне колко от хубавите маргаритки и нежните сини кошнички е смачкала. Но с типичната си сръчност Крофт я беше сложил на тревата така, че под нея да не попадне нито едно цвете.

— Още в самото начало ти казах, че с мен няма от какво да се страхуваш — рече Крофт. Той посегна към венчелистчетата на малкото цвете, наподобяващо звездичка, което бе израсло между няколко камъка. Докосването му бе тъй леко, че синьо-лилавото цветенце едва потрепна. — И си мисля, че ти ми имаш доверие от самото начало. Защо тогава не спиращ да спориш с мен и да ме провокираш?

— Тук не става въпрос за доверие. Е... може би в известен смисъл и да става дума. Изобщо не ми се ще да го признавам, но наистина ти имам доверие, Крофт. Вярвам ти, че си верен на себе си и на собствената си философия. Но не съм сигурна докъде ще ме доведе всичко това. Не мога да се отърся от чувството, че ме използваш. Последния път, когато бях използвана от мъж, ми беше лесно да го намразя и да изпитвам абсолютно отвращение от него и от всичко,

което бе направил. Лесно ми беше да го напусна. Но с теб като че ли съм попаднала в капан.

— И не ме мразиш?

Мърси изпусна тъжна въздишка, като си помисли за предишната нощ.

— Това като че ли е съвсем очевидно.

Погледът му изведнъж стана някак далечен и суров.

— Знам, че независимо от изхода, когато всичко това свърши, аз ще ти бъда длъжник. Винаги си плащам дълговете, Мърси, и този ще платя. Кълна се.

— Колко мило. — Тя скочи на крака и изтърси дънките си. — Ще трябва да помисля дълго и усилено какво точно да поискам от теб като изплащане на този дълг, нали? Ще ми се да съм сигурна, че съм била подходящо компенсирана.

Тя тръгна през ливадата, като знаеше, че Крофт я следва с обичайните си тихи стъпки. Слънцето още беше топло и цветята приличаха на разпръснати малки брилянти, но денят вече не бе тъй ярък. Мърси поне разбра, че що се отнася до Крофт, той ще излезе от цялата тази история, съзнавайки, че е длъжник.

Неин длъжник.

— Мърси, почакай!

Крофт я хвана за ръката и я спря мигновено. Тя погледна нагоре към него.

— Какво има, Крофт?

— Преди малко сгрехих — дрезгаво рече той и силните му ръце я обгърнаха от две страни. — Имаме достатъчно време. Та цялата тази планинска ливада е наша сега. Това е цяла вселена.

Денят отново стана ярък за нея, когато Крофт внимателно я положи на тревата. Тя го прегърна през врата и си помисли колко много наистина трябва да я желае, за да промени решението си за това дали да се любят. Усмихна му се.

Крофт видя тази усмивка и изстена, изтягайки се до нея.

— Ти наистина трябва да си вещица. Губя всякакъв контрол, когато си наблизо.

Мърси прокара пръсти през гъстата му коса, а очите ѝ бяха замъглени от любовна покана.

— Тези неща се случват и с двамата. Виж какво става с мен.

— По-скоро бих искал да почувствам какво става. Толкова е хубаво, когато те докосвам. — Той смъкна ризата от раменете ѝ и се захвана с джинсите. Нетърпението му се усещаше в бързите, сигурни движения, с които я разсъблече. Няколко минути по-късно Мърси лежеше гола сред дивите цветя и слънцето топлеше кожата ѝ.

— Ами твоите дрехи? — промърмори тя, тъй като той изобщо не си направи труда да се съблече. Треперещите ѝ пръсти се вдигнаха към копчетата на ризата му.

— Забрави за моите дрехи — промълви той. — Аз ще се справя с тях.

Очите му блестяха от възбуда, когато я вдигна върху себе си.

Не след дълго виковете им на несдържано удоволствие се понесоха заедно над ливадата.

Когато всичко свърши, те се сгушиха в обятията си, докато свежият въздух и слънчевата светлина възстановиха силите им.

Изабел Аскейниъс стоеше до прозореца и наблюдаваше как Крофт и Мърси влизат в двора. Видя как Фалконър спря за момент и махна няколко стръкчета трева и сухи листенца от косата на приятелката си. Не беше нужно особено въображение, за да разбере, че в даден момент от сутрешната им разходка Мърси се е оказала легнала по гръб в планинските ливади. Изведнъж Изабел усети, че я изпълва странна завист.

Не можеше да си спомни кога за последен път някой мъж я бе любил на тревата под слънчево небе. Изабел изключително внимателно поддържаше екзотичната си красота. Видът ѝ бе прекрасен, самоуверен, чувствено предизвикателен и винаги успяваше да завърти главата на мъжете. Държеше любовниците ѝ да бъдат опитни и изтънчени. Очевидно не изглеждаше като жена, която би понесла някакво си търкаляне из треволяците. Малко мъже биха си позволили дори да ѝ го предложат. Например Еразмъс Гладстоун — даже не можеше да си представи, че такова нещо би му минало през ума. Гладстоун бе умел любовник, но понякога я отблъскваше. Неговата страст бе студена и механична, задоволяваща я, но не и удовлетворяваща.

Изабел си каза, че лишеният от чувства секс с Гладстоун е напълно достатъчен. Сексът не бе сред първите неща в нейния личен списък от нужди и желания. Всъщност най-голямо удоволствие изпитваше от това да знае, че Гладстоун уважава уменията ѝ като професионален консултант по безопасността и бодигард. Смяташе да го впечатли и с дарбите си като стратег. Ще намери начини да го убеди, че има нужда от нея.

Беше започнала да работи за Гладстоун, защото бе усетила, че един ден той ще бъде достатъчно влиятелен, за да даде и на нея власт, за която копнее. Някой ден и тя ще застане начело на доходоносна мрежа за доставка на опияняващите незаконни продукти, търсени от разглезената, егоцентрична, късогледа клиента. Ще бъде по-богата, отколкото изобщо някога е мечтала — жена с власт над живота и смъртта на другите. Целите ѝ бяха ясни и блестящи, за нищо на света не би ги изоставила.

Но докато гледаше как Мърси влиза в къщата, Изабел усети, че мозъкът ѝ се занимава с един въпрос: какво ли трябва да е било там, на ливадата, с Крофт Фалконър?

— Всичко под контрол ли е за тази вечер? — попита Еразмъс зад гърба ѝ.

— Разбира се. Сигурен ли си, че е нужно да се отървем от Фалконър?

— Вържи попа, да е мирно селото — промърмори Гладстоун. — На пръв поглед той изглежда най-обикновен и безинтересен мъж. Идеалният любовник за нашата скучна малка госпожица Пенингтън според мен. Но нещо у него не ми дава мира. Движи се много добре, забелязала ли си това?

Изабел пак погледна през прозореца.

— Забелязах.

— Не ми харесва и това, че нещата в мотела се объркаха първата вечер. По някаква причина Фалконър извади книгата от сейфа, преди Далас да я вземе. Не ми харесва и фактът, че откри Фалконър и Мърси в градината снощи. Прекалено близо бяха до хранилището. Но най-вече не ми допада мисълта, че не си успяла да проследиш Фалконър.

— Знам — тихо се съгласи Изабел. — Трябваше да съм разбрала повече неща за него досега.

— Абсолютно точно. Като се имат предвид тези факти, както и подозрителната липса на информация, смятам, че е най-добре да се отървем от този човек.

— А госпожица Пенингтън?

Гладстоун махна пренебрежително с ръка.

— Настоявах тя да дойде дотук с книгата, за да имам възможност да я преценя и да реша какво знае. Винаги съществува вероятност да е научила за истинската стойност на „Долината“ и да подготвя капан или да планира някакво изнудване. Ако нещата стояха така, щеше да бъде много по-лесно да се отървем от нея тук, отколкото на нейна територия. Но е съвсем ясно, че тя не крие нищо. Наивна малка глупачка. И все пак, ако Фалконър знае повече, отколкото изглежда на пръв поглед, вероятно би било най-добре госпожица Пенингтън също да пострада от някой фатален инцидент. Не искам нищо и никога да свързва „Долината“ с мен.

Изабел пое дълбоко въздух и отново се почуди какво ли ще бъде усещането да убие някого заради Гладстоун. Вече се бе обвързала с него. Хладно и логично бе решила да го следва и нямаше намерение да се отказва. Цялото й обучение бе насочено към това от нея да излезе идеалната жена наемник, идеалният консултант по въпросите на сигурността за един богат влиятелен мъж. Нямаше да се стресне от първото убийство. Това беше пътят към властта, която искаше да получи. Ако някой ден плановете й се осъществяха, тя щеше да наема хора, за да й вършат мръсната работа.

Но този необичаен страх доста я тревожеше. Без съмнение за нея щеше да е много по-лесно, ако не бе нужно да се „отърве“ от Фалконър и онази жена. Логично погледнато, така би било и много по-безопасно. Нечия смърт винаги води до въпроси, а въпросите винаги поставят човек в уязвима позиция.

— Ако госпожица Пенингтън е толкова глупава и наивна, то би могъл да я накараш да ти каже нещо за Фалконър. Бихме могли да разберем доколко опасен е той, преди да предприемем някакви действия. Виждала съм какви успехи постигаш с хипноза.

Гладстоун се усмихна.

— Добра идея. Би било интересно да знаем повече, въпреки че скоро ще се отървем от него. Знанието винаги е полезно. Например би било интересно да се знае дали работи за някой друг, или е сам. — Той

млъкна за момент и се замисли. — Права си, драга моя. Хубаво ще е да си поприказваме малко с госпожица Пенингтън и най-добре да го направим този следобед. Ти ще трябва да измислиш някакво забавление за Фалконър.

— Това няма да е проблем — веднага отвърна Изабел. — Ланс спомена, че госпожица Пенингтън изпитвала ужас от малки самолети и хеликоптери, Фалконър, от друга страна, ми прилича на човек, който би се заинтересувал от един полет с хеликоптер из околностите.

Сините очи на Гладстоун бяха непроницаеми.

— Ще разчитам на теб, драга моя, да осигуриш интересен следобед и за двамата.

Изабел пак погледна през прозореца. Вероятно ако Гладстоун се увереше, че Фалконър е безобиден, би могла да го уговори да се откаже от „нещастните случаи“, които бе запланувал за Крофт и Мърси.

Но независимо от изхода на разговора между Гладстоун и Мърси, рече си Изабела, аз ще трябва да направя всичко необходимо, за да осигуря собственото си бъдеще.

Човек все някога трябва да направи нещо за първи път. Да убие например.

Скоро след като приключиха с обяда, Мърси стоеше до огромния прозорец в хола и наблюдаваше как Изабел Аскейниъс вдига малкия хеликоптер от площадката и го насочва на юг. Крофт бе на седалката до нея. Дори не си направи труда да се обърне и да помахна на Мърси.

Изобщо не я изненада фактът, че Изабел е пилотът на Гладстоун. Тази жена изглеждаше така, сякаш на света няма нещо, с което да не би могла да се справи.

Мърси още не беше съвсем сигурна защо ги разделиха с Крофт, но подозираше, че всичко е по идея на Изабел. Изглеждаше толкова самоуверена и привлекателна в кафеникавия летателен костюм с безбройни джобове по него, с кожените боти и огледалните слънчеви очила.

Поканата за въздушна обиколка бе отправена по време на обяда от студена пушена съомга и замразени аспержи с холандско сирене. Крофт бе приел с ентузиазъм. Мърси бе потреперила при мисълта как

ще минават на косъм от върховете в хеликоптер, голям колкото консервена кутия, и с натежало сърце бе отказала. Така че сега бе останала съвсем сама и никой не ѝ беше виновен.

— А, ето ви и вас, скъпа — чу се гласът на Еразмъс Гладстоун от вратата зад нея. — Не се притеснявайте, че ще пропуснете разходката. Всички си имаме по някаква фобия. Изабел е отличен пилот, но честно да ви кажа, и аз самият не съм чак толкова луд по летенето. Използвам хеликоптера само когато е нужно. Някой път посред зима това е единственият начин за придвижване.

Мърси се извърна от прозореца и от учтивост се усмихна на домакина си.

— Сигурна съм, че погледнат от въздуха, пейзажът ще е великолепен, но както казахте, всички си имаме нашите малки страхове.

Гладстоун се усмихна изключително чаровно. Необикновените му сини очи като че ли бяха озарени от силата на този чар.

— На мен пък ми мина през ума дали ние двамата да не направим свое опознавателно пътешествие. Пътешествие, което само хора, заинтересовани от нашите неща, биха могли да оценят по достойнство. Бихте ли желали да слезем в хранилището, Мърси, и да прекараме следобед, заровени в моите съкровища? Трябва да ви призная, че нищо не ми харесва толкова, колкото да се хваля с тях пред някой познавач.

Настроението на Мърси веднага се подобри.

— С най-голямо удоволствие.

— Добре. — Гладстоун погледна към часовника си. — Имам поне два часа на разположение. Далан и Ланс са приготвили всичко за тазвечершното тържество, а гостите няма да започнат да пристигат преди четири часа. Ще потегляме ли към мястото, което и двамата смятаме за истински земен рай, Мърси?

Колко жалко, че Крофт не ѝ бе доверил по-конкретно какво би могло да го интересува в хранилището, ядно си помисли Мърси. Не че и тя му бе дала възможност да го направи — това бе готова да си признае. Още от самото начало бе започнала да се противопоставя на неговите предположения, че Гладстоун е мошеник. И все пак това би била идеалната възможност да разучи някои неща в полза на Крофт. Той обаче не ѝ беше казал какво точно да търси.

Въпреки това Мърси реши да прехвърли колкото е възможно повече заглавия. Може би щеше да успее да помогне на Крофт в разузнавателната му мисия.

Четиридесет минути по-късно Мърси внимателно прелистваше страниците на едно прекрасно издание на „Достойнствата на Англия“ от Фулър, отпечатано през 1662-а, когато започна да усеща нарастващата топлина в хранилището. Беше й се сторило почти студено, когато влязоха с Гладстоун. Може би това, че вратата бе отворена, затормози вътрешната климатична инсталация.

Тя сериозно разглеждаше заглавната страница на трудолюбиво събраната национална биография на Фулър, изучавайки датата, изписана с римски цифри, и илюстрацията с лицето на автора. Доктор Томас Фулър, изглежда, е бил жизнен, сериозен човек. Погледът от портрета му сякаш казваше на читателя, че трябва да обърне подходящо внимание на биографиите, които е сътворил.

— А сега само дано да го намеря — като че ли на себе си говореше Гладстоун. — Имам един първокласен екземпляр на „Естествената история на Селбърн“ от Уайт. Прекрасна подвързия. Но къде съм я... ах, да, ето я. — Измъкна един том от полицата и понечи да го подаде на Мърси. Направи загрижена физиономия.

— Да не би нещо да не е наред, скъпа?

— Не, не, абсолютно нищо. Просто ми се стори, че тук се постопли.

— Боя се, че това се случва, когато вратата постои малко отворена. Нещо става с климатика. Като затворим вратата, температурата се нормализира. Позволете ми да затворя.

Преди Мърси да успее да протестира, Еразмъс се пресегна и с едно движение затвори тежката врата на хранилището. Внезапно малката стая като че ли стана още по-малка, едва ли не с размерите на ковчег. Мърси за първи път забеляза заключващия механизъм от вътрешната страна на вратата и се почуди на кого ли пък му е притрябвал.

— Хм, май е по-добре да оставим вратата отворена — със слаб глас проговори Мърси.

— Не е нужно. Ей сега температурата ще стане нормална и ще се почувствате по-добре. — Гладстоун се върна обратно между рафтовете. — Искам да погледнете това. Изключително хубава колекция от книги от личната печатница на Уилям Морис. Особено се гордея с неговото издание на Чосър. Прекрасно е, нали? След като го разгледате, държа да ви покажа моите безценни екземпляри в областта на медицината.

Думите му звучат почти като песен, смаяно си помисли Мърси. Гладстоун имаше прекрасен глас. В затвореното пространство на хранилището той като че ли звучеше още по-мелодично. От него струяха мъдрост, разбиране и чувственост. Вече не ѝ правеше впечатление теснотата.

— Боя се, че моята страст към книгите понякога ме обсебва напълно. От време на време Изабел се оплаква, че през дългите зимни месеци прекарвам повече време в библиотеката, отколкото с нея. — Гладстоун се пресегна за друг том. — Но предполагам, че вие ме разбирате, нали, Мърси?

— Е, аз също прекарвам доста време в книжарницата си — съгласи се тя, но не бе съвсем сигурна, че някога ще стигне до подобно увлечение в събирането на стари книги. Харесваше ѝ идеята да търгува с тях, но не смяташе, че може да се увлече чак дотолкова. В крайна сметка животът предлагаше и толкова други неща. — Хранилището ще бъде ли отворено за вашите гости тази вечер?

Гладстоун поклати решително глава.

— Не, боя се, че само аз лично мога да показвам колекцията си. Далас и Ланс държат под око картините и скулптурите, но книгите са прекалено малки и твърде лесни за пренасяне. Тази вечер тук ще има близо петдесет души и не искам да изкушавам никого прекалено много. Някои от тези художници едва свързват двата края — добави Гладстоун с двусмислена усмивка. — И макар да са ми благодарни за минали услуги, на някого от тях може да му хрумне, че като продаде само една от тези книги, ще си плати боите и наркотиците за няколко години напред.

Той продължи да говори за своето хоби и Мърси се опита да запомни този богат поток от информация, предназначен за нея, но по някаква причина ѝ се струваше все по-трудно и по-трудно да се съсредоточи. Всеки път, когато Гладстоун погледнеше към нея, очите

му сякаш я приковаваха. Започваше да осъзнава, че те ѝ напомнят нещо синьо, което бе видяла наскоро, странно, сияйно синьо, което не можеше точно да определи.

— ... изключително много се зарадвах, когато този прекрасен образец акватинта на Рудолф Акерман ми попадна на един търг в Англия преди две години. — Гладстоун изрече тези думи с гласа на любовник, който описва най-прекрасното еротично преживяване. — Толкова много велики английски художници са чиракували, рисувайки за книгите на Акерман.

Думата акватинта — водносиньо, я разтърси и за момент отвлече мислите на Мърси от приспивния глас на Гладстоун. Тази дума я накара да си представи вода. Сини плувни басейни, по-точно. Тя хвърли поглед към картините в книгата, която Гладстоун току-що ѝ бе подал.

— Много са красиви.

— Много. Сигурна ли сте, че не ви е твърде топло, Мърси? Можем да излезем от хранилището и да пийнем по един чай с лед⁵ ако искате.

— Не, не искам нищо да пропусна. — Тя слабо се усмихна. — Това място трябва да е много приятно през студените зимни вечери. Не се ли притеснявате, че токът може да спре през зимата? Забелязах, че никъде нямате камини.

— Нито една. — За първи път гласът на Гладстоун позагуби от мелодичния си блясък. — Както казах по-рано, всички си имаме своите малки страхове. Не обичам камините или... всъщност, никакви източници на открит огън.

— Сигурно би било опасно и за вашите колекции — бързо изрече Мърси, като разбра, че явно е подхванала неудобна тема.

— Да. Доста опасно дори. Човек в моето положение трябва да взема много предпазителни мерки. Не, много съм внимателен с огъня, Мърси. Изпитвам някакво страхопочитание. Той е нещо много сигурно, много неизбежно.

Мърси хвърли поглед към вратата и ѝ се прииска да беше отворена. Хранилището изобщо не ставаше по-хладно.

— Притеснявали ли сте се някога, че можете да останете затворен тук?

Гладстоун се усмихна широко и гласът му отново си възвърна очарователните, красиво модулирани хипнотични тонове.

— Повярвайте ми, не сте в никаква опасност. Това хранилище би могло да се окаже капан за някой друг, но не за мен. Има много начини за бягство, Мърси, интелектуални, емоционални и физически. В това хранилище за мен съществуват и трите вида. А сега, нека да ви покажа няколко от другите ми хубавици. Защо не седнете на онази малка табуретка — ето там? Някои от книгите са доста тежки. Просто ще ги поставям в скута ви.

Мърси послушно седна и се насили да слуша всяка дума, която той изрече. Направи отчаян опит да проумее всичко казано от Гладстоун, но просто не можеше да се съсредоточи.

Звукът на гласа му и сънливата топлина като че ли я обгръщаха отвсякъде. Откри, че се опитва да го гледа постоянно в очите, привлечена от живия им син цвят. Беше сигурна, че никога преди не е виждала човек с такъв цвят на очите. Навярно носеше лещи.

И все пак точно този нюанс на синьото ѝ изглеждаше толкова познат.

Тя затвори очи и се опита да си припомни къде е виждала точно този нюанс. Някак неясно чуваше гласа на Гладстоун. Той продължаваше да говори все така монотонно. Стори ѝ се, че я пита нещо, но тя не можеше да намери сили да отвори очи и да му отговори.

Много невъзпитано. Да задреме, докато около нея е цялата тази прекрасна колекция. Та какво ли ще си помисли нейният домакин за поведението ѝ?

Сини очи. Странни сини очи. Някъде беше виждала този цвят обаче.

Той я питаше нещо. Не можеше напълно да разбере въпроса.

— ... Фалконър, скъпа?

Името на Крофт я стресна.

— Моля? — прошепна Мърси.

— *Фалконър*. — Гладстоун я питаше нещо за Крофт. Нещо не се връзваше. Трябваше да пита Крофт, ако искаше да узнае нещо за него. Много късмет ще му трябва, помисли си тя. Гладстоун нямаше да чуе нито един отговор от Крофт, освен ако Крофт не решише да му го даде. Също така нямаше никакъв смисъл да пита и нея. Би било

предателство да говори за любимия мъж пред Гладстоун. А тя никога, за нищо на света не би предала Крофт.

— ... толкова съм любопитен за него, Мърси. От много време ли го познавате?

Мърси се намръщи смаяна. Не, не го познаваше от дълго време, макар че никога не би го признала. Тя не обърна внимание на въпроса и се замисли за Крофт, съсредоточи мислите си върху него. Не беше съвсем сигурна защо така изведнъж реши, че е важно да се съсредоточи върху своя любим, но тя се подчини на инстинкта си, без да го поставя под съмнение.

Образът на Фалконър изпълни съзнанието ѝ, блокира всички въпроси на Гладстоун и неутрализира омагьосващия глас на нейния домакин. В същия този момент Крофт лети през сините небеса на Колорадо с Изабел Аскейниъс, спомни си Крофт. И точно в този момент Изабела вероятно кроеше планове да го приобщи към хората, правили любов на километър и половина над земята. Отвратително! Освен това невъзможно!

— ... изглежда много интересен мъж...

— Аз... — Какъв цвят са очите на Гладстоун все пак? Мърси не отклоняваше мислите си от Крофт, но част от вниманието ѝ се насочи към цвета на очите на събеседника ѝ.

Злокобна синя светлина.

Вода, която сияе от светлините под повърхността.

Плувният басейн в тропическата градина.

Внезапно очите на Мърси се отвориха широко. В стаята бе все така топло, но на нея вече не ѝ се спеше. Всъщност дори ѝ стана много забавно от това, че откри отговора на въпроса си за цвета на очите на Еразмъс Гладстоун. Имаха същия цвят като плувния басейн в съседната зала. Трябваше да каже на Крофт.

Мърси се усмихна. Образът на Крофт все още бе здраво запечатан в главата ѝ, но тя като че ли вече не се нуждаеше от него. За известно време ѝ бе послужил като щит, като защита, макар да не беше съвсем сигурна от какво точно я бе защитавал и предпазвал. Но сега бе отново в безопасност.

— Божичко, и представа нямах, че толкова ми се е доспало. Моля ви да ми простите, Еразмъс. Ужасно ме е срам. Май имам нужда от малко чист въздух и чаша чай с лед.

— Разбира се — рече Гладстоун. В гласа му имаше една особена нотка на съжаление или може би на раздразнение. — Ще помоля Далас да направи по една чаша и за двама ни. Аз самият с удоволствие бих пийнал. Можем да прекараме още малко време в хранилището утре, преди вие с Крофт да си тръгнете. Още ви предстои да решите коя от тези книги ще вземете като част от цената на „Долината“.

— Би било чудесно. — Мърси побърза да излезе от хранилището, обхваната почти от чувство на облекчение. Все едно бе успяла да се измъкне от стоманен капан, в който по случайност бе попаднала.

Не, не по случайност, напомни си тя, изведнъж силно притеснена. Беше я примамил Еразмъс Гладстоун, бе я държал зад затворената врата с хипнотичния си глас. Ако не бе успяла да се съсредоточи по някакъв начин върху образа на Крофт и върху собствената си вътрешна увереност, че не трябва при никакви обстоятелства да го предава, тя съвсем не бе сигурна какво можеше да каже и какво можеше да се случи.

Надяваше се Изабел да не държи Крофт във въздуха още дълго време. Мърси реши, че ако ще се остави някой да я омае, то по-добре да стане доброволна жертва на южняшката чувственост на Крофт, отколкото нищо неподозираща плячка на едни очи с неприятен син оттенък и на един глас, който бе прекалено очарователен, в една прекалено гореща стая.

Добре се справих с атаките на Изабел, помисли си Крофт. Мърси би се гордяла с него. Всъщност доста трудно му беше да реши какво точно ще си помисли Мърси за цялата ситуация.

Естествено, справянето със сексуалните намеци от страна на Изабел бе улеснено от факта, че тя не му се хвърли открито на врата. Не стори нищо невъзпитано или злепоставящо. Нищо прекалено прямо и искрено. И помен нямаше от изконната нужда от човешка топлина. Това би било прекалено просташко според нея.

Накратко казано, изобщо не приличаше на това, което Мърси би направила при подобни обстоятелства, ако все пак се приемеше, че би имала куража да предприеме такава очебийна сексуална атака.

Крофт се усмихна, като си представи как Мърси се опитва да съблазни някой мъж. Би била много искрена и страстна, вероятно дори безразсъдна. Въпросният мъж изобщо не би се усъмнил в нейните намерения.

Безкористността пълното ѝ отдаване — това би било твърде, твърде изкусително.

Но поканата, която му отправи Изабел, бе от съвсем различно естество. Много изпипана, много изтънчена, много непринудена. Освен това много лесна за отхвърляне без нито единият, нито другият да се почувства засегнат. Чисто интелектуално погледнато, Крофт нямаше как да не ѝ се възхити. Тя беше невероятно добър пилот, а се искаше значително умение да управлява хеликоптер из тези планини и в същото време да прелъстява мъж.

— Еразмъс е очарователен, много богат, изтънчен и умен. Но се боя, че той ме смята само за поредния екземпляр в колекцията си. — Изабел извиси глас над рева на въртящите се перки.

Дава ми още един шанс като застраховка, в случай че предишните опити са били прекалено трудно разгадаеми, реши Крофт.

— Доколкото разбирам, неговите главни интереси са изкуството и книгите му.

Огледалните очила прикриваха погледа на Изабел.

— Изключително много му се възхищавам. Но има някои физически проблеми. За голямо нещастие.

— Физически проблеми?

— Известни мъжки проблеми. Сигурна съм, че ме разбирате — с равен глас рече тя. — От доста време страда от тях. Преживял е един нещастен случай, нали разбирате? Така и не се е възстановил напълно. Това понякога прави живота ми доста труден.

— Разбирам за какво става дума. — Крофт се приведе напред, за да огледа терена под хеликоптера. Зачуди се дали Гладстоун наистина е импотентен, както явно намекваше Изабел, и дали „нешастният случай“, довел до този проблем, не е бил свързан с пожар. — Тази местност е абсолютно невероятна, не смятате ли?

— Фантастична — тихо изрече Изабел. — Най-хубавото нещо на тази машина е, че мога да кацна с нея едва ли не навсякъде. Ето там има една идеална ливада. — Изгледа го въпросително и безмълвно го попита дали би искал да кацнат с хеликоптера на посоченото място.

— Ако имахме време, щях да заведа Мърси там — каза Крофт, преструвайки се, че не е разбрал намека ѝ. — Но като че ли няма да имаме време за такава екскурзия. Заминаваме утре.

— Разбирам — рече Изабел и тренираният ѝ глас добре прикри нотките на съжаление.

— Вие сте отличен пилот, Изабел.

— Благодаря.

— Гладстоун също ли може да лети?

— Накара ме да му дам няколко основни урока преди няколко месеца, но още не е много добър. Просто искаше да знае достатъчно, за да може да поеме контрола над машината в спешен случай. Идеята му беше много полезна.

Докато Изабел обръщаше малкия хеликоптер към имението на Гладстоун, Крофт започна да се притеснява дали Мърси би оценила прекомерната му преданост. Изобщо не му бе харесала идеята да тръгва без нея, но искаше да види тези пейзажи от въздуха, както Изабел му бе предложила. Хубаво бе да познава местността. Освен това Крофт искаше да научи още за интересните и разнообразни таланти на Изабел Аскейниъс.

Доволен беше от това как постигна първата си цел. Вече имаше доста добра представа за местността, заобикаляща планинската крепост на Гладстоун.

Що се отнася до втората цел, Крофт не беше толкова сигурен. Но нямаше никакво съмнение, че Изабел е изключително опасна жена.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мърси изобщо не си и направи труда да протестира, когато късно следобед Крофт предложи да се качат горе, за да се облекат за разкошната вечер край шведската маса. Повечето от гостите бяха пристигнали с автобус, специално нает за случая. Представляваха екзотична групичка, очевидно си падаха по авангардни облекла, смели прически и ярък грим.

Няколко души веднага слязоха към басейна и тропическата градина и наоколо вече се разхождаха полуголи и съвсем голи Адамовци и Еви. Силният смях от басейна отекваше в цялата къща.

Далас и Ланс на смени докарваха новопристигналите от първата порта, където огромният автобус бе принуден да спре. Сега и двете симпатични „момчета за всичко“ бяха заети да правят коктейли и да довършват приготовленията за бюфета.

— Направо не мога да повярвам колко работа вършат Далас и Ланс в тази къща — отбеляза Мърси, докато Крофт я теглеше към тяхната стая. — Толкова е трудно човек да си намери добра прислуга. Трябва да попитам Еразъмс откъде е открил тези двамата. Не съм убедена, че Изабел върши толкова работа, но в края на краищата никой не може да бъде идеален. Къде отиваме?

— Да си вземем душ.

— Да не си се изпотил по време на въздушното пътешествие? — попита Мърси с някак прекалено меден гласец.

— Дали не долавям малко яд в гласа ти? — Издърпа я в банята, затвори вратата и пусна душа.

— Не ми се сърди, прекарах доста неприятен следобед — каза Мърси.

Той се облегна на мивката и скръсти ръце пред гърдите си.

— Разкажи ми за този следобед.

— Е, сигурно не е бил вълнуващ колкото твоят, но все пак си имаше и ценни моменти. Почти заспах в хранилището.

— Гладстоун пак те е водил там?

— Аха. И през това време успях да науча следната информация, която сигурно е напълно несвързана със случая и абсолютно ненужна. Гладстоун няма нито една камина в цялата къща, защото изпитва страх от открит огън. Освен това бе доста любопитен да научи нещо за теб.

Изведнъж вниманието му се изостри.

— За мен ли?

— В хранилището имаше един момент, в който толкова ми се доспа, че щях да задремя. Но Еразмъс просто не спираше да говори. Има много необикновен глас, забелязал ли си? А аз не можех да спра да го слушам. Чувах го, че ми задава въпроси за теб. Беше много странно усещане. Тогава си помислих какво ли е да те хипнотизират.

Крофт застана нащрек.

— Ти какво му каза?

— Нищо. Знаех си, че ще ме убиеш, ако му кажа и най-дребното нещо за теб. Дори само това ми стигаше, за да ме държи в напрежение.

Крофт се усмихна самодоволно.

— Съмнявам се дали би могла да ме предадеш, даже и да искаше.

— Не знам защо, но изведнъж не можех да откъсна погледа си от очите му. Реших, че са в същия цвят като на плувния басейн, когато подводните лампи са включени. После му казах, че искам чаша чай с лед и той — като учтив домакин — веднага ми я донесе. И толкова. Честно да ти кажа, не смятам, че има голямо значение, но бях сигурна, че ти ще намериш най-различни тайнствени и зловещи разгадки на случилото се. Толкова много си падаш по мелодраматичните обрати. Бях решила да те впечатля, като запомня до едно всичките най-важни заглавия в колекцията му, но тази сънливост ми попречи. Мога обаче да ти опиша някои от предпочитанията му при колекционирането на книги. — И тя бързо изброи заглавията и авторите, които беше имала възможност да разгледа.

— Интересно — коментира Крофт, когато Мърси привърши. — Определено предпочитанията му са различни, макар че заглавията са все така редки. Звучи ми като много по-обща колекция от онази на Грейвз.

— Ти още мислиш, че Гладстоун е Грейвз, нали?

— Шестото чувство ми казва, че са един и същ човек. Всичко обаче ни връща към „Долината“. Искам да хвърля още един поглед в

онова хранилище довчера.

— Защо?

— Не ми дава мира. Това е най-безопасното място в къщата. Далеч по-охранявано, отколкото е нужно. Картините на Пикасо и Мондриан изобщо не се ползват с такава специална защита — а те, взети поотделно, са не по-малко ценни от книгите, — докато даже едно не толкова ценно заглавие, като „Долината“, се прибира в хранилището.

— Според мен прекалено много наблягаш на важността на хранилището — притеснено рече Мърси.

— Наблягам на важността му, защото според мен е очевидно, че и Гладстоун му обръща прекалено внимание, фактът, че може да се заключва и отвътре, също ме заинтригува. Това превръща хранилището в нещо като крепост в самата крепост. Последно убежище.

— Или затвор. — Мърси потръпна, като си спомни клаустрофобията, която я бе обхванала по-рано днес.

— Да — замислено се съгласи Крофт. — Крепост или затвор. Но ако Гладстоун наистина е Грейвз, той със сигурност се е погрижил при всички случаи да има начин за бягство. Този път трябва да е по-внимателен и предпазлив.

— Ако наистина става дума за Грейвз. А сега ми разкажи всичко, до последната подробност, за вашата разходка с хеликоптера. Изабел опита ли се да те свали?

Крофт наклони глава настрана.

— Ти откъде разбра?

— Инстинкт. Слава богу, че си тръгваме утре. Докато се усетиш, можеше да те отведе и на специална експедиция за търкаляне из дивите цветя. Какво ти каза?

— За какво?

— За Гладстоун. Хайде, Крофт, знам, че не сте си играли на „пускам, пускам кърпа“ с Изабел. Научи ли нещо интересно?

— Не, освен ако не смяташ за интересна новината, че Гладстоун явно е бил импотентен през последните три години.

— Не особено. Ти повярва ли й?

Крофт сви рамене.

— Защо да не й повярвам?

— Защо да не ѝ повярваш? Ще ти кажа защо. И можеш абсолютно да ми се довериш. Изабел Аскейниъс не е от жените, които самоотвержено ще останат с някой мъж, от когото вече нямат полза в леглото. — Мърси почука с нокът върху мраморната повърхност на мивката и се намръщи на собствения си образ в огледалото. — Тя е умна жена, и освен това красива. Може да си намери някое друго готино старче, ако не получава от Гладстоун това, което ѝ трябва.

— Може би получава от Гладстоун това, което ѝ трябва. И може би това, което ѝ трябва, не е секс — тихо изрече Крофт.

— Какво друго би могла да иска от него, освен секс и пари?

— На теб наистина не ти харесва тази жена, нали?

— Точно така.

Крофт се подсмихна.

— Ще ти кажа какво друго може да получи от Гладстоун. Уважение и власт.

Тези думи накараха Мърси рязко да вдигне глава.

— Уважение за какво?

— Например за уменията ѝ като пилот. Днес следобед ѝ казаха, че е добър пилот, и ако някой я бе погледнал тогава, би рекъл, че съм я обявил за най-прекрасната жена на света.

— Ами власт? Каква власт?

— Не съм сигурен още, но едно ще ти кажа: тя е важна личност в този дом, Мърси. Не е просто част от украсата. Не забравяй, че именно тя ни намери онази вечер в басейна. Не Гладстоун реагира на причинената от теб тревога. Изабел го направи.

— И Далас.

— Вярно, но според мен можем да приемем, че Далас и Ланс са на дъното на стълбицата тук.

Мърси обмисли този въпрос.

— Добре, но не разбирам докъде ни отвежда това. И какво, ако Изабел е нещо повече от любовница на Гладстоун? Какво доказва това?

— Нищо. Просто е интересно парченце от мозайката. — Крофт отстъпи от мивката, потривайки замислено брадичката си. — Като че ли няма да е зле да се обръсна, а?

Мърси не можа да се сдържи.

— Изабел да не би да се е оплакала от наболата ти брада?

— Не. — Крофт започна да разкопчава ризата си.

— Крофт, кажи ми какво стана, след като Изабел се опита да флиртува?

— Нищо. — Той си свали ризата и посегна към принадлежностите си за бръснене в шкафчето.

— Абсолютно нищо?

— Абсолютно нищо.

— Това е хубаво — рече Мърси явно доволна.

Улови погледа ѝ в огледалото и повдигна вежди.

— Вярваш ли ми?

— Естествено. В някои отношения, Крофт, човек може напълно да ти се довери.

— Но в други?

— В други отношения се изплъзваш като истински призрак. Честно казано, понякога наистина приличаш на призрак.

— Така ли?

— Аха. Единственото нещо, което ме кара да си мисля, че не си, са някои части на тялото ти. — Тя нарочно плъзна преценяващ поглед по тялото му под токата на колана, но сама усети как бузите ѝ се зачервяват, когато тръгна към вратата. Наистина не я биваше много в този тип сексуални провокации. Единствено мисълта, че Изабел си е позволила да флиртува с Крофт, я доведе до такава дързост. Вече съжаляваше за това, което каза.

Ръката на Крофт се стрелна като змия и я стисна за шията без всякакво предупреждение. Той я дръпна обратно към себе си и я целуна по устните. Езикът му мина между зъбите ѝ, а пръстите му затанцуваха изкусително под косите ѝ, Мърси чу собственото си тихо стенание и разбра, че Крофт също го е доловил. Когато я освободи от прегръдката си, тя бе останала без дъх. Очите му блестяха, когато се наведе над нея.

— Не съм призрак, Мърси. Щом всичко свърши, с най-голямо удоволствие ще ти дам да се увериш в това.

Мърси избяга от банята. Трябваше да помоли Изабел да ѝ даде един-два съвета по въпроса.

В десет часа тази вечер тържеството на Гладстоун вече беше в пълен разгар. Мърси се разкъсваше между приятно вълнение и едно определено обезпокояващо усещане. Никога не беше виждала нещо, което дори да напомня на тази тълпа, макар да бе отраснала в Калифорния. Както Крофт бе отбелязал по-рано, очевидно бе живяла доста защитен живот.

По някаква необяснима причина най-много я притесняваше нивото на шума. От скъпа музикална система се лееха модерен джаз и рок по всичките три етажа на къщата, но това, поне за Мърси, не беше най-важният проблем. Все по-гръмкият смях и вдигащите се децибели на разговорите наистина бяха започнали да я безпокоят. Изобщо не разбираше как някой би успял да води нормален разговор в салона или на първия етаж.

Тя наистина дочу няколко подхвърлени коментара за достойнствата на произведенията на изкуството, които изпълваха къщата, но реши, че това не може да бъде определено като разговор. На практика говорещите се интересуваха единствено от личните си изказвания. Мнението на другите хора очевидно би ги раздразнило и разсеяло от собствените им дълбокомъдрия.

Изглеждаха доста странна, егоцентрична групичка — почти като актьори в невероятните си, ефектни облекла и очевидно огромната си нужда да привлекат цялото внимание върху себе си.

Виното и концентратите се лееха на воля, но Мърси подозираше, че не само това допринася за общото веселие. Тук-там долавяше острата миризма на марихуана заедно с още по-трудни за различаване аромати. Доста хора се измъкваха незабелязано от стаята и се връщаха след малко, обхванати от неестествена еуфория.

Крофт може да ме смята за наивна, реши Мърси, но не съм глупава. Все пак наистина бе пораснала на Западното крайбрежие.

— Защо стоиш в ъгъла с тази сериозна физиономия? Това е тържество, Мърси. Я да видим една усмивка.

Гласът на Крофт се чу от лявата ѝ страна и звучеше някак странно весел. Прекалено весел, като се имаше предвид ситуацията.

— А, ето те и теб. — Тя осъзна, че едновременно изпитва облекчение и остро безпокойство. — Тъкмо се чудех къде си отишъл. Не можах да те видя в навалищата и се уплаших да не би... — Млъкна притеснено и се огледа наоколо. Но като че ли никой не им обръщаше

внимание, а и всички подслушвателни устройства, евентуално поставени в салона, вече със сигурност не можеха да доловят такъв тих разговор. Тя погледна раздражено към Крофт. — Защо се усмихваш така? Ти почти никога не се усмихваш. Добре ли си?

— Знаеш ли, много си сладка, като ми се караш така. — Той отпи отново от питието в чашата си. — Добре съм. Невероятно свеж всъщност. Рядко съм се чувствал по-добре от сега.

— Радвам се да го чуя, защото на мен ми изглеждаш доста особен.

— Заблуда на врага — рече той със заговорнически шепот. — Трябва да се смесвам с тълпата.

— Така е. Е, много добре се справяш.

— За разлика от теб. Изглеждаш така, сякаш са ти потънали гемите. Какво пиеш? — Надникна в чашата ѝ.

— Вода.

— Аха, това обяснява всичко.

— Какво обяснява?

Той събра вежди и тръсна глава, сякаш да проясни мозъка си. Очите му потъмняха за момент.

— Няма значение. — Крофт хвърли поглед към шумната многоцветна тълпа. — Време е всички добри призраци да се захванат за работа, нали? Време е да потренират изчезване и материализиране и разни други умения.

Мърси се наклони към него. Сега наистина се бе притеснила, не бе просто нервна, а направо сериозно уплашена.

— Крофт, сигурен ли си, че искаш да го направиш? Няма ли някакъв друг начин да си отговориш на въпросите за Гладстоун? Ако те хванат...

— Няма да ме хванат.

— Направо ме успокой — троснато отвърна тя, ядосана на абсолютното му безгрижие, което ѝ се стори едновременно и неестествено, и твърде нехарактерно за Крофт. — Но какво ще стане, ако те хванат?

— Ще се преструваш на шокирана, както всички останали.

— Какви ми ги говориш?

Той я погали по главата, все едно укротява нетърпеливо кученце, и с подчертано търпение рече:

— Ако ме хванат, просто ще се преструваш, че не знаеш нищо за това какво съм правил в хранилището. Ще казваш на всички, че си шокирана и смаяна. Крайно възмутена дори. Че явно съм те използвал, за да се добера до ценната колекция на Гладстоун. Че просто си една невинна глупачка.

— Вече доста пъти играх тази роля, откакто се срещнахме. Слушай ме сега, Крофт. Смятам, че трябва да обмислиш отново плана си за тази вечер. В градините и басейна сигурно има цяла тълпа от хора. Всеки един от тях може да те забележи как се вмъкваш в хранилището.

— Не. — Той любезно се усмихна на едно поразително младо същество, което си бе боядисало косата така, че да върви със зелената ѝ, впитва по тялото рокля. Дамата отвърна на усмивката му и се понесе нататък, всмуквайки дълбоко от една дълга цигара.

— Какво искаш да ми кажеш с това „не“? — Идваше ѝ да му зашлеви един шамар, за да привлече напълно вниманието му. Изглеждаше някак разсеян, а това доста я притесняваше.

— В момента няма никого при басейна долу. Току-що проверих. Всичко е празно.

— Далас и Ланс вероятно са почистили залата с басейна през последния час — замислено отбеляза Мърси. — Застраховката на Гладстоун едва ли включва двайсетина-трийсетина художници да се напият и да изпопадат като кютуци в басейна. Като си помислиш обаче, надали човек, богат колкото Гладстоун, би се притеснявал чак толкова за застраховката си. Къде всъщност е самият Гладстоун?

— Ей го там до прозореца, говори си с онзи брадатия.

Мърси плъзна поглед из стаята и видя Гладстоун, потънал в привидно сериозен разговор с един нервен младеж. Изабел учтиво стоеше до двамата и слушаше с изражение, наподобяващо артистичен интерес.

— Това е Мика Морган. Запознах се с него преди малко — разясни му Мърси. — Гладстоун казва, че щял да бъде най-търсеният художник на пазара за произведения на изкуството след две-три години. Няма нужда да уточнявам, че Гладстоун вече събира творбите му. Картините в хола са на Морган.

— Защо не идеш и ти при тях?

Мърси разбърка ледчетата в чашата си.

— Пак ли заблуда на врага? Искаш да занимавам Гладстоун и Изабел, докато ти се правиш долу на касоразбивач?

Крофт я дари с лъчезарна усмивка.

— Ще ми направиш ли тази огромна услуга, сладка моя Мърси? Далас и Ланс са толкова заети да се занимават с бара и бюфета тук горе, че според мен едва ли биха слезли долу неочаквано.

— Според мен не се нуждаеш от моята помощ в това начинание — троснато отвърна тя. — Явно можеш да изчезваш и пак да се появяваш без никаква помощ от моя страна.

— Никога не е излишно да се вземат допълнителни предохранителни мерки.

— Е, добре де. — Мърси се нацупи и понечи да тръгне към прозореца, където бяха застанали Гладстоун и Изабел, но нещо я накара да се обърне още веднъж и да каже на Крофт:

— Сигурен ли си, че ще се справиш тази вечер? Колко вино изпи вече?

— Половин чаша. Съвсем достатъчно, за да не правя неприятно впечатление. — Пак се усмихна. — Не се притеснявай, мила. Всичко е под пълен контрол.

— Чудя се защо ли това никак не ме успокоява. — Без да дочака отговора му, тя се шумугна в тълпата, право към Гладстоун и Изабел.

Крофт се замисли за изражението в очите на Мърси, докато вървеше през джунглата от растения в залата с басейна. Тя не одобряваше действията му, но щеше да му помогне. Вече е обвързана с мен, реши той. Това му достави огромно удоволствие. Харесваше му да знае, че е обвързана с него. Когато всичко това свършеше, щеше да си поговори надълго и нашироко именно за това нейно обвързване. Тя бе от жените, които биха останали със своя мъж в добро и лошо. В бедност и богатство, в болест и здраве...

Дяволите да го вземат, със сигурност знаеше, че не се чувства съвсем нормално. Бракът рядко — почти никога — минаваше през мислите му.

Още една вълна на леко замайване го разтърси и той прехвърли мислите си от Мърси към своя стомах. Вече за трети път през последния половин час усещаше, че му се гади. Нищо бог знае колко неприятно, но все пак криеше опасност. Гаденето не можеше да спре човек така, както юмрук във физиономията.

Неразположението му премина и остави след себе си едно особено приятно усещане. Тази лекота в главата му не бе съвсем нормална.

Като че ли не можеше да събере всичките си сили. Сякаш над всичко доминираше това чувство за весела, лекомислена жизнерадост. И тази жизнерадост от време на време се прекъсваше от неприятното усещане в стомаха му.

Крофт си пое дълбоко дъх, опитвайки се да потисне ненормалното замайване. Можеше да изпитва всяко друго неразположение, но не и виене на свят. Нещо не беше както трябва. При други обстоятелства би се отказал от мисията си тази вечер и би я отложил, докато отново възвърне пълен контрол над тялото си.

Опасно е да изгубиш контрол над тялото си, рече си той. Никога не си позволяваше да му липсва усещането, че направлява всичките си реакции. Никога.

Освен когато любеше Мърси.

Е, но тя не бе с него сега. Нямахше никаква причина да се чувства така несигурен и неестествено весел. Нещо не бе както трябва, но вече бе прекалено късно да се върне. Трябваше да получи всички отговори тази вечер. Нямахше да има друга възможност. Даже и ако можеше да убеди Мърси да останат още един-два дни, нямахше да поеме този риск. В момента не я грозеше никаква опасност, но ако Гладстоун и Изабел започнеха да задават въпроси, вече щеше да е време да изведе Мърси от тези планини.

Последното, което искаше да направи, бе да постави Мърси в истинска опасност. Уреждането на стари сметки бе важно наистина, но не по-важно от това да защити Мърси. Тя тъй лесно можеше да попадне в беда, Крофт се усмихна с обич, като си спомни колко склонна бе да постъпва неразумно и прибързано. Определено имаше нужда от него, за да я държи под око.

Тази мисъл веднага го наведе на друга. В главата му се появи образът на Мърси, легнала в ливада с диви цветя. Толкова го привличаше, толкова бе топла, нежна и сладка, а сама не го осъзнаваше.

Крофт отново разтърси глава и се опита да прогони тези неразумни обезпокояващи образи. Какво, по дяволите, му става? Не можеше да си позволи да се разсейва с мисли за Мърси.

Чувстваше се почти като пиян.

Изобщо не бе препил. Беше консумирал само вино от бутилката, от която Далас бе сипал и на няколко други гости. Крофт се огледа и разсеяно отбеляза, че осветлението по тавана е било изключено, преди той да слезе в градината. Тя изглеждаше зловеща със зелените сенки, създадени от лампите, които бяха оставени включени под листата. Общо взето, приятен екзотичен ефект. Би трябвало да допадне на артистичната тълпа горе. Жалко, че нямаше никой от тях тук, долу, освен него.

Може да е много приятно да прави любов с Мърси в тропическа гора.

Крофт прекоси градината и тежко се облегна на стъклените врати, които водеха към хранилището. Оттам виждаше масивната метална врата в стената. Като бутна стъклените врати, остана изумен колко тежки му се сториха те. Не беше забелязал това предната вечер.

Щом влезе в стаята, той се отправи директно към заключеното хранилище. Наложил му се да спре и да се замисли точно каква техника беше използвал предишната вечер, за да отключи. На някакво ниво в съзнанието му блесна, че не беше редно така да се колебае. Беше я запомнил добре в края на краищата. Нищо не трябваше да го бави сега. Той внимателно измъкна фините инструменти от подгъва на ризата си.

За миг се олюля, забил поглед в комплекта миниатюрни шперцове. Стар майстор беше на тези неща. След толкова години практика самите му пръсти знаеха как да боравят с тях. Така че изобщо не бе нормално да седи тук и да се опитва да се сети как точно да ги използва.

Нетърпеливо се обърна към вратата на хранилището. Нямаше много време.

Наложил му се да направи няколко срамно непохватни опита, но накрая сложната ключалка се поддаде, точно както предишната нощ. Само момент по-късно Крофт вече отваряше тежката врата.

Трябва не само да провери хранилището — като през мъгла си спомни той, — но и да хвърля още един поглед на „Долината“. Проклетата книга все още бе ключът към загадката. Беше я разглеждал внимателно вече няколко пъти, но знаеше, че трябва да е изпуснал нещо. Дръжката на вратата се раздвижи под ръката му.

Точно в този момент усети, че съвсем наблизо има още някой.

В същия миг отново му се пригади. Господи — помисли си той, — само това ми липсваше.

Той леко залитна и едва не падна — така му се виеше свят. Бе му нужно невероятно усилие на волята, за да победи обзелата го слабост. Но трябваше да я овладее.

Гаденето поотслабна. Крофт се възползва от възвърналото се чувство на еуфория и тръгна към вратата. Остави хранилището незаклучено, но затвори след себе си. Пристъпи обратно в сенчестата градина и веднага си спомни каква бе първата му мисъл, когато видя залата с басейна.

Добро място, за да се крие човек или да ловува.

Чакълът изскриптя под краката му. Измамното чувство, че всичко е наред, го бе направило непредпазлив. Или шумът дойде от другаде? Да можеше поне това да познае, мамка му!

Едно тежко палмово листо се изпречи на пътя му. Крофт пресегна и го бутна силно настрани, вече нетърпелив. Имаше още някой в градината, сигурен бе в това. И то не гост. Гостите не биха обърнали внимание колко шум вдигат, като ходят. Който и да бе непознатият, той се опитваше да се скрие.

Време е да си поиграем на ловец и плячка, рече си Крофт и изведнъж се почувства непобедим. Мърси винаги му казваше, че й приличал на призрак. Е, дойде време да се направи на призрак.

Още едно изскриптяване на подметки върху чакъла. Неговите собствени стъпки или тези на някой друг? Крофт бръсна с длан челото си и откри, че е мокро от пот.

Не можеше да е от нерви. Много добре знаеше какъв вкус има страхът, а тази вечер не усещаше да го е страх. Още не, поне засега.

Инстинктивно се насочи към басейна. В онази посока имаше повече светлина. Щеше да накара другия да се покаже под синьото сияние на подводното осветление. Избра друга пътека и тръгна към центъра на градината.

Каква абсолютно брилянтна идея, помисли си той. Да накара другия да се покаже! Жалко само, че Мърси я нямаше, за да го види какъв ловък ход предприема. Крофт бе останал с впечатлението, че тя понякога не оценява особено високо способностите му.

Усети движението зад себе си, но тялото му не реагира тъй, както го бе тренирал от години. Всичко се обърка.

Опита се да се обърне, но се препъна и почти загуби равновесие. Това движение едва ли можеше да мине за зашеметяващ образец на добра форма и координация, но сигурно точно то спаси живота му. Ударът, който бе предназначен да попадне отзад на главата му, засегна предимно рамото.

Крофт остана с впечатлението, че някой се издига от храстите и го наблюдава. Но не можеше да се съсредоточи върху образа на анонимния си противник. Изгаряща болка премина по горната част на ръката му и по врата. Болката бе последвана от такъв гняв, че сигурно дърветата в гората биха се превили, ако той бе в състояние да изкрещи.

Но единственото, което можеше да направи, бе да се остави на течението. Той позволи силата на удара да го изпрати през ръба на басейна право във водата.

Някакъв сляп животински инстинкт го накара да скрие всякакъв признак на живот в момента, в който падна във водата. Като се носеше с лице надолу в басейна, той се съсредоточи върху това да задържи въздуха си колкото може по-дълго. Крофт знаеше, че оцеляването му вероятно зависи от това кога нападателят ще реши, че вече се е удавил.

При тези обстоятелства би било съвсем логично скоро да заключи, че е успял.

Крофт отвори очи и се взря в дълбините на сияйната вода. Мърси беше права. Цветът на водата в басейна досущ приличаше на очите на Гладстоун.

Мърси, сладка моя Мърси. Как само ми трябваш!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

За своя собствена изненада Мърси откри, че разговорът с Мика Морган, Гладстоун и Изабел ѝ се струва интересен. Ентусиазмът на Мика бе просто заразителен, а даже и коментарите на Гладстоун да не бяха винаги поразително проникателни и блестящи, човек поне изпитваше удоволствие само като слуша чудния му глас.

— Най-важното в това, че ще работя в Санта Фе — много сериозно обясняваше в момента Мика, — е, че все пак ще бъда на няколко хиляди километра от Ню Йорк. Няма да има защо да се притеснявате, че ще бъда повлиян от „големите на деня“ по Източното крайбрежие. Абсолютно прав бяхте преди две години, когато ми казахте, че трябва да се махна от Ню Йорк. Но аз все пак се променям. Наистина си мисля, че е време да напусна колонията. Започвам да се задушavam тук.

— Местенето в Санта Фе няма да реши проблема ти, Мика. Там е прекалено силно влиянието на Западното крайбрежие — предпазливо възрази Гладстоун. — Имаш нужда от време да затвърдиш уникалния си стил, преди да потеглиш нанякъде, независимо дали към Лос Анджелис, Ню Йорк или Санта Фе. Повярвай ми. Още известно време ще ти действат благотворно сигурността и изолираността в колонията. Те направо сториха чудеса за теб.

Главата на Мика се заклати нагоре-надолу като на кукла с конци.

— Знам, Еразмъс. Колонията направи много за мен. Ще призная, че обикновено си прав, но...

Изабел се усмихна благосклонно.

— Еразмъс винаги е прав. Трябва да му имаш доверие, когато става дума за такива неща.

Мика въздъхна.

— Не се притеснявай, имам му доверие. Също както повечето хора в тази зала. — Усмихна се на Мърси. — Всички, които сме се събрали тази вечер, имаме причина да сме благодарни на Еразмъс. Без неговата помощ и финансова поддръжка повечето от нас сигурно щяха

да се мъчат да си изкарват хляба, като рисуват рекламни плакати или украсяват витрините на универсални магазини. Вие да не би да се готвите да дойдете в колонията?

Мърси скромно се усмихна.

— Боя се, че съм делови човек, а не художник. Но видях творбите ви в хола отсреща. Харесвам вашите приятни, изчистени цветове и форми.

— Мика има необикновено изтънчено чувство за цвят и форма — намеси се Еразмъс.

Мика явно обожаваше подобни хвалебствия.

— Да ви донеса ли още едно питие?

Тя погледна празната си чаша и реши да не споменава, че е пила вода досега. Понечи да отговори, докато подаваше чашата си на Мика, но почти обърка учтивата фраза, тъй като в главата ѝ внезапно изникна образът на водна повърхност.

Синя, сияйна вода. Вода с цвета на очите на Гладстоун. Без да може да се въздържи, Мърси стрелна поглед към домакина. Той тъкмо казваше нещо на Изабел — нещо, което предизвика учтива усмивка на лицето ѝ. После и двамата се извърнаха и започнаха разговор с една жена, облечена в блестящо пъстроцветно трико.

— Мърси? — Мика Морган повдигна въпросително вежди.

— Като че ли ми се пийва чаша... вода.

— Само вода? Без нищо вътре?

— Да, ако нямате нищо против.

— Ама разбира се — сговорчиво каза Мика. — Ей сега се връщам.

Мърси го проследи как се загуби в тълпата. После пак хвърли поглед към Гладстоун и Изабел, които, изглежда, бяха много ангажирани от току-що завързалия се разговор.

В съзнанието ѝ пак пробягаха вълни от сияйна синя вода. Притеснено се почуди как се справя Крофт долу в хранилището. На всеки няколко минути поглеждаше да се увери дали Далас и Ланс са още в залата. Далас обслужваше бара, а Ланс тъкмо излизаше от кухнята, натоварен с поредния поднос сандвичи. Беше го видяла да влиза в кухнята няколко минути преди това.

Образът на водата избледня в съзнанието ѝ, но чувството на безпокойство — не. Мърси започна да се чуди колко време е нужно, за

да се изследва добре хранилището на една частна библиотека. А колко време щеше да мине още, преди някой да забележи отсъствието на Крофт?

Едно можеше да се признае на цялата тази тълпа — предлагаше добро прикритие. Доста мъже, облечени в черно и други тъмни цветове, стояха на различни места из залата, така че отсъствието на Крофт не можеше веднага да бъде забелязано.

Всичко би трябвало да е наред, но явно не бе така.

След като неведнъж се бе събуждала посреднощ, обхваната от това странно чувство на безпокойство, Мърси вече не бе склонна просто да не му обърне внимание, макар че този път я обзе по време на веселото тържество. Съжителството ѝ с Крофт явно ѝ бе помогнало да развие шесто чувство.

Спомни си необичайната му веселост по-рано вечерта. Тя за първи път се усъмни дали Крофт наистина не бе пил прекалено много, преди да тръгне за проучването си на долния етаж. Сам ѝ бе казал, че не е прекалил, но в ръката си държеше преполовена чаша с вино.

Самата мисъл, че Крофт може да е пиян, беше направо смехотворна. Но ако не го познаваше по-добре, би могла да се закълне, че той изглеждаше замаян точно преди да тръгне за подземиято.

Мърси нямаше какво повече да чака. Един бегъл оглед на залата ѝ даде да разбере, че Мика е спрял от някаква руса хубавица, облечена в червени впити панталони, на дванайсетсантиметрови токчета. Гладстоун и Изабел още бяха заети с приятелката си в трико. Мърси се запровира през тълпата към изхода. Никой не ѝ обърна внимание.

Вън в коридора чу няколко гласа да шепнат и да се смеят откъм елегантната всекидневна. Някой беше изключил осветлението там и бе съвсем очевидно, че оттеглилите се в онази стая двойки не са се затворили само за да се наслаждават на облените от звездна светлина Скалисти планини.

Мърси изчака минута, за да провери дали някой не я е забелязал, а после тръгна към стълбището. Смеховете, заедно с миризмата на марихуана и цигарен дим, бързо изчезнаха, когато се спусна към долния етаж на голямата къща.

Странната тишина и познатата комбинация от мирис на хлор и буйна зеленина я удари в носа веднага след като отвори стъклените врати и пристъпи на платформата. Сияйната синева на басейна

привлече погледа ѝ. Залата бе тъмна, тъй като лампите на тавана бяха изключени, но бе по-светла от предишната вечер, когато светеха единствено лампите в басейна. Тази вечер зеленикавата светлина изпод храстите осветяваше пътеките, водещи към водата.

Тя така и не разбра със сигурност какво точно я накара да тръгне към басейна. Разумно погледнато — рече си тя, — би трябвало първо да проверя в хранилището. Но аурата на сияещата вода я привлече неудържимо. В последно време този нюанс на синьото явно я преследваше неотменно в мислите ѝ. Мърси усети, че краката ѝ сякаш сами я понасят по бялата чакълена пътека.

Видя тъмните очертания на нещо, плаващо по водната повърхност, в момента, в който слезе от платформата. Разтърси я ужас. През палмовите листа и папратите успя да зърне някакво подобие на черен крачол, който бавно се поклащаше във водата, но това ѝ бе съвсем достатъчно. В басейна имаше човек и който и да бе той, явно не се движеше.

Именно цветът на панталона увеличи още повече ужаса ѝ при тази гледка. Мърси хукна натам. Вярно, че и други мъже на тържеството горе бяха облечени с тъмни дрехи, но бе готова да се обзаложи, че те още са в залата. Мъжът в басейна бе Крофт.

Не може да е мъртъв. Не по този начин. Крофт Фалконър не е от хората, които биха приключили земните си дни, като се напият безпаметно и се удавят след това в басейн.

— Крофт! О, божичко, Крофт, да не си посмял да ми се давиш така! *Да не си посмял!* — Мърси стигна до ръба на басейна, като леко се препъна, докато свали сандалите си с високи токчета, и след това се гмурна във водата. Крофт се носеше над повърхността, като че ли бе изпаднал в безсъзнание или бе мъртъв.

Полита на роклята ѝ подгизнаха и натежаха като олово почти на минутата. Но тя бе само на метър-два от Крофт. Мърси бясно загреба и грабна ръката му.

Крофт се размърда при докосването ѝ, преобърна се като видра във водата и самодоволно се усмихна.

— Знаех си, че ще дойдеш рано или късно — каза той. — Никога преди не ми се е налагало да разчитам на друг човек. Страшничко беше. Но знаех, че мога да се осланям на теб. Странно, а?

Мърси го пусна, все едно се бе опарила.

— Какво е това? — просъска тя през стиснати зъби. — Някаква игричка? Крофт, уплаши ме до смърт!

— Не, не съм — отвърна той, сякаш предварително бе мислил дълго по въпроса. — Не си от тези, дето се плашат до смърт. Може и да изпитваш ужас, но продължаваш да действаш, да се бориш. В природата ти е, нали разбираш? Между другото, виждам гърдите ти през този мокър плат, е който си облечена. Много си секси.

— Видиотен глупак — яростно прошепна тя и внимателно се загледа в ненормално веселото му изражение. — Ти *наистина* си пиан.

— Аз никога, не се напивам — възрази Крофт и дръзко се ухили. — Но сигурно би било интересно да те види теб човек, когато си подпийнала. Дали ще забравиш всичките си скрупули и ще ми налетиш в леглото?

— Няма смисъл да говоря с теб в момента. Здравата си се наредил. — Мърси започна да го тегли към края на басейна. Той доволно се влачеше след нея натам, без да ѝ помага или да възпрепятства усилията ѝ. — Трябва да се махаме оттук. За бога, Крофт, направо е чудо, че не си се удавил.

— Мога да не дишам доста дълго време — гордо ѝ довери той.

— Така ли? — Довлече го до стъпалата и с усилие се опита да го закрепил на крака във водата. — Колко време можеш да не дишаш?

— Доста.

— О, направо страхотно. Колко време си висял тук в басейна, за да тренираш задържане на въздух?

Олюлявайки се, става на крака, а от лицето му се стичаше вода.

— Доста — повтори той. — Доста дълго. — После се приведе към нея, сякаш да ѝ довери нещо важно: — Тъкмо щях да се предам и да поема въздух, когато ти се появи.

— Колко мъдро от твоя страна. — Тя прихвана с една ръка подгизналата си рокля и го цапна с другата през дланта. — Хайде, Крофт, размърдай се, мътните те взели.

— Недей да ругаеш. Няма нужда от ругатни. Не подхожда на една дама. — Думите излизаха съвсем леко завалени, а той с препъване се изкачи по стъпалата и посегна да се задържи на перилото. — Хубаво е, че не ми се наложи да поема въздух. Щяха да ме усетят. Наблюдавах ме, нали разбираш? Искаха да са сигурни, че съм се

удавил. Но сега, като си тук, ще трябва да се престорят, че всичко е тип-топ.

— Крофт, нямам ни най-малка представа за какво ми говориш и ако не искаш да те ругая, опитай да се държиш прилично.

— Прилично се държа. Безупречният джентълмен. Ако не се държах прилично, познай какво щях да правя в този момент.

— Като че ли не ми се ще да разбере — измърмори тя, докато го дърпаше и побутваше към най-горната стълба. Извън водата беше доста по-трудно да го направлява.

Той щастливо ѝ се хилеше.

— Ако не бях такъв безупречен джентълмен, щях да те завлека в средата на тази фалшива тропическа градина, да смъкна всичките ти дрехи и да те любя, докато вече не си в състояние да ми се караш, да ме ругаеш или да ми крещиш. Когато приключехме, сигурно даже нямаше да можеш и да ме понижеш с гневен поглед, с който ме стрелкаш сега. Просто щеше да си вкопчена в мен, шепнейки името ми, докато пламналата страст те изпепели. Само като си помисля, и се възбуждам.

Като че ли собствените му очи бяха пламнали вече. Мърси усети как ѝ става приятно от този предвкушаващ удоволствието поглед в лешниковите очи на Крофт. Сама не бе сигурна дали издайническата руменина по бузите ѝ бе реакция на тази нежно изказана сексуална заплаха, или просто е резултат на искрен гняв.

— Не мога да повярвам, че си си позволил тъй да се наредиш — измърмори тя и го пусна, за да намери сандалите си, — направо не мога да повярвам. Отвратително.

Той посегна да докосне гърдата ѝ, която ясно се очертаваше под мократа материя.

— Не го направих нарочно, нали знаеш?

Тя блъсна ръката му.

— От това не ми става много по-леко.

Крофт се огледа наоколо, очевидно търсейки нещо.

— Къде е?

— Кое? Хавлията? Идеята да поплуваш като че ли ти е хрумнала доста внезапно. Не си си донесъл хавлия. Следващия път мисли предварително! — От нея се стичаше вода. — Чакай малко. Виждам

една на шезлонга ей там. Някой от гостите трябва да я е оставил следобед. — Вдигна я и му я хвърли.

Крофт склочи съсредоточено вежди, загледан в хавлията в ръката си. Раздразнено разтърси глава.

— Не хавлията. Книгата.

Мърси замръзна, хванала в ръка единия си сандал. Вдигна поглед към лицето му.

— Крофт — рече тя, колкото може по-внимателно и ясно, — ти успя ли да влезеш в хранилището?

Той ѝ намигна.

— Естествено. Затова слязох долу, спомняш ли си? А аз винаги завършвам това, което съм започнал.

Мърси бавно стана на крака, докато с почти механичен жест изстискваше полите си. Водата и залата с градината бяха топли, но нея изведнъж я обля истинска студена вълна.

— Ти да не си изнесъл книгата от хранилището?

— Така смятам. — Той отново се намръщи. — Исках още веднъж да я погледна.

— „Долината“ ли, Крофт? — Мърси го сграбчи за мокрия ръкав, опитвайки се да го накара да съсредоточи вниманието си върху нея. — „Долината“ ли изнесе от хранилището? По дяволите, защо ли се опитвам да водя смислен разговор с теб, докато си в това състояние.

Настроението му отново се промени. Явно беше, че непознатата липса на координация го озадачаваше даже и в сегашното му състояние.

— Какво става с мен?

— Пиян си. Хайде, време е да си лягаш.

Той тръсна глава, но не се опита да се отскубне, когато тя го прегърна през кръста и го поведе надолу по пътеката.

— Книгата — спря се изведнъж той.

— Книгата е на безопасно място. — Тя усети промяната в настроението му. Притесняваше се да го гледа как превключва от състоянието на глупава приповдигнатост към явно безпокойство за „Долината“.

— На безопасно място? Значи си я взела?

Главата му се извърна мигновено и само за няколко секунди Мърси си помисли, че вижда искрата на нормален разсъдък в очите му.

После реши, че по-скоро е било измамен ефект на лошото осветление.

— Книгата не е у мен. В хранилището е — търпеливо му напомни тя.

— Вземи я.

— Какво? — Мърси се закова на място. — Да не си луд? Как ще вляза в хранилището?

Крофт избърса водата от челото си с хавлията.

— Оставих го отворено. Бях там, когато усетих, че някой ме следи. Затворих вратата, но не я заключих, като се върнах да видя кой е в градината. — Спря и направи гримаса: — Мамка му. Като че ли най-накрая ще взема да повърна. Мислех си, че гаденето е отминало.

— На стомаха ли ти е зле? Крофт, чуй какво ти говоря.

Той си пое дълбоко въздух.

— Така. Оправих се. Проклето гадене!

Мърси започна да се ядосва и да се плаши. Сграбчи реверите на мократа му риза и се опита да го разтърси. Той премигна и погледна надолу към нея.

— Намери ли някого тук в градината? — тихо го попита.

— Не ми се наложи — обясни и Крофт. — Той ме намери. Беше мъж. Далас или Ланс. Срамота. По принцип не би трябвало да може да се приближи толкова близо до мен, без да го усетя. Нещо ми е станало, Мърси.

Изведнъж й се зави свят.

— Той ли те хвърли в басейна?

Крофт се замисли.

— Смятам, че се опита да ме повали и да ме хвърли в басейна. Но аз го изиграх. — Ухили се при спомена за собствената си проникателност. — Скочих в басейна по свое желание.

— О, божичко! — Мърси го грабна за ръката и забърза пак по пътеката. — Трябва да се махаме оттук.

Крофт изведнъж се запъна. Не че се дръпна от нея, но се спря напред пътеката. Мърси не можеше изобщо да го мръдне.

— Не и без книгата — каза той. — Иди да вземеш книгата.

Мърси вече беше на ръба на силите си.

— Ако взема проклетата книга, ще тръгнеш ли с мен?

Той кимна доволно. Прелъстителната усмивка се върна на устните му.

— Естествено. С теб бих тръгнал навсякъде, Мърси.

— *Млъквай веднага!* Забъркали сме се в сериозна каша. Ако не спреш да ми говориш глупости, ще те хвърля обратно в оня басейн, ясно ли е, Крофт Фалконър?

— Как се намръщи само. Голям късмет извади, че съм толкова добър по душа, а?

Тя реши, че единственото, което може да стори, е да не обръща внимание на по-голямата част от приказките му. Като че ли книгата бе единственото нещо, което наистина го интересуваше. Ако я вземеше, той можеше да стане по-податлив и да изпълнява нарежданията ѝ.

Мърси стигна до решение. Явно щеше да ѝ се наложи да даде няколко разпореждания на Крофт тази вечер. Накрая беше успял да я убеди, че нещо не е както трябва в имението на Гладстоун. Най-разумно би било да си тръгнат. Съвсем очевидно беше, че той не е в състояние да организира оттеглянето им. Именно тя трябваше да се справи с проблема.

— Крофт, слушай ме сега. Ще взема „Долината“, ако успея да вляза в хранилището. После се качваме горе. Ако някой ни види, ще се правим, че си много пиян и трябва да си легнеш. Качим ли се в стаята, събираме си нещата и слизаме по задните стълби, където е паркирана колата. Ясно?

Той се усмихна и кимна в съгласие.

— Както кажеш, сладка моя Мърси. Ти поемаш командването.

— Последното добре го запомни! — Поведе го но пътеката към тъмната на градината. Под една палма го спря. — Така, Крофт. Сядай тук и не мърдай, докато не се върна. Ако някой се покаже на площадката, няма да успее да те види. Просто стой абсолютно неподвижен и не мърдай. Все едно, че медитираш. Ще можеш ли да го направиш?

— Лесна работа. — Той веднага се сниши и зае поза с кръстосани под себе си крака, а после я погледна за одобрение. — Страхотно, нали?

— Просто съм поразена — измърмори тя. — Сега отивам за книгата. Помни: да не си мръднал, докато не се върна!

Искрица на по-трезв разум се появи за миг в очите му.

— Отиваш за книгата?

— Да.

— Хубаво. Побързай.

— Повярвай ми — рече тя, когато се обърна и пое през градината, — наистина ще бързам.

Може Крофт да се беше заблудил! Може да не бе оставил хранилището незаключено. Ако не успееше да влезе там и да вземе книгата, просто щеше да го излъже, че я е скрила у себе си. В полумрака на градината той можеше да не усети измамата, а и в сегашното си състояние вероятно нямаше да е склонен да поиска да провери.

Помещението, през което се влизаше в хранилището, бе тъмно. Мърси се подвоуми дали да светне, но реши, че това би било най-глупавото нещо. Като се опита да си припомни горе-долу къде се намира тежката стоманена врата, тя предпазливо прекоси помещението и пипнешком тръгна край стената.

Спомените ѝ се оказаха доста точни. Само след секунди ноктите ѝ задраха по метал. Намери дръжката и не знаеше дали да се моли Богу тя да се превърти, или да не поддаде и милиметър.

Дръжката се завъртя съвсем лесно. Крофт наистина бе оставил вратата отключена. Невероятно постижение, като се има предвид очевидното му състояние. Мърси пое дълбоко дъх и пристъпи в хладната стая.

Сега ѝ трябваше светлина. Нямаше начин да открие „Долината“ само с опипване. Но не можеше да рискува ивица светлина да проникне в главната зала. Трябваше да затвори вратата на хранилището зад себе си, за да включи лампата вътре и да потърси книгата. Самата мисъл да остави масивната врата да се затвори зад гърба ѝ бе почти достатъчна, за да се откаже от цялата история.

Мърси си спомни, че бе питала Гладстоун какво ще стане, ако остане заключен в хранилището. Той я бе уверил, че за него хранилището не е капан. Даже напротив. Мърси стисна зъби и тихо затвори вратата. После посегна и включи лампата.

Внезапната ярка светлина я накара да запримига стреснато, докато очите ѝ свикнаха. После бързо се върна към онази част на стаята, където Гладстоун бе прибрал малката си колекция от „любопитни“ книги. „Долината на тайните съкровища“ от Бърли лежеше точно там, където я бяха оставили. Мърси я грабна от рафта.

— Освен неприятности, нищо друго не си ми донесъл, Ривингтън Бърли! Чудя се дали си наясно какво излиза, като пишеш еротична литература! Защо не си беше някой метафизичен поет или нещо такова.

Не смееше да диша, докато не загаси пак лампата и тръгна към вратата. В продължение на няколко кошмарни секунди вратата не поддаде на нейния натиск. Испита ужас, че може случайно да е задействала вътрешния заключващ механизъм. Никога не бе си мислила, че страда от клаустрофобия, но сега, когато вратата не помръдна, тя осъзна, че изпитва огромен страх да не се окаже затворена в това малко, затулено пространство.

В този момент теглото ѝ надделя над естествената инерция на солидната врата и тя тихо се отвори навън. Мърси бързо прекрачи издигнатия метален праг и затвори вратата зад себе си. Поколеба се, а после реши да пусне заключващия механизъм. Ако имаха късмет, Гладстоун можеше изобщо да не се досети, че някой е влизал. Посегна и натисна малкия бутон на вратата.

Последва едва чуто изщракване и вратата се заключи.

Мърси усети, че започва да трепери от студ в мократа си рокля. Стиснала здраво „Долината“, тя пак подбра подгизналите поли и се измъкна в градината.

Крофт я чакаше точно там, където го бе оставила, мълчаливо седнал в позата си за медитация. Завъртя глава към нея, докато тя се приближаваше през сенките.

— Привет, скъпа. — Гласът му прозвуча дрезгав и сладен.

— Взех „Долината“. Хайде да тръгваме. — Наведе се да го хване за ръката и го изправи на крака. Усети, че настроението му пак се сменя.

— Добре ли си?

— Пак ми се гади — завалено изрече той.

— О, Крофт, не точно тук и сега. Чакай, докато се качим горе.

— Понякога си голяма командаджийка.

— Изобщо не мога и на малкия ти пръст да се меря в това отношение. Дай ми хавлията.

— Защо?

— За да мога да увия книгата, глупчо. Не ми се ще някой да ни види как се качваме горе, понесли тъпата книга. Как ще обясним защо

сме я взели от хранилището?

— Логично разсъждение — рече Крофт, искрено възхитен.

— Хайде да побързаме.

Успяха да стигнат до първия етаж на къщата, без да срещнат никого. Мърси тъкмо превеждаше Крофт покрай затъмнения вход на хола, когато една доста подпийнала любовна двойка се появи на вратата и почти се сблъска с Крофт.

— Внимавайте покрай мен — учтиво ги посъветва той, — че може да повърна върху обувките ви.

Жената, която освен блестящите сенки над очите си нямаше почти нищо друго по себе си, го зяпна със смаяно изражение. Нейният спътник бързо дръпна крака си от Крофт.

— Да не ви се повдига? — състрадателно запита жената.

— Тъх — весело призна Крофт.

— Целите сте мокри — забеляза мъжът.

Мърси дръпна Крофт за китката. Държеше увитата в хавлия книга колкото може по-далеч от очите на непознатите.

— Хайде, поразмърдай се, скъпи. Няма нужда да се излагаш тук на тържеството.

Крофт съзаклятнически се ухили на новите си познати.

— Опитва се да ме закара горе, за да я прелъстя.

— Крофт!

— Окей, окей, миличка. Идвам. Няма да те карам да чакаш.

Тъкмо бе сложил крака си на първото стъпало, което водеше към горния етаж, когато Изабел Аскейниъс се появи в коридора. Тя смаяно изглежда двойката по стълбите; очите ѝ ги пронизваха с остър и питащ поглед.

— Мърси? Какво е станало? И двамата сте вир-вода. Наред ли е всичко?

— Здравсти, Изи! — добродушно изтърси Крофт; думите му прозвучаха съвсем леко завалени. — Това да не е нов пилотски костюм? Страхотен е! Сигурно ще тръгне нова мода от него.

— Не му обръщайте внимание — с въздишка рече Мърси, — натряскал се е здравата. Реши да се къпе посреднощ и едва не се удави. Ще го кача горе да си легне.

Изабел погледна Мърси.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не — отвърна Крофт, преди Мърси да успее да отклони предложението. — Не ѝ трябва помощ. Просто малко по-вече опит, това е. Ще се погрижа да натрупа доста опит — доверително се наведе към Изабел и едва не падна. — Мърси е малко срамежлива. Много е съдържана в някои отношения, ако разбираш какво искам да ти кажа. Но се учи.

Мърси сложи длан на устата му.

— Дотук с твоите приказки — изсъска тя. — Караш ме да се срамувам. — Той я погледна над дланта ѝ и в очите му се появи едно абсурдно, обидено изражение. Мърси се обърна към Изабел.

— Моля да ни извините, Изабел. Много унизителна история. Ще го кача право в стаята и ще го оставя да поспи, за да му мине.

— Не разбрах, че е пил толкова много.

— Не издържа много на пиене.

Крофт се опита да протестира с неразбрано мучене иззад ръката на Мърси. Тя усети езика му върху дланта си и бързо дръпна пръстите си. Той тържествуващо се усмихна, доволен от малката победа.

— Я се дръж прилично! — сопна му се Мърси, все още стиснала книгата, и обърна гръб на Изабел. Опита се да използва тялото на Крофт като параван, за да скрие хавлията от погледа на жената. — Нали ще помолите Еразъм за извинение от мое име?

— Разбира се. Сигурна ли сте, че нямате нужда от помощ?

— Да, благодаря. Ще се справя. — Тръгна по стълбите и Крофт послушно я последва, като тялото му почти изцяло закриваше дребничката ѝ фигура. Той помахна на Изабел, докато тя се скри от погледа им.

— Страхотен пилот е — каза той, когато Мърси го забута по коридора право към стаите им.

— Като си толкова луд по нея, защо се натряска на партито ѝ и стана за смях? — Мърси започна да разкопчава ризата му.

— Не съм луд по нея. Просто отбелязах един факт. Добър пилот е. Мисля, че съм луд по теб обаче. — Погледна надолу към Мърси, която свали мократа риза от раменете му и се захвана с токата на колана му. — По-лесно става, ако първо свалиш обувките.

— Как не се сетих за това! — Адски раздражена, но още поуплашена, Мърси го бутна на леглото и коленичи пред него. Остави „Долината“ на леглото.

Крофт не обърна внимание на книгата.

— Сега ще ме съблечеш и ще се хвърлиш върху мен ли?

— Не, възнамерявам да те хвърля под душа.

— Но аз вече съм мокър.

— И на двамата ни е студено. Трябват ни по един горещ душ и сухи дрехи. И то бързо. — Най-сетне свали обувките му и се изправи. — Смъквай си панталоните и влизай под душа.

Той се намръщи и се опита да ги разкопчае.

— Трябва ми помощ.

— О, боже, не мога да повярвам направо! — Собствените ѝ пръсти трепереха — отчасти от студ, отчасти от ужасно притеснение, докато разкопча панталоните му и му помогна да се измъкне от тях. Задачата никак не беше лесна. Крофт продължаваше да има проблеми с равновесието. По някаква причина това искрено го притесняваше.

— Не съм пиян — промърмори той, залитайки, вече гол, към вратата на банята, — не може да съм пиян. Никога не се напивам. Не мога да поема такъв риск. Може да нараня някого неволно. *Никога не пия без мярка.*

Мърси се заслуша в завалените му приказки. Пак ѝ мина през ум, че може и да е прав. Не е възможно да е пиян. Крофт имаше работа за вършене тази вечер. Последното, което би направил, е да прекали с пиенето, преди да се захване с хранилището.

Хвана го за ръката точно когато пристъпваше вече под душа.

— Крофт, ако не си прекалил с алкохола, *какво тогава ти е станало?*

— Да пукна, ако знам! — Вдигна ръка към челото си. — Вие ми се свят.

Мърси нямаше какво повече да чака. Пресегна се към картонената чаша, поставена на рафта до мивката, напълни я с вода и му я подаде.

— Ето, започвай да пиеш.

— Не съм жаден. — Но той взе чашата и я изпи.

Тя пак я напълни и го накара да погълне течността. Когато я наля за трети път, Крофт започна да протестира.

— Не искам повече — измърмори той. — Повръща ми се.

— Добре, точно това искам от теб. Но първо трябва да разреда това, което са използвали, за да те отровят. После можеш да

повръщаш, колкото ти душа иска. Ще се опитаме да извадим всичко, което е останало в стомаха ти. Изпий водата, Крофт!

Той се вторачи в нея над ръба на чашата.

— Отрова?

— Ако наистина не си пиан, то трябва да си отровен или дрогиран. Побързай!

Крофт приключи и с третата чаша вода и направи физиономия.

Внезапно се извърна към порцелановата тоалетна чиния. Мърси го държеше да не падне, докато неразположението му премина.

Изабел отиде да потърси Гладстоун. Щом го намери, тя го дръпна настрана. Знаеше, че няма да остане много доволен.

— Мърси го измъкна от басейна, преди да се удави, но вече е доста зле — бързо рече Изабел. — Мисли си, че е пиан. Тя го качи горе да го сложи да си легне.

Очите на Гладстоун гневно пламнаха.

— Трябваше вече да е мъртъв. Трябваше всичко да заприлича на най-обикновен нещастен случай на удавяне. Пиан гост се подхлъзва и пада в басейна. Нямахте от какво да се притесняваме при аутопсията.

— Знаем. Нещо се е объркало.

— Не обичам некомпетентността. — Далас или Ланс се провали.

— Не знам кой от тях се е измъкнал за момент, за да удари Фалконър по главата и да го хвърли в басейна, но който и да е бил, е оплескал цялата работа.

— Трябваше да се увери, че Фалконър е мъртъв.

— Не биваше да се бави край басейна повече от минута-две — припомни му Изабел, — нали такъв беше планът. Ако властите започнеха да задават неудобни въпроси, можеше да се окаже, че някой от хората на тържеството е забелязал един от телохранителите да отсъства за критичните няколко минути. Трябваше да стане много бързо. Освен това Фалконър трябваше да е в безсъзнание, когато паднеше в басейна. Трябваше да се е удавил без допълнителна помощ.

— Не мога да толерирам нечий неуспехи.

— Този неуспех може да се поправи — увери го Изабел.

— Най-добре да се заемеш с това. Не ми се нрави начинът, по който се развиват нещата, Фалконър не трябваше да се измъкне от

капана. Наркотикът трябваше да доведе до алкохолно опиянение.

— Така е и станало. Той изглежда съвсем пиян. Проблемът е, че Пенингтън го е измъкнала от басейна, преди да се удави.

— Дръж под око Фалконър и Пенингтън.

Изабел кимна.

— Разбира се, но се съмнявам да тръгнат накъдето и да било. Фалконър едва се държи на крака, а скоро и това няма да може да прави. При всички случаи няма как да се измъкнат, без да разберем. Ако се опитат, само ще ни улеснят. Пиян човек, кола и планински път. Всички съставки, нужни за нещастен случай. Може в крайна сметка да се окаже най-простият начин. Ще реши проблемите ни и с двамата наведнъж.

Гладстоун замислено поклати глава.

— Да. Може наистина да се окаже най-простият начин, Фалконър проникнал ли е в хранилището?

— Не. Още е заключено. Далас провери.

Гладстоун кимна.

— Отлично.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофт вече цял се тресеше, когато Мърси го вкара под душа. Бледността му се виждаше даже под естествения загар на кожата. Очите му трескаво блестяха на изнуреното лице и по всичко личеше, че единствено силата на волята още го крепи на крака.

Но мислите му, изглежда, се избистряха или Мърси поне така си каза, когато съблече мокрите си дрехи и влезе до него под душа. Горещата вода й подейства добре. Сега осъзна колко се беше смръзнала всъщност.

Крофт любопитно я изгледа, когато и тя пристъпи под душа.

— Имам чувството, че не си дошла тук, за да се позабавяваме. — Беше се облегал с ръка на облицованата с плочки стена и бе подложил глава под струята на душа.

— Прав си. Тук съм, за да се погрижа да не издъниш пода, като паднеш по лице.

— Какъв смисъл да ме спираш вече. Та аз чудесно се справих с въпросното издънване още от самото начало. Боже, не мога да повярвам, че така се провалих. Тук нещата се замотаха, както преди три години. — Затвори очи и протегна и другата си ръка, за да се задържи в изправено положение. — Ама че бъркотия.

— Ти по принцип не се проваляш така, нали? — Мърси знаеше, че той не е в състояние да продължава с коцкарските шегички, които беше бълвал доскоро, но все пак й беше някак неловко да стои под душа с него. В момента, в който и двамата се постоплеха, трябваше да го изведе от къщата.

— Преди три години се провалих — замислено рече Крофт, сякаш обхванат от желание да се самобичува. — Но като не се смятат тогавашният и днешният случай, не, по принцип не се излагам така.

— Ах, ти си просто едно чудо в панталони!

Той отвори едното си око.

— Ти си луда.

— Не, страх ме е. — Тя посегна и спря душа. — Хайде, Крофт, трябва да се махаме оттук. Ще събера и твоите неща, докато се обличаш.

— Мисля, че не съм в състояние да карам из планините тази вечер — тихо рече Крофт и я погледна, когато тя му хвърли хавлията.

— Ти няма да караш. Ще карам аз.

— Добра шофьорка ли си?

— При настоящите обстоятелства аз съм най-добрата, с която разполагаш.

Устните му се извиха в измъчена усмивка.

— Съвсем вярно.

Мърси не беше сигурна дали тази усмивка е резултат от наркотика, с който го бяха натъпкали, или Крофт наистина смяташе ситуацията забавна.

Тя бързо приключи с избърсването, уви хавлията около тялото си и грабна неговата от ръцете му.

— Стига толкова, добре си вече. А сега да те облечем с някакви сухи дрехи. Партило още тече. Досега повечето от гостите вече яко ще са се надрусали. Предполагам, че ще можем да слезем долу и да стигнем до колата, без някой да забележи даже, че сме тръгнали.

— Съмнявам се. — Крофт ѝ позволи да го заведе до спалнята. Сякаш не съзнаваше, че е чисто гол. Явно повече го притесняваше треперенето на ръцете му.

Мърси го изгледа притеснено, докато му подаваше чиста риза.

— Какво искаш да кажеш с това „съмнявам се“?

— Прекалено просто ми изглежда.

— Но при всички тези хора тук никой няма да посмее да ни спре, даже наистина да ни види, че си тръгваме. Ще има петдесет свидетели.

— Може да има. Може и да няма. — Той започна да си закопчава ризата и съсредоточи цялото си внимание върху тази операция.

Мърси беше направо бясна от яд.

— Да нямаш някоя по-добра идея?

— Не.

— Страхотно! Ами тогава, докато не те осени някой по-блестящ план, защо не спреш да подценяваш моите предложения?

— Дадено. Никакво подценяване на твоя план, докато не измисля нещо по-добро. Къде ми е панталонът?

— Ето го. — И тя му хвърли дънките с една ръка, докато с другата вадеше от дрешника малката му пътна чанта.

— Обувките ми са мокри. Ще ходя бос. — Крофт огледа из стаята, намръщен.

— Добре. Ще си събера нещата. Стой тук и никъде не мърдай, ясно?

Погледът му се стрелна към разтревоженото ѝ лице.

— Можеш да спреш да се държиш с мен, все едно съм пияният ти съпруг, който те е изложил пред гостите. Главата ми се поизбистря.

— Не се притеснявай, няма опасност да те помисля за съпруга си, пиян или какъвто и да било. Сега дръж това. — Бутна чантата в ръката му. — Веднага се връщам.

Беше готова само за минути, след като небрежно набута всичките си вещи заедно с „Долината“ в малкото куфарче. Когато се върна в другата стая, Крофт стоеше на мястото си. Той се усмихна лъчезарно.

— Не съм мърдал.

— А сега дали ще можеш да го направиш? — загрижено го попита тя. Той наистина не се тресеше така ужасно, както по-рано, но, изглежда, единственото, което го държеше на крака, бяха силната му воля и натякванията на Мърси.

— След теб, скъпа. Аз още не съм измислил по-добър план.

Тя протегна ръка.

— Ключовете на колата у теб ли са?

Той се замисли за момент.

— Ей тук вътре. — Потупа чантата, която държеше. Отвори ципа на джоба и ѝ подаде ключовете.

Мърси ги сграбчи и усети, че собствените ѝ пръсти треперят. Срамота, упрекна се тя. Слава богу, Крофт поне ѝ бе в помощ.

— Окей, шоуто започва.

Коридорът пред апартамента им все още бе празен, когато се появиха на вратата. Смехът, музиката и разговорите се чуваха все така силно и се носеха из цялата къща. Мърси преведе Крофт през застлания с килим коридор към задното стълбище.

Никого не срещнаха по пътя, но като се измъкнаха навън в хладната нощ, пред тях се появиха две стройни тъмни очертания.

— Кучетата — прошепна Мърси и се закова на място, — мислех, че ще са затворени в огражденията си.

Доберманите не издадоха ни звук, но малките им уши застанаха тревожно изправени. Приближиха се. Мърси отстъпи уплашено.

Крофт не помръдна. Наместо това протегна ръка към по-близкия доберман.

— Спокойно, моето момче — тихо рече той. — Само излязохме за малко да поемем глътка чист въздух. — Продължи да шепне на животното толкова тихо, че Мърси почти не чуваше думите.

Кучетата, наклонили глави настрана, внимателно слушаха. Каквито и съмнения да бяха възникнали в кучешките им мозъци, то думите на Крофт успяха да ги разсеят.

— Всичко е наред — най-накрая каза Крофт, — няма да ни пречат.

— Сигурен ли си?

— Напълно.

— Никога не съм харесвала доберманите — прошепна Мърси, докато се промъкваше край застаналите нащрек животни. — Винаги изглеждат така, сякаш всеки миг ще се нахвърлят.

— Това е така, защото те наистина са готови всеки миг да се нахвърлят.

— Вече ми е ясно. Как си се сприятелил толкова добре с тези два песа?

— Погаждам се с кучетата. Взаимно се разбираме.

— Може би си се захванал не с каквото трябва. Би трябвало да отглеждаш кучета.

Мърси и Крофт метнаха чанти на задната седалка на тойотата. Мърси се вмъкна на мястото на шофьора. Превъртя ключа в стартера, а Крофт седна до нея и затвори вратата. Когато тя подкара автомобила, той се надвеси над нея да погледне какво показва бензиномера.

— Е, изкарали сме късмет в две отношения.

— Кои по-точно? — Цялото внимание на Мърси бе концентрирано върху това как кара колата; веднага се отправиха към портата на двора.

— Никой не е изпразнил резервоара, а и знам как да отворя портата.

Пръстите на Мърси стиснаха волана по-силно.

— Сигурно си мислиш, че това е твърде голям късмет, за да е съвпадение.

Той облегна глава на седалката.

— Съществува като възможност.

— *Крофт*.

— Не се стряскай. Това беше твоят брилянтен план. Или забрави?

Тя се изчерви.

— Може би се оказа сполучлив, защото го реших на момента. В края на краищата никой не е очаквал да се измъкнем тази вечер.

— Вярно. Те очакваха да свърша захлупен по лице в басейна. Що се отнася до теб...

— Да, какво искаш да кажеш?

— Не знам, Мърси — уморено заговори Крофт. Някаква непобедима умора като че ли заемаше мястото на сменящите се досега епизоди на пиянска еуфория и гадене. — Още не мога да се оправя. Давай да се махаме оттук.

— Как се чувстваш, Крофт?

— Изтощен. — Той вдигна ръце пред себе си и ги разгледа на слабата светлина от таблото. — Но мисля, че все пак ще мога да се справя с вратата.

Няколко минути по-късно се оказа, че преценката му е била правилна. Светлините на голямата къща избледняха в далечината, когато Мърси прекара тойотата през вратите на имението и започна да се спуска по стръмния път. Само няколко минути по: късно стигнаха до бариерата без всякакви произшествия.

— Сигурно щеше да минеш с колата през тази бариера, ако ти се беше наложило — съвсем логично отбеляза Крофт, когато се върна в колата, след като беше отключил и отворил бариерата. — Но като че ли тази вечер късметът ти не знае граници.

Огромният автобус, докарал тълпата гости, се възправяше под светлината на звездите и приличаше на заспал динозавър. Мърси зави с тойотата край него и преодоля първия от безкрайната поредица завои, които оформяха планинския път километри нататък. На излизане от първия завой се чу изсвирване на гуми.

— Да разбирам ли, че нямаш много опит в шофирането по планински пътища? — отбеляза Крофт след няколко минути.

— Не се притеснявай, бързо се уча.

— Добре. — Той пак затвори очи.

Изолираността, както и острите, сякаш безкрайни завои са достатъчни да притеснят и най-спокойния човек, рече си Мърси, докато се опитваше да се съсредоточи върху управлението на колата. Беше изминала само няколко бавни, мъчителни километра, когато забеляза краткото присветване на фарове в задното огледало. Те изчезнаха почти веднага, отрязани от един от завоите на пътя зад нея, но бе сигурна, че ги е видяла. Тя настъпи здраво педала на газта.

— Крофт!

Очите му веднага се отвориха и на момента се вторачиха в почти обратния завой, в който тя влизаше с висока скорост.

— А, Мърси, защо не понамалиш малко? Даже и моето порше не може да взема такива завои с тази скорост.

— Някой ни преследва.

— Е, който и да е той, бихме му спестили притеснението изобщо да ни търси, ако излетим от пътя тук, нали? Ще направим хубава огромна дупка в мантинелата.

— Може ми точно това иска. Да излетим от мантинелата. — Въпреки това Мърси неохотно намали скоростта на тойотата до по-нормални граници. Колата влетя и в следващия завой. Гумите изсвириха недоволено и Крофт направи болезнена гримаса.

— Знаеш ли, и теб те е прихванала склонността към драматизиране, също като мен. — Крофт се обърна на седалката и погледна през задното стъкло. — Трябва да е Далас или Ланс — или и двамата. Не вярвам да успееш да ги надминеш с кола.

— Благодаря ти много за гласуваното доверие. — Кракът на Мърси пак натисна педала на газта. Следващият завой светкавично изскочи в светлините на фаровете ѝ.

— Стига си се правила на автомобилна състезателка. Казах ти, че няма начин да се окажеш по-бърза от тях. Който и да шофира там отзад, той познава пътя хиляда пъти по-добре от теб. Това му дава определено преимущество.

— Виж какво, ако не можеш да ми предложиш нещо наистина полезно, по-добре си замълчи и ме остави да карам. — Устата на Мърси почти бе пресъхнала.

— Много си изнервена — отбеляза той.

— Какво проникателно наблюдение. Страхотна двойка сме, нали? Ти задрямваш в момента, в който лошите приближават отзад, аз

абсолютно съм си загубила ума от притеснение, а и двамата треперим като листенца на вятъра.

— Дрифтърс Крийк — кратко изрече Крофт.

— Какво?

— Просто ни закарай до онзи малък мъртъв град, през който минахме по пътя за насам. Дрифтърс Крийк.

— Какво ще правим там? Ще се паникьосваме?

— Просто ни закарай дотам, скъпа. Мисля, че имаме малко време. Който и да е тоя зад нас, като че ли не се е разбързал още. Сигурно иска да ни държи под око, докато доближим главния път.

— Защо?

— Нещастният случай ще изглежда още по-случаен, ако се случи на главния път.

— Нещастен случай? О, боже, Крофт, ти наистина ли мислиш, че...

— Те целяха и нещастен случай с удавяне, поне с мен. Но като се остави това настрана, сегашният план сигурно им се е сторил по-правдоподобен. И определено ще бъде по-добре, ако стане на главния път. По този начин няма да има нищо, което да ни свърже с Гладстоун. Ако действат тук, някой може да се почуди как така сме се случили на този път по това време на нощта. Не че разследването ще навлезе по-надълбоко от това. Ако се затегне примката, Гладстоун най-вероятно просто ще им каже истината. Че сме били двама гости в дома му, които си пийнали малко повече, тръгнали си от тържеството рано и скочили от ръба на една достатъчно дълбока пропаст.

— Как ми се ще да престанеш с това минало време. — Мърси излезе от един завой и се намери на кратка права отсечка от пътя. Увеличи скоростта, доколкото посмя. Тойотата като че ли закачаше всяка неравност на пътя, изпречила се пред колата.

— Номерът при каране по такъв път — търпеливо рече Крофт — е да натиснеш спирачка, когато влизаш в завоя, и да увеличиш скоростта на излизане.

— Крофт, моментът не е подходящ да ми даваш уроци по каквото и да е, особено пък по шофиране! — Минаха следващия завой и видяха първите порутени сгради на Дрифтърс Крийк, които се появиха в светлината на автомобилните фарове.

— Гаси фаровете — тихо рече Крофт.

— Шегуваш ли се? — сащисано попита тя. — Нищо няма да виждам.

— Тогава спри колата и дай аз да я поема оттук.

— Но, Крофт, ти не си в състояние да караш, както сам каза. Ако смяташ, че ще ти позволя да ни возиш из тези планини без фарове, то явно здравичко са те били по главата по време на тези твои тренировки по бойни изкуства.

Той не отвърна, но босият му крак изведнъж се озова в нейната половина на колата. Избута крака ѝ от педала на газта, след което се пресегна и изгаси фаровете. В следващия момент вече беше натиснал спирачките.

— Излизай. Веднага! — Бързо я изтласка от колата и се настани на нейното място.

— Мътните те взели, Крофт — изруга Мърси, но после се отказа да спори. С едно движение отвори вратата, излезе навън в пронизващия хлад на нощта и затича към мястото до шофьора, тъй като Крофт вече беше подкарал колата. — Какво ще правиш сега? — попита тя и затвори вратата.

— Ще скрия колата ей там между дърветата.

Мърси погледна в тази посока. Виждаше единствено някаква маса тъмни стволове и клони.

— Няма място за кола между онези дървета.

— Има място. — Той внимателно подкара колата извън пътя. Колелата първо попаднаха в канавка, но после тойотата се изтегли от другата страна.

— Да разбирам ли, че нощното ти виждане е доста добро? — Мърси даже не си направи труда да скрие сарказма си.

— По-добро от това на обикновените хора — съгласи се той.

Тя го стрелна с поглед, но едва успя да различи профила му. Бе се съсредоточил върху шофирането и управляваше колата по тежкия терен.

Дърветата се приближиха — гъста, на вид непроходима група сенки. После колата се насочи право към непрогледната тъмнина. Чу се свистящ звук, когато един клон одраска предното стъкло. Мърси гледаше право напред. Тя виждаше слабо, но не достатъчно, за да може да шофира в тази бъркотия. Крофт караше много бавно и изглеждаше

изключително сигурен в това, което прави. Той спря колата и изключи двигателя.

— От това по-добре не може. Ще успееш ли да отвориш вратата от твоята страна?

Мърси отключи вратата и внимателно я отвори.

— Да. Съвсем мъничко. Господи, онези в агенцията за коли под наем ще припаднат!

— Че защо? Не съм одраскал боята. — Той излезе от колата, докато говореше, и затвори вратата след себе си.

— Сигурно си я одраскал. Току-що мина през всичките тези дървета. Няма как да не си я ожулил. — Изобщо не знаеше защо се захвана с такива глупави, безсмислени обвинения. Сигурно реагираше на стреса по този начин.

— За това ще се притесняваме по-късно — понечи да я успокои той.

По тона на гласа му Мърси разбра, че говори така само за да ѝ угоди. Беше съвсем сигурен, че не е одраскал колата. Тя надникна през сенките към дървото, до което бе застанал. Стоеше съвсем неподвижен, очевидно заслушан в нещо. Трудно бе да го види. Ако не знаеше, че е там, сигурно изобщо нямаше да го различи между дърветата. При тази мисъл студени тръпки преминаха по цялото ѝ тяло. После си спомни несигурното положение на Крофт.

— Как се чувстваш?

— Отвратително.

Отговорът му никак не я утеши. Мърси се пребори с обхваналото я внезапно желание да се разкрещи или разплаче.

— Тук между дърветата ли ще се крием с колата?

— Не. Колата е твърде голяма. Направих каквото можах да я скрия, но много е вероятно който е по петите ни, да я намери. Хайде.

— Къде отиваме? — Мърси си проправи път покрай тойотата, докато стигна до него. Когато вдигна поглед към лицето му, видя единствено безцветния блясък в очите му. Очи на призрак.

Той я хвана за ръката и я поведе през редиците дървета.

— Отиваме в града.

Мърси тъкмо щеше да го помоли за малко по-подробно разяснение, когато видя проблесналата светлина в тъмнината.

— Който и да е той, вече почти е пристигнал. — Не можеше да разбере дали Крофт все още трепери, защото собствените ѝ нерви в този момент бяха опънати до краен предел.

Крофт погледна обратно към пътя, който се виеше през планините към имението на Гладстоун. Фаровете се появиха за момент и после пак изчезнаха. Мърси бе права. Нямаха много време. Той я усещаше как трепери под ръката му и се замисли кой от двамата е по-зле в момента. Излезе на открито, повлякъл Мърси след себе си, и тръгна към най-близката стара барака.

За всичко съм виновен само аз, повтаряше си яростно, докато се доближаваха към наклонената на една страна сграда. Мърси се намира в опасност заради моята глупост. Усети я как се подхлъзна върху една шишарка, която не бе видяла на пътя си, и бързо я дръпна обратно на крака. Трябваше да не забравя, че тя не вижда в тъмнината толкова добре, колкото той. Малко хора виждаха по-добре от него.

— Искаш да се скрием в една от бараките?

Мърси дишаше тежко, не толкова от напрежението след краткото тичане по откритото пространство, а повече от адреналина в кръвта си. Крофт бе попадал в такива ситуации и преди. Нужни бяха дълги тренировки и сила на волята, за да се запази за по-късно енергията, до която води високото ниво на адреналина. Но Мърси се справяше поразително добре. Усети, че започва да изпитва съвсем друг тип уважение към нея.

— Ще те оставя в онази ей там — до поточето. Скрита е зад другите. Едва ли първо нея ще претърсят.

— Да я претърсят! Предполагаш, че онези в джипа ще тръгнат да ни търсят тук?

— Ако забележат колата между дърветата, ще започнат да ни търсят. Има шанс и да не забележат тойотата обаче. Просто ще си продължат по пътя, като си мислят, че още сме доста пред тях.

— Не ми звучиш особено сигурен в тази възможност.

Той се усмихна печално пряко волята си.

— Понякога си толкова проникателна, че сама на себе си вредиш, Мърси.

— Напоследък имам чувството, че причината е в твоето присъствие. — Спря внезапно, щом той бутна вратата на старата

дървена хижа. Чу се скърцане, когато ръждивите панти изстенаха под забравения натиск. — Нямам намерение да влизам вътре, Крофт.

Той усети категоричната нотка в гласа ѝ и съпротивата на тялото ѝ, когато се опита да я дръпне през прага.

— Тук ще си на по-безопасно място, отколкото на открито, особено ако са въоръжени.

Мърси се взираше в тъмните сенки в хижата.

— Ще рискувам с теб на открито.

— Не, няма. Аз трябва да съм свободен да се движа. Не мога едновременно да се грижа за теб и да се справя с тези в джипа. — Първо ще опитам да я убедя с добро, реши Крофт. Тя е умна жена. Просто в момента е доста нервна. Опита се да я успокои, но при мисълта, че времето изтича, му бе доста трудно да запази търпение.

— Ще се почувствам като попаднала в капан там вътре, Крофт. — Извърна се към него, а очите ѝ — широко отворени и умоляващи — блеснаха под светлината на звездите. — Няма да издържа. По-скоро бих се скрила между дърветата. Искам да мога да избягам.

Той долови страха в думите ѝ и много му се искаше да я притисне до себе си и да ѝ каже, че няма защо да се страхува, че всичко ще се нареди. Но нямаше достатъчно време, за да се отнася с нежност и разбиране към нейния ужас. Ръцете му обвиха доста грубичко раменете ѝ и я раздрусаха.

— Слушай ме сега, Мърси. Достатъчно ми е трудно да се справя със самия себе си. Нямам възможност да отделя нито минута, за да ти обясня защо е по-добре за теб да се скриеш тук, вътре, а не там, на открито. Просто ми повярвай, като ти казвам, че не можеш да бягаш по-бързо от кой куршум. Сега и дума повече да не съм чул от теб. Джипът ще пристигне тук само след секунди. Влизай вътре, лягай на пода и стой там, докато се върна да те взема.

— А ти какво ще правиш?

— Това, в което много ме бива. Ще си играя на призрак. Влизай вътре.

Тя поклати глава.

— Не искам да влизам вътре, Крофт.

Нямаше смисъл да спори повече. Крофт отвори вратата още по-широко с босия си крак и бутна Мърси през прага. Тя най-напред се опита да се съпротивлява, но после се отпусна в ръцете му. Той разбра,

че е решила да не му противоречи повече. Притисна я за миг към себе си и лицето ѝ се озова върху ризата му.

— Тук ще си в безопасност, Мърси. Просто лягай на пода и не издавай нито звук, ясно?

Тя кимна върху гърдите му и не отвърна нищо. Когато я освободи от обятията си и тръгна към вратата, Мърси пак нищо не каза. Той се съмняваше дали тя може да види нещо повече от смътните очертания на тялото му в тъмнината на старата барака, но главата ѝ се обърна по посока на безшумното му движение, Фалконър вече излизаше навън в студената нощ, когато тихият ѝ глас достигна до него.

— Крофт?

— Какво има, Мърси? — Вече съвсем ясно чуваше двигателя на джипа. Вниманието му беше съсредоточено върху този звук, а не върху тихия напрегнат глас на Мърси.

— Да внимаваш.

— Ще внимавам. А ти да стоиш тихо. Много, много тихо — промълви и остави старата врата да се затвори след него.

Джипът взе с рев последния завой и бясно профуча по пътя, който се виеше през останките от Дрифтърс Крийк. Фаровете хвърляха ярка ивица светлина в мрака и за момент осветиха няколкото празни, полуразрушени от времето бараки.

Малко по-късно джипът мина през градчето и профуча към следващата поредица завой, е които пътят се спускаше към главното шосе. Крофт стоеше притаен в сянката на бившата бакалница и наблюдаваше отминаващата кола. Нямаше намерение да се радва предварително. Рано или късно човекът зад волана щеше да разбере, че пътят нататък е пуст. Следователно единственото място, където колата може да се е отбила, е било Дрифтърс Крийк.

Джипът скоро щеше да се върне.

По тялото на Крофт премина нова вълна мъчителни тръпки. Той обгърна раменете си с ръце и насили мозъка си да се концентрира. Поне вече не му се повдигаше, благодарение на първата помощ, оказана му от Мърси. Болезнената умора обаче се влошаваше и все още от време на време му се виеше свят. Трябваше да събере всичките си сили. Трябваше му една здрава доза адреналин, за да го държи в добра форма.

Крофт се облегна на дървените дъски на някогашния магазин и затвори очи, за да концентрира това, което му бе останало от духовните и физическите сили. Трябваше да се задържи на крака и да контролира цялата ситуация. Животът на Мърси зависеше от това колко добре можеше да се овладее сега. Тя му бе спасила живота по-рано тази вечер. Най-малкото, което трябваше да стори, бе да ѝ върне жеста.

Мърси, сладката му Мърси. Длъжен бе да успее заради нея.

Нощният въздух бе свеж и живителен. Той събуди у него древни ловни инстинкти и съживи стари сетива, които по-голямата част от съвременния свят беше забравила. Крофт дълбоко пое въздух.

Още преди много време бе стигнал до заключението, че в някои отношения сякаш принадлежи към една друга, по-първобитна ера. Насилието му се удаваше твърде лесно. Като че ли го носеше генетично заложено в себе си. Неговите рефлексии и инстинкти биха го направили добър боец, ценен член на обществото, ако се бе родил в друго място и време. Някъде дълбоко в съзнанието си винаги бе чувствал близки първобитните начини за оцеляване.

Но той не бе се родил в миналото. Попаднал бе в поцивилизовано общество, където насилието бе рядко събитие, а не начин на живот. Вярно, повечето хора се страхуваха от престъпно насилие, но истината бе, че много малко от тях ставаха негова жертва. Много малко цивилизовани хора се нуждаеха от примитивните инстинкти за оцеляване, на които едно време техните предци са разчитали за ловуване и самозащита. Каквото и да бе останало от тези инстинкти, то дремеше неизползвано в обикновения съвременен човек.

За нещастие на Крофт, у него тези инстинкти не дремеа неизползвани, винаги бе усещал как тихо клокочат. Бяха свирепи, силни и много, много жизнени. Отдавна щяха да са го изпепелили, ако не бе открил и другата страна на своята природа, която можеше да бъде цивилизована, аналитична, рационално спокойна. Тази част от съществуването му можеше да контролира звяра у него.

Тя му попречи да се остави на произвола на своите по-агресивни и диви инстинкти. А как нужна му бе тази нощ! Спокойното, рационално съществуване у него бе изтощено до смърт, а силите му бяха покосени от отровата или наркотика.

Трябва да е било в проклетата риба. Никога повече няма да яде пушена съомга. Всъщност не. Отровата или наркотикът навярно са били във виното.

Пиян. Отровата или наркотикът го бяха накарали да се чувства и да се държи като пиян. Дали така са действали и върху баща му?

Той прогони тези мисли от съзнанието си. Караха го да се чувства неуверен, а повече не можеше да си позволи подобна слабост. Трябваше му сила.

В далечината чу заглушения рев от двигателя на джипа. Който и да ги преследваше от имението на Гладстоун, най-сетне бе разбрал, че плячката се е отклонила от пътя в Дрифтърс Крик.

Крофт се отдръпна още по-навътре в сенките и концентрира цялото си съзнание, за да събере силата, която сега бе единствената му надежда. Осъзна, че временно е спрял да трепери.

В облените от звездна светлина сенки бе студено, но той се чувстваше добре. Тъмнината му даваше прикритие и в същото време позволяваше на примитивните му сетива да се развихрят на воля. Мърси сигурно би рекла, че това е тъкмо място за него: град призрак, помисли си мрачно Крофт.

Джипът с рев влетя обратно в градчето и рязко спря на края на улицата. Две мъжки фигури изскочиха от предните седалки. Крофт видя странните очертания на предмети, които стърчаха от ръцете им, и разбра, че и Далас, и Ланс носят пистолети със себе си.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мърси се сгуши в сенките на разрушената къща и се заслуша в шума от връщания се джип. Както обикновено, Крофт се оказа прав.

Страшно ѝ се прииска да може да изчезне. При тези обстоятелства това като че ли бе най-добрият изход от непоносимата ситуация. Тя предпазливо се доближи до стената, тъй като се страхуваше от разни невидими предмети, скрити в мрака и готови да я препънат. Имаше един прозорец, но той отдавна бе закован с дъски, както разбра сама, след като го опипа. За щастие в дървените стени имаше достатъчно цепнатини и дупки. Като притисна лице до дъските, Мърси видя няколко полуразпаднали се сгради, които се издигаха в сенките отвън. Техните очертания изглеждаха по-ясни сега, отколкото преди малко. Може би очите ѝ свикваха с тъмнината.

Тя обгърна с ръце раменете си, за да се стопли. В Дрифтърс Крийк не беше само студено. Имаше и нещо друго. Припомни си неясното безпокойство, което изпита, когато с Крофт първия път минаха през този мъртъв град. Крофт като че ли не забеляза нищо, спомни си тя.

Вероятно защото странните ѝ усещания не му се бяха сторили необичайни, помисли си Мърси. Той е истинска загадка. Трудно е да си влюбена в загадка...

Мърси зърна блясъка от фаровете на джипа между редиците паянтови сгради и видя как колата спря точно на средата на пътя. Шофьорът явно не се притесняваше, че може да блокира движението на други автомобили. Нямахме голяма вероятност да се появят коли по този път, особено в този час на нощта.

Фаровете на джипа останаха включени, за да осветяват пространството между старите порутени здания. Самата кола се намираше в дълбока сянка, но на Мърси ѝ се стори, че някаква фигура изскочи от предната врата и приклепна до калника. Може би дори бяха две фигури. Много вероятно бе Ланс и Далас да се движат винаги в комплект. Беше чувала, че змиите правят точно така.

Знаеше, че не могат да я видят, но Мърси инстинктивно се отдръпна и се зачуди къде ли е Крофт в този момент. Хвърли невиждащ поглед наоколо, като отчаяно се опитваше да потисне паниката, която заплашваше да я завладее напълно. Мразеше да стои затворена. Чувстваше се като попаднало в капан животно, което чака пристигането на ловците.

Трябваше да излезе.

При нормални обстоятелства бе възможно Крофт да се справи със ситуацията вън.

Но тази вечер силите му бяха отслабени от отровата или дрогата, която му бяха дали. Ужасяваше я самата мисъл, че би опитал да се справи с двете яки момчета на Гладстоун.

Крофт можеше да бъде убит в мрака, а тя даже нямаше да го узнае, докато Далас и Ланс най-сетне не проследяха и нея до жалкото ѝ скривалище.

Мърси потрепера. Мразеше тази тъмна студена стая. Почуди се каква ли е била тя, когато Дрифтърс Крийк е представлявал процъфтяващо миньорско селище. Не би се учудила, ако точно тази сграда някога е служила за морга.

От тази мисъл направо ѝ се повдигна. Опита да се убеди сама, че селища от мащаба на Дрифтърс Крийк не биха имали морги, но по някаква причина от главата ѝ не можеше да излезе картината на едно мъртво тяло, проснато на масата до нея.

Много ясно виждаше това тяло в съзнанието си. Мъртвецът е облечен в миньорски дрехи, мръсната му риза е покрита с ръждивокафеникави петна от куршумената рана на гърдите, фелдшерът се навежда над него и клати глава — твърде късно е вече. Поредната жертва на делба в ново находище.

Малкото лични вещи на миньора са струпани на другата маса: пистолет в кобура, желязна кирка с дървена дръжка, омърляна шапка.

Изобщо не е имал възможност да извади пистолета.

Мърси си пое въздух и стреснато дойде отново на себе си. Щеше сама да се докара до пълна лудост. Даже и Крофт да оцелееше, като се върне, тук щеше да го посрещне една побъркана жена. Нямаше смисъл. Трябваше да излезе.

Мърси се спусна към вратата и едва не се просна в цял ръст на пода, когато се спъна в нещо в тъмницата. Трескаво опипващите ѝ

ръце попаднаха на дълъг дървен предмет и инстинктивно го сграбчиха. Беше парче дърво, учудващо кръгло по форма.

Мърси се изправи и тръгна към вратата. Здравно стиснала дървената тояга, тя излезе навън в мрака. Не беше бог знае какво, но тоягата ѝ даваше усещането, че е все пак въоръжена.

На открито се чувстваше малко по-добре. Напоследък като че ли бе развила сериозна клаустрофобия. Първо страхът да не остане заключена в хранилището на Гладстоун, а преди няколко минути и тези кошмарни видения на мъртвец в старата хижа. Съжителството с Крофт се оказваше вреден фактор за въображението ѝ. Явно неговата склонност да фантазира прихващаше и нея.

Мърси предпазливо тръгна покрай стената на изкорубената сграда, в която се бе крила досега, като се опитваше да остане незабелязана от пътя. Слабо клокочене я предупреди за поточето в краката ѝ секунди преди да нацапа в него. Взирайки се надолу, успя да различи тъмната ивица вода. Сигурно е толкова ледена, че чак щипе. Това я накара да си спомни за Крофт, който се придвижваше в студената нощ без обувки.

Над главата ѝ вятърът въздишаше из върхарите — един зловец отчаян звук. Мразеше този шептящ плач. За нея той бе истинско олицетворение на самотата и отдалечеността. Също като Крофт. И той е тук някъде, наоколо, и върху плещите му е легнала отговорността да защити и нея, и себе си. Тя инстинктивно усещаше, че е свикнал да се изправя срещу подобни опасности сам. Сигурно не би искал да получава помощ от аматьор като нея.

Но той бе пострадал сериозно. Трябваше му нейната помощ. И тя имаше принос в събитията тази вечер. Мърси бе убедена, че двамата е Крофт сега се борят да спасят кожата си.

Изстрелът, проехтял в нощта само секунди по-късно, стресна Мърси, която изведнъж осъзна колко сериозни са станали нещата. Замръзна на място и със свито от ужас сърце зачака да чуе вик от някой от тримата мъже, които сега се дебнеха един друг между развалините.

— Ей там е, мамка му. Видях го. — Това бе гласът на Ланс.

Мърси затвори очи и мислено си каза, че Крофт няма как да е убит. Не би позволил да се случи. После, стиснала тоягата, тя се измъкна от прикритието на хижата и се запромъкна към другата руина.

До ушите ѝ достигнаха откъслечни реплики между Ланс и Далас. Свежият нощен въздух разнасяше много добре звуците.

— Ами жената?

— Няма проблем. Ще я намерим по-късно. Сега Фалконър ни е първата грижа. Сигурен ли си, че го видя? — Далас звучеше ядосан и нетърпелив. Освен това и малко разтревожен. Може би тази история с преследването посреднощ не бе много по вкуса му.

— Нещо се размърда.

— Може да е било какво ли не — измърмори Далас.

— Той не е въоръжен. Това го знаем. Освен това си има проблеми от онова нещо, което му сложих във виното. Видя го в какво състояние беше, когато онази го измъкна от басейна. Няма как да издържи още дълго. Досега трябва да е заспал мъртвешки сън. — Далас звучеше така, сякаш се опитва да убеди сам себе си.

— Не бъди толкова сигурен. Той трябваше да пукне още в градината, но не го направи. Не го знам как се държеше на крака. Късмет имах, че успях да го бутна в басейна. Едва не ме надви. Казвам ти, Далас, тоя е бърз и силен.

— Трябваше по-добре да се погрижиш за онзи инцидент в басейна. Ако беше го направил, сега нямаше да сме тук. Гладстоун хич не е доволен. Стига си се притеснявал за това колко бързо е копелето му с копеле. С онази гадост в кръвта си Фалконър трябва вече едва да се влачи. — Ланс, изглежда, беше много доволен от умозаключението си.

— Това ми харесва. Едва да се влачи. Да, точно така трябва да е. Искаш ли да се разделим, или заедно ще се оправим с него?

— Дай да се разделим. Така можем да покрием по-голям терен. Но внимавай, ако използваш пистолета. Тъмно е и не бива да правим разни досадни грешки. Гледай да се целиш във Фалконър или жената, не в мен.

— Гладстоун иска всичко да изглежда като нещастен случай, нали не си забравил? После трябва да ги хвърлим в някоя пропаст, а не да ги напълним тук е олово.

— Мислиш, че местните ченгета ще тръгнат да търсят куршуми, ако намерят две овъглени тела в останките от изгоряла кола? — презрително изсумтя Ланс. — Само да намерят фалшивия алкохол в кръвта на Фалконър, и ще спрат веднага да задават въпроси.

— Да, ама Гладстоун...

— Стига си се притеснявал за Гладстоун... Ще се справим с това, както ние си знаем.

Студен вятър размърда клоните отгоре. Още по-силното стенание на дърветата заглуши отговора на Далас след тези думи на Ланс. Мърси се спотаи зад друга барака и клекна ниско, напрягайки слух евентуално да чуе шум от стъпки. Много неловко би се получило, ако глупашки заобиколи някоя от тези стари сгради и се озове право в ръцете на един от двамата. Или дори на Крофт, наум добави тя. В сегашното си състояние съвсем лесно би могъл да я сбърка с врага.

За първи път осъзна, че това си е много реална опасност. Вероятно трябваше да остане на онова ужасно място, където Крофт я бе скрил.

Тези злощастни угризения бяха прекъснати от мъжки глас, след бързото изстрелване на още два куршума.

— Ударих го. Ей тук съм, Далас. Ударих го, копелето.

Със свито от уплаха сърце Мърси чу шума на бягащи крака. Някой тичаше право към нея по тясната уличка между хижите, но, изглежда, я подмина. Първата ѝ реакция бе на пълно отричане. Ланс не може да е застрелял Крофт, не бе възможно. Но и по-рано тази вечер бе готова да се закълне, че е невъзможно Крофт Фалконър да се е напил и удавил в басейна.

Втората реакция на Мърси бе да последва Ланс. Ако Крофт бе ранен, тя бе единствената му надежда. Сграбчила тоягата си, тя се изправи несигурно и се заослушва как Далас вика приятеля си.

— Ланс? Къде си? Сигурен ли си, че си го улучил? Ами жената?

Но от Ланс не се чу никакъв отговор. Мърси войнствено излезе на тясната ивица неравна земя, която разделяше двете редици от бараки.

Не се чу възклицание на триумф или гняв. Нито вик за помощ. Нищо. Никакъв звук освен стенанието на вятъра. Явно Ланс бе изтичал между бараките и бе изчезнал в тъмнината в далечния край.

Дървените къщи от двете страни на Мърси изведнъж ѝ се сториха не толкова реални, колкото преди няколко минути, и отново придобиха онзи призрачен вид, сякаш наполовина принадлежаха на този свят и наполовина на друг, нереален. Звездната светлина тук, в Скалистите планини, явно погаждаше неприятни шеги на очите.

— Ланс? Къде, по дяволите, се дяна, човече?

Гласът на Далас прозвуча зад Мърси. Тя автоматично отстъпи от осветеното от звездите място обратно в тъмата. Все още нямаше никакъв отговор на повикването на Далас.

— Хайде, Ланс, какво става, по дяволите?

Сега в гласа му се усещаше истински страх. Това ѝ се стори странно. Та нали Далас имаше пистолет, не врагът му. Интересно защо бе започнал да изпада в паника. Преследването на призраци в Дрифтърс Крийк явно не се оказа спорт, както си бе мислил в началото.

Чуха се колебливи стъпки наблизко, а после трясък, когато той отвори с ритник провисналата врата. Далас се появи на разбитата веранда точно отдясно на Мърси. Фенерчето, което държеше, очерта криволичеща пътека през тъмнината. Мърси трепна, когато той стреля напосоки вътре в бараката. Хрумна ѝ, че Крофт бе прав. Беше живяла много защитен живот. Никога например не бе чувала пистолетен изстрел от толкова близо. Ушите ѝ заглъхнаха от него.

— Мамка му! Къде си, копеле такова? — просъска Далас с объркан, яден шепот. — *Къде си?* — Не бе ясно дали говори на замлъкналия си партньор или на Крофт.

Мърси чу стъпките му по верандата, а после тупване, когато гнилото дърво поддаде под крака на Далас. Той изпсува вбесен, издърпа крака си от дъсчения капан и скочи от верандата.

След този скок се намери право на тясната пътека между бараките, където Мърси се криеше, фенерчето му я освети почти веднага.

В продължение на секунда Далас я изгледа смаяно.

— Проклетата кучка! — Ръката с пистолета се издигна в бърза плавна дъга.

Но Мърси вече тичаше право срещу него, затворила очи заради заслепяващия блясък на фенерчето. Беше хванала тоягата с две ръце, сякаш бе меч, насочен към гърдите му.

Чу се приглушено „тряс“ и силно възклицание, когато Мърси улучи целта си. Далас се олюля неестествено и политна назад, загубил равновесие от удара. Пистолетът в ръката му гръмна и този път Мърси си помисли, че наистина ще оглушее от силата на звука.

Без всякакво предупреждение Крофт изникна на пътеката зад Далас, който се мъчеше с всички сили да запази равновесие, но веднага усети, че освен Мърси в тясното пространство между бараките има и друг неприятел. Той непохватно се извърна, опитвайки се да вдигне дулото и да се прицели в Крофт, но бе твърде късно. Крофт вече посягаше към него.

Всичко стана буквално пред очите на Мърси, но по-късно тя не можа да опише точно какво се случи. В един момент Далас се опитваше да насочи пистолета към Крофт, а в следващия вече лежеше проснат в безсъзнание на студената земя.

Крофт стоеше безмълвно, леко разтворил босите си крака в спокойна стойка и отпуснал ръце отстрани на тялото си. Хвърли бегъл поглед към мъжа на земята, а после вдигна очи към Мърси.

— Добре ли си? — попита я с неестествено равен глас. Мърси преглътна и кимна, без да отделя поглед от него.

— А ти?

— Тук вън е студено...

Той се изненада, сякаш за първи път усети планинския хлад. Мърси погледна босите му крака.

— Да — потвърди тя, — студено е. — Но тръпките, които я пронизаха, нямаха нищо общо с планинския въздух.

— Трябваше да си стоиш в хижата, където те оставих. — В тези думи нямаше мъжки гняв или укорително оплакване; нямаше яд заради това, че не се е подчинила на заповедта му. Изобщо нямаше и помен от някаква емоция. Само идеално спокойствие.

Мърси не бе съвсем сигурна как да реагира. Не ѝ се караха, затова нямаше причина да се впуска в пламенна самозащита, макар че това бе първият ѝ импулс. Идеше ѝ да се разкрещи на Крофт, за да се опита да наруши неестественото спокойствие, което го бе обхванало. Искаше да се хвърли в обятията му, за да бъде утешавана, а и тя, на свой ред, да го успокоява. Искаше ѝ се да го чуе как я укорява заради това, че не се е подчинила на нарежданията му, за да може и тя да му се разкрещи в отговор.

Но само един поглед към равнодушното, прекалено спокойно изражение на Крофт бе достатъчен, за да я накара да замълчи. Стори ѝ се някак безсмислено да използва каквато и да е емоция като оръжие

срещу тази непроницаема крепост от самоконтрол и сдържаност. Почти не познаваше човека, застанал пред нея сега.

Крофт коленичи до изпадналия в безсъзнание Далас. Започна да пребърква джобовете на жертвата си. Правеше го спокойно, методично, напълно равнодушно.

— Най-добре е да се измъкваме оттук — предложи Мърси. Усети как с усилие търси думи, за да осъществи някакъв контакт с този непознат пред себе си.

— Да — съгласи се той и измъкна портфейла на Далас от задния му джоб. Отвори го със замах.

— Какво търсиш?

Крофт не си направи труда да ѝ отговори. В момента вадеше една кредитна карта от найлоновото ѝ калъфче. Взе фенерчето и освети името върху документа.

— Тази кредитна карта не е на името на Далас — каза най-сетне той.

Тя се намръщи.

— Чия е?

— Според мен е дошла от портфейла на някого от гостите на мотела, в който преспахме на път за дома на Гладстоун.

Очите на Мърси се разшириха от уплаха. Тя клекна, за да види картата. На нея с релефни букви бе изписано името Майкъл Дж. Фарингтън.

— И според теб Фарингтън не може да е истинското име на Далас?

Крофт измъкна още една карта.

— Тази е на името на някой си Андрю Барне. Бас държа, че Гладстоун би побеснял, ако разбере, че горилата му е поспестила малко и за себе си след обира. Сигурно на Далас и Ланс им е било наредено да се отърват от всички улики, но са били прекалено алчни, за да хвърлят и кредитните карти.

Мърси кимна.

— Стига само да не превишават един определен минимум от покупки, могат да използват картите дълго време, преди някой да провери дали са валидни. Прав си, Крофт — мрачно рече Мърси и се изправи, — човек с основание би казал, че тези карти не са на Далас.

Сигурно Ланс също има но някой такъв скъп сувенир в портфейла си.
— Тя прехапа устни. — Къде е Ланс всъщност?

Крофт плавно се изправи до нея. Кимна в посока на мястото, към което Ланс бе тичал преди малко, стреляйки с пистолета.

— В другия край на редицата от бараки.

— В безсъзнание или?... — Мърси огледа разтревожено тясната пътека. Усети, че изпитва страх да довърши въпроса.

— В безсъзнание — отвърна Крофт.

— Слава богу. — Мърси не разбра, че е изрекла последните думи на глас, докато не чу отговора на Крофт, все така безстрастен.

— Да не си помисли, че съм го убил?

— Не знаех какво да мисля. Той просто профуча по тази тясна пътека и изчезна. Ти ми беше споменал за интереса си към философията на насието и аз...

— Мен ме интересува насието. Не смъртта.

— Има ли разлика? — попита тя раздражено.

Той я погледна.

— Те често са свързани, но да, има разлика. Огромна разлика.

Знаеше, че той вижда нейното лице много по-добре, отколкото тя неговото. Мърси се извърна притеснено и понечи да обгърне раменете си, за да се предпази от пронизващия студ. Тогава разбра, че още държи тоягата, която бе използвала, за да се защити.

— Къде намери това? — попита Крофт, като взе тоягата и я огледа.

— В онази ужасна хижа, където ме скри. Не можех да остана на онова място, Крофт. Беше страшно. И секунда повече не можех да издържа там.

Изобщо не я слушаше.

— Прилича на дръжка от кирка.

Мърси се втренчи в парчето дърво, което Крофт небрежно бе захвърлил. Образът на мъртвия миньор нахлу в съзнанието ѝ. Личните му вещи, скупчени на масата. Лагерни принадлежности. Омърляна шапка. Кирка.

— Хайде да се махаме оттук, Крофт.

— Веднага, щом вържем тези двамата и ги оставим в една от бараките. Бакалницата според мен ще свърши работа.

— Какво смяташ да правиш с тях? Би трябвало да се обадим на шерифа.

— Ще го направим. Анонимен сигнал. Ще кажем на властите, че ако искат да разрешат случая с грабежа в мотела, могат да проверят в бакалницата на Дрифтърс Крийк. Ще оставим шерифа да си свърши работата.

— Като добри граждани, би трябвало да идем право при властите. Не да подаваме анонимен сигнал по телефона.

— В момента най-важната ми задача не е да се правя на добър гражданин. Имам други неща за вършене.

— Крофт, не можеш сам да се справиш с това. Човек вика ченгетата, когато попадне в такава ситуация. — Мърси забърза след него, когато той тръгна надолу по уличката. — Имаме доказателства, че Далас и Ланс вероятно са били замесени в онзи грабеж в мотела, и известни улики, които сочат, че Еразъм Гладстоун може да е Еган Грейвз или поне да е свързан с него. Би трябвало да предадем всичко, което имаме, на шерифа и да го оставим да се захване...

— С какво да се захване? Може и да успее да привлече под отговорност Далас и Ланс, но те не са важни в играта. Гладстоун е голямата риба, а Гладстоун е твърде добре защитен, за да пострада от Далас и Ланс. Той никога не би се поставил в уязвима позиция. Ако шерифът го разпита, просто ще каже, че е потресен от новината, че за него са работили двама долни крадци. Никой няма да повярва, че Гладстоун е изпратил телохранителите си, за да откраднат два-три портфейла и да отворят сейфа на някакъв си затънтен мотел. Очевидно е, че не са му дотрябвали няколкото долара и откраднатите кредитни карти.

— Като че ли си прав — тъжно рече Мърси. — А и Гладстоун вече бе платил книгата. Кой би си помислил, че ще иска да я краде? Всички ще решат, че Ланс и Далас са действали на своя глава. Никой няма да допусне, че Гладстоун е най-обикновен крадец. Но това, което се случи с теб тази вечер?

— Аз се напих и паднах в басейна.

— Ти беше отровен или дрогиран с нещо.

— В имението на Гладстоун има четиридесет-петдесет художници, които ще кажат, че съм бил пиян, когато са ме видели за последен път.

Мърси прехапа замислено устни.

— Може би изследвания на кръвта ще докажат наличието на отрова или наркотик.

— Съмнявам се. Каквото и да е използвал Гладстоун, то вероятно ще наподобява алкохол в кръвта ми, ако изобщо е останало достатъчно, за да бъде уловено при кръвна проба. Тези нови наркотици стават все по-сложни за откриване от ден на ден. И би било съвсем в стила на Гладстоун да е в крак с модерната технология.

— Търсиш си оправдание. Не искаш да се обърнеш към властите.

— Права си. Аз не работя с властите. Предпочитам сам да се оправям.

— Да, но не си сам — през стиснати зъби изрече тя, — и аз съм тук. Или си забравил?

Той спря и се обърна толкова бързо, че тя едва не се блъсна в него.

— Повярвай ми, много добре усещам присъствието ти.

Мърси отвори уста да каже нещо, но се отказа. Крофт ѝ бе казал, че никога не заплашва, затова изражението му трябваше да ѝ е достатъчно, за да разбере, че той не иска да слуша повече аргументи. Така че реши да замълчи.

Крофт я погледна в лицето, кимна доволно и продължи по уличката.

Тя запази мълчание, докато той прибра безжизнените тела на Далас и Ланс, върза краката и ръцете им с някакво въже, което намери в джипа, и ги остави в някогашната бакалница на Дрифтърс Крийк.

Мърси мълчеше, докато Крофт бързо огледа всичко в джипа, изключи фаровете и го откара встрани от пътя, за да го скрие между дърветата. Избърса внимателно волана и дръжките на вратите и излезе от колата.

Тя не пророни дума и когато тойотата бе внимателно изкарана от скривалището ѝ между дърветата. Крофт беше този, който най-сетне наруши мълчанието.

— Ще се наложи ти да шофираш. Трябва ми почивка. Карай, докъдето стигнеш преди да е съмнало, и тогава намери мотел. — Не изчака дори да чуе отговора ѝ. Подаде ключовете и заобиколи към мястото до шофьора.

Закопча си колана, облегна глава на седалката и затвори очи.

Мърси би могла да се закълне, че Крофт заспа още преди да излязат от Дрифтърс Крийк.

Тя шофираше неуморно цялата нощ, вперила поглед в мъчително виещия се пред очите ѝ павиран път, който изникваше от тъмнината пред фаровете. Ръцете ѝ бяха като залепени за волана. Нервите ѝ все още бяха изопнати докрай заради адреналиновата атака по-рано. Усещаше, че преумората само чака сгоден момент, за да я сграбчи в лапите си, но мозъкът и тялото ѝ бяха прекалено напрегнати, за да ѝ се поддадат.

Така или иначе нямаше да може да заспи. Крофт ѝ беше казал, че трябва да кара. Той никога не би ѝ наредил такова нещо, ако не беше необходимо. Някой трябваше да ги изведе от тези планини, а той не бе в състояние да го стори.

Първата слаба промяна в цвета на небето се появи в момента, когато пътят стана по-широк и започна да се разклонява. Тя избра напосоки едно от страничните шосета и се озова в малко градче на няколко километра от междущатската магистрала.

Имаше два мотела. Мърси избра по-големия, който, изглежда, бе предпочитан от тираджиите. На паркинга имаше спрени три големи камиона. Тя паркира тойотата до един от тях.

Крофт проговори, без да отваря очи.

— Използвай фалшиво име, фалшив номер на колата и плащай в брой.

— Как да излъжа за номера на колата? Могат да проверят.

— Няма да го направят.

Прав е, помисли си Мърси. Хотелските администратори много рядко проверяват лично дали номерата на колите са вярно вписани.

Няколко ранобудници вече предаваха ключовете на рецепцията и изнасяха чантите си към колите. Администраторът изобщо не се учуди, че търсят стая толкова рано сутринта. Сигурно беше свикнал с необичайните часове, в които пристигаха шофьорите.

Мърси прибра ключовете и се върна до колата, чудейки се как ще заведе Крофт в стаята. Ако не можеше да го разбуди, за да го изведе от колата, щеше да се наложи да го остави там. Със сигурност нямаше да може да го пренесе.

Той изобщо не помръдна, когато тя заобиколи колата от страната на шофьора, но очите му внезапно се отвориха.

— Регистрирах се — тихо каза Мърси, докато отключваше вратата. — Ще можеш ли да издържиш догоре?

Той хвърли поглед към двуетажната сграда пред себе си.

— Да.

Излезе от колата и мълчаливо последва спътницата си нагоре към стаята. Тежките му стъпки показваха колко изтощен е още. Обикновено и звук не издаваше, когато се движеше. Тя отключи вратата и той влезе.

— Ще донеса багажа — рече Мърси.

Когато се върна в стаята, намери го проснат на леглото, потънал в дълбок сън.

И тя самата се нуждаеше от сън. Остави багажа, усещайки колко изтерзано от умора е тялото ѝ. Отиде до банята и се взря в изопнатото от напрежение лице в огледалото. Гледката не бе от най-прекрасните.

След малко се сгуши до Крофт и затвори очи; страшно ѝ се искаше да може да потъне в същия дълбок сън като него.

Двадесет минути по-късно тя още будуваше. Зачуди се дали изобщо ще може пак да заспи някога.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофт се събуди и не можа да се ориентира на секундата в цялата ситуация, както обикновено правеше, но знаеше, че сънят е изличил част от ефекта на наркотика или отровата — каквото бе погълнал, както и на адреналина, нахлул в кръвта му, преди да се справи с Далас и Ланс.

Комбинацията от отрова и адреналин бе изцедила и последните му сили. Никога в живота си се бе се чувствал толкова изтощен.

Крофт се повдигна на лакти и се огледа за Мърси. Почуди се защо не спи до него в леглото. *Може би е в банята. Или пък се е събудила и е излязла за закуска.*

Не бе нито едното, нито другото. Тя седеше по турски върху стария килим, все още облечена в джинсите и пуловера, които бе навлякла набързо, преди да тръгнат от имението на Гладстоун. Очите ѝ бяха затворени, дланите почиваха на коленете ѝ.

Мадитира, помисли си Крофт. Остана толкова изненадан, че заговори, без да се замисли.

— Мърси? Добре ли си?

Очите ѝ веднага се отвориха и тя се извърна към него. Видя неестествения блясък в погледа ѝ и разбра, че напрежението не я е оставило на мира.

— Не — простичко отвърна тя. — Не съм добре. Не мога да заспя, не мога да мисля, не мога да се успокоя. Стомахът ми се е свил на топка и тежи като олово.

— Това е от прекомерно напрежение — промълви Крофт, тъй като добре разбираше какво става с нея. — Някой път те обзема накрая.

— Кога, Крофт? След като те намерих почти удавен в плувния басейн? След като двама мъжаги ме преследваха с пистолети в един призрачен град? След като шофирах в планините цяла нощ, при положение че всеки здравомислещ човек би изчакал, докато се съмне? След като решихме да не съобщаваме на властите за опит за убийство?

Я не ставай смешен! Защо пък ще ме притесняват няколко тъй дребни случая? Теб явно никак не те тревожат. Спа като младенец през цялото време.

Стегнала се е като пружина, помисли Крофт. Той бавно седна и заговори с нисък утешителен глас.

— Всичко е наред, Мърси. Успокой се. Всичко ще се оправи. Просто ти трябва малко почивка. В момента си напрегната, но като поспиш, ще се оправиш.

— Как ли пък не! И много ще ти бъда благодарна, ако не ми приказваш така, сякаш съм един от онези добермани. Седя тук от цял час и се опитвам да се успокоя, но очевидно не успявам.

— Трябва дълга практика. Години наред всъщност.

— Е, не разполагам с години. Трябва ми нещо точно в момента. — Тя скочи на крака, а очите ѝ трескаво блестяха. — За всичко си виновен ти.

— Знам.

— Да не си посмял да седиш там и да поемаш цялата отговорност, ясно ли е.

Той запремига.

— Мърси, ти току-що каза, че съм виновен за всичко, и аз просто се съгласих.

Тя размаха ръце вбесено.

— Не се дръж с мен като с малоумна! Не съм малка. Вярно, че ме използва, за да се добереш до Гладстоун, но няма смисъл да ми се извиняваш. И двамата знаем, че ако имаш възможност, пак би го направил. В природата ти е да вършиш това, което чувстваш, че трябва да направиш. Не даваш нищо да ти се изпречи на пътя, особено пък една жена, която...

— Една жена, която какво, Мърси? — попита той, заинтригуван.

— Една жена, която те обича, по дяволите!

Крофт застина, опитвайки се да възприеме думите ѝ. Никога не бе виждал Мърси такава. Цялата беше пламнала. Очите ѝ блестяха като зелени кладенци от свирепа женска мощ. Адско напрежение я изгаряше като огън, нервите ѝ бяха изопнати до скъсване.

Изобщо не знаеше какво говори в момента.

— Мърси, успокой се — твърдо рече той. — Не викай така! Без никакво друго предупреждение освен гневния вик, тя се хвърли на

легло и притисна Крофт отдолу, преди още да бе разбрал какво точно става. От силата на скока ѝ той падна обратно на възглавницата. Краката ѝ се вплетоха в неговите и тя заби нокти в раменете му; в същото време погледът ѝ го изгаряше.

— Слушай сега какво ще ти кажа. Ти ме използваш и манипулираш от самото начало. Даже имаше нахалството да ми признаеш, че е така. Ти даваше всичките нареждания, ти вземаше всичките решения. Прояви невероятното нахалство да се любиш с мен, защото си мислеше, че можеш да ме контролираш по-ефикасно, ако ме превърнеш в нещо като своя сексуална робиня.

— Сексуална робиня? Смятам, че това е леко преувеличено, Мърси.

Ноктите ѝ се впиха още по-силно в раменете му. Ще ми останат белези по кожата, помисли си Крофт.

— Замълчи, изобщо не искам да слушам логичните ти разсъждения. Сега аз говоря и още не съм приключила. Никога не съм срещала толкова арогантен човек като теб, Крофт Фалконър, но нещата ще се променят отсега нататък. До този момент всичко ставаше, както ти искаш, но тази сутрин ще правя това, което съм решила.

— Мърси, скъпа, развълнувана си. Трябва да се успокоиш.

— Единствената причина да бъда в такова състояние си самият ти. Така че ще трябва да направиш нещо по въпроса.

— Точно така — обеща той, — ще ти помогна.

— Дяволски си прав, ще ми помогнеш — измърмори тя, докато разкопчаваше със замах копчетата на ризата му. — Но нещо не съм в настроение повече да слушам благородните ти приказки за това как поемаш пълна отговорност за цялата бъркотия, в която се замесихме. Вече знаем, че вината е изцяло твоя. Трябва ми нещо повече от думи. Трябва ми нещо, от което да заспя. В момента съм, както казват в Калифорния, изнервена до пръсване. Трябва да изразходвам някъде това нервно напрежение. Това означава, че ми трябва физическо натоварване. Знаеш ли какво? Този път аз ще те използвам, за да го постигна. Като че ли е време и аз да те използвам за нещо.

— Мърси, скъпа, успокой се — тихо започна той, след като най-сетне разбра за какво става дума. Тя изобщо не знаеше какво прави. Опита се да хване ръцете ѝ, но Мърси не му обърна внимание, освободи се от него и продължи да разкопчава ризата му.

— Няма да се успокоя, така че изобщо не си хаби думите.

— Ако няма да се успокоиш, то поне намали малко темпото — нежно я смъмри той. Тя буквално лазеше по него и трескаво откопчаваше ризата му. Най-сетне успя и яростно се захвана с токата на колана му.

— Не искам да намалявам темпото. Този път ще правиш, каквото аз кажа.

Крофт пое смаяно дъх.

— Но, Мърси, това е смешно! — Чудеше се дали да се засмее, или да я поразтърси, докато започне да се държи поне малко по-нормално.

Тя явно търсеше начин да се освободи от напрежението, но Крофт усети, че самият той изпитва невероятно удоволствие от това чувствено нападение. Никога не бе преживявал подобно нещо.

Години наред се бе учил как да контролира себе си. Винаги той бе този, който господстваше над обстоятелствата, даже и в редките моменти на върховна сексуална възбуда.

Освен когато бе с Мърси.

Вече му бе показала, че може да го провокира, да го накара да преживее заедно с нея дивото, трептящо удоволствие на общия оргазъм. А сега го учеше, че и тя има достатъчно мощ, за да господства безпрекословно над него. Че има сила да го принуди да се предаде. Никоя жена не бе се отнасяла с него по този начин.

Никоя жена не бе го желала толкова силно.

Мърси му беше казала, че просто ще го използва, за да постигне собственото си удоволствие, но естествено една жена не можеше да люби мъж по такъв опияняващ начин, ако не изпитваше към него нещо много повече от плътски страсти.

Изведнъж Мърси сиря, това, което правеше, и се отдръпна.

— Не — промълви Крофт, — не спирай. Не сега. — Моментното му удоволствие от това да бъде нейна жертва изведнъж изчезна. Бе го възбудила прекалено много. Не можеше да й позволи да спре точно сега. Крофт посегна към нея.

— Не мърдай — заповяда Мърси, след което смъкна пуловера си с едно движение и небрежно го захвърли настрана.

Крофт ахна, като видя, че няма нищо под него. Тъмните зърна на стегнатите й гърди се открояваха на нежната розова кожа. Как само му

се искаше да ги целуне! Той вдигна ръка и докосна бялата мека гръд.

Но Мърси не му обърна внимание. Прекалено беше заета да се освободи от джинсите си. Бикините се смъкнаха заедно с тях.

Крофт затаи дъх, цялото му тяло бе стегнато от желание. Всичките му инстинкти го караха да я притегли под себе си, за да я обладае. Стигаше му тази игра на пасивно подчинение. Беше интересна и нова, но вече цял изгаряше от нетърпение.

Тя се намести върху него и Крофт се остави за втори път да бъде повален върху възглавниците. Пръстите ѝ се заровиха в космите на гърдите му, устните ѝ милваха врата му, нежната кожа на бедрата ѝ здраво обгръщаше тялото му.

Това, което последва, бе като възвишен празник за сетивата им, в крайна сметка нямаше победител и победен, само страстно сливане в едно цяло и невероятно, върховно изживяване, което принадлежеше и на двамата.

Притиснати един до друг, заедно преживяха прекрасната буря, която разлюля телата им.

Заедно се върнаха към реалността.

Заедно се отпуснаха в измачканите завивки, като краката им бяха преплетени, а телата им притиснати едно до друго.

Заедно.

Крофт остана така дълго време, наслаждавайки се на усещането да я държи в обятията си. Доста минути изтекоха и преди Мърси да се размърда, да се измъкне от ръцете му и да се сгуши до него. Той обърна глава, така че да я вижда, и срещна уморените ѝ притворени очи. Тя сънливо примигна и се протегна като коте.

— Няма нищо, мила — нежно прошепна той. — Знам, че не искаше да кажеш точно това.

— Какво не съм искала да кажа? — Очите ѝ вече се затваряха и тя намести глава по-удобно върху възглавницата.

— Това, че ме обичаш. Беше от напрежение и прекалено опънати нерви. Освен това си склонна да говориш прибързани неща, преди да си успяла цялостно да ги осмислиш.

— Наистина ми се ще да престанеш да говориш глупости, Крофт. — Обърна се на другата страна и той вече виждаше само гърба ѝ.

Мърси заспа, преди той даже да успее да формулира отговора си. Крофт се загледа в извивката на голите ѝ рамене и не след дълго стана, за да си навлече джинсите и да потърси успокоение.

Мърси се събуди сама в стаята. Съдейки по слънцето, реши, че трябва да е ранен следобед. Вероятно не бе спала повече от четири часа, но като че ли бяха достатъчни. Чувстваше се отпочинала и онова напрегнато усещане определено го нямаше.

Тя се протегна с удоволствие и мислите ѝ се върнаха към последните няколко часа. Събитията в Дрифтърс Крик ѝ се струваха много далечни сега, на слънчева светлина. Призраците винаги изчезваха при изгрев слънце.

С изключение на Крофт. Той изглеждаше все така реален и съществуващ, както винаги, даже и на ярка слънчева светлина.

Мърси отхвърли завивките и зашляпа към банята, за да вземе душ. Докато стоеше под силната водна струя, тя се почуди дали Крофт е изпълнил гражданския си дълг и се е обадил на властите.

Не се сработвам много добре с властите. Мърси си спомни тези негови думи и се замисли какво ли означават.

Приключи с душа и си сложи джинсите и чиста риза. Тъкмо връзваше косата си в стегнат кок, който да не позволява на гъстите светли къдрици да влизат в очите ѝ, когато Крофт изникна на прага.

Както обикновено, не се чу звук от отваряне на врата, нито стъпки, които да я предупредят, нито почукване. Просто в един момент вратата беше затворена, а в следващия той вече стоеше при нея в стаята. Явно вече бе дошъл на себе си. В ръцете си държеше хартиена торба, очевидно донесена от ресторанта.

Мърси срещна очите му в огледалото над тоалетката и ръцете ѝ замръзнаха, както оправяха косата. Спомените от тазсутрешната ѝ агресия изплуваха и тя решително се опита да се справи със смущението, от което лицето ѝ щеше да поаленее.

— Това кафе ли е? Чудесно. Добре ще ми дойде една чашка. Обади ли се на шерифа за Далас и Ланс? — Говореше весело и дружелюбно, докато приключи с прибирането на косите си.

— Кафе за теб и чай за мен. Да, обадох се на шерифа. Преди около два часа. Анонимно, от уличен телефон. — Той се приближи и

застана зад нея, а очите му не се отделяха от нейните в огледалото.

Тя първа отклони поглед, преструвайки се, че търси някаква фиба.

— Ще приберат ли Далас и Ланс?

— Ако Гладстоун не ги е намерил първи.

— Мислиш ли, че би тръгнал да ги търси? — попита Мърси. Крофт остави чашата с кафе на масичката, наведе се и залепи страстна целувка на шията ѝ там, където току-що бе вдигнала косата си. Тя потръпна и очите ѝ трескаво затърсиха неговите в огледалото.

— Не. — Крофт се изправи, очевидно доволен от издайническите тръпки, които предизвика у нея. — Мисля, че Гладстоун не ги е намерил. Даже се съмнявам да ги е търсил. Когато Далас и Ланс не са се върнали снощи, сигурно е решил, че са мъртви.

— Мъртви?

— Така би постъпил самият той, ако беше на мое място. — Крофт сви рамене. — Сега вече трябва да е зает с много по-важни дела.

Мърси прехапа долната си устна.

— Бягство?

Крофт поклати глава.

— Не смятам, че ще избяга много далеч. Още не. Прекалено много неща има за довършване. Но хеликоптерът го прави лесноподвижен, по дяволите. Ако имаме късмет, сигурно ще реши, че поне засега е на достатъчно безопасно място там, в имението си. Даже ако Далас и Ланс се окажат в ръцете на шерифа, Гладстоун няма от какво толкова да се страхува, освен че ще трябва да отговори на няколко учтиво зададени въпроса.

— Няма ли да се страхува, че ще подадем оплакване срещу него?

— Не, не мисля — рече Крофт, — навярно ще реши, че действаме сами. Точно това искам и да си помисли. Това значи, че нямаме намерение да се оплачем на ченгетата. А даже и да го направим, Гладстоун трябва единствено да отрече, че е знаел за действията на Далас и Ланс.

— Ти наистина сериозно вярваш, че той е Еган Грейвз, нали, Крофт?

— Почти съм сигурен вече. Но не мога да действам, докато не знам какво е решил да прави. В момента, в който разбере... — Остави

изречението недовършено, след което закрачи към прозореца и застана там, загледан навън. Замислено отпиваше от чая си. — Тази книга все още е ключът към цялата тази бъркотия. — Погледна към Мърси през рамо. — И ние разполагаме с нея, защото снощи ти събра смелост да се върнеш в хранилището и да я вземеш. Благодаря ти, Мърси.

— Недей да ми благодариш — наежено отвърна тя. — Нямах никакъв избор. Ти отказа да напуснеш залата с басейна без нея, не помниш ли?

Той тъжно се усмихна.

— Съвсем смътно.

Мърси склочи вежди загрижено.

— Как се чувстваш сега? Някакви признаци на махмурлук?

— Не. Каквото и да е било, явно вече е изчезнало от кръвта ми.

— Направо е поразително как изобщо беше в състояние да ходиш снощи, да не говорим как се справи с Далас и Ланс. Беше на път да припаднеш всеки момент.

— Ти беше тази, която ме извади от басейна и ни изведе от къщата.

Тя стисна зъби.

— Значи си ми длъжник, така ли?

Той сериозно кимна.

— Точно така.

— Божичко. С такова нетърпение чакам да си получа дължимото.

Той я изненада с палавото си изражение и с думите:

— Мислех си, че вече го получи, Рано-рано тази сутрин.

Този път Мърси не можа да се пребори с изчервяването, което заплашваше да залее лицето ѝ още откакто бе влязъл в стаята. Тя се опита да се справи с тази конфузна ситуация с престолено високомерна усмивка.

— Трябва да призная, че си много интересен сексуален роб.

— Благодаря ти. Единствената ми цел е да доставям удоволствие.

Тя не го видя да прави някакво движение, но изведнъж се озова точно до нея. Кога прекоси цялата стая? Ръцете му обгърнаха раменете ѝ и нежно я вдигнаха на крака. Когато стреснато го погледна в очите, те бяха пълни със смях и съвсем малко раздразнение.

Нямаше и помен от тъй познатата ѝ вече безизразност в тях, нямаше я обичайната преграда. Мърси бе запленена.

— Бих искала да те уверя, Крофт, че си постигнал целта си.

Смехът изчезна от очите му и бе заместен от някакво неразгадаемо изражение. Той се наведе и я целуна бавно, завладяващо.

— Това като че ли е добро начало.

— Крофт?

Освободи я от обятията си и се върна към прозореца.

— Трябва да поговорим, Мърси.

— Знам.

Хвърли ѝ учуден поглед.

— За Гладстоун. Или Грейвз, както предпочиташ.

— Знам. Какво ще правим оттук нататък? — с въздишка го попита.

— Ще се обадиш в книжарницата си и ще съобщиш на жената, която те замества, че някой ще се опита да се свърже с теб. Трябва да запише номера на обаждания се и после да ти го даде, когато пак ѝ звънеш. Говори спокойно с нея. Няма нужда да я притесняваш. Но непременно ѝ кажи, че не трябва да дава номера ни тук на човека, който те потърси.

— Какво говориш? Кой ще се обади на Дори, за да търси мен?

— Гладстоун ще ѝ се обади — с абсолютна сигурност отвърна той. — Това е единственият му начин за контакт с теб.

— Но защо ще се опитва да се свърже с мен?

— С нас — разсеяно я поправи Крофт, — ще се опита да се свърже с нас, като ще смята, че и ние чакаме да разговаряме с него.

— Но защо, по дяволите?

— Защото ще иска да получи обратно книгата си естествено. Досега трябва да е разбрал, че пак е изчезнала. Прекалено много усилия му костваше, прекалено много му се наложи да рискува, за да се добере до този том с „Долината“ на Бърли. Ще иска да си я получи обратно.

— Той е колекционер. Колекционерите биха направили какво ли не, за да прибавят някой екземпляр към сбирката си.

— Не и Гладстоун. Той не би рискувал да изложи на показ новата си самоличност. Нито една от книгите в хранилището не се повтаряше с книгите, които колекционираше, когато бе известен под името Еган Грейвз. Той не се опитва да събере отново старата си колекция. Даже мога да кажа, съдейки от това, което си видяла в хранилището, че

нарочно избягва да купува същите книги. Достатъчно е умен, за да знае, че не бива да прави нищо, което би накарало някого да подозира, че е свързан с Грейвз. Опитът да събере отново старата си колекция от книги би бил прекалено рискован. Ако някой е наблюдавал и чакал той отново да се появи...

— Добре, схванах за какво става дума. Не се опитва да събере пак старата си колекция, но си създаде толкова неприятности, за да се добере до „Долината“.

— „Долината“ е скъпа книга, но не е от най-безценните. Има стойност, но не е истинско съкровище, не и за човек като Гладстоун. Не е достатъчно специална, за да влезе в колекцията му.

— И въпреки това се опита да ни убие заради нея?

Крофт кимна.

— Тази книга е ключът. Той ще продължи с опитите да си я върне.

— Чудя се защо ли?

— Само да знаех! — Крофт прокара ръка през косата си. — Прегледах я отново тази сутрин, докато ти спеше. Не видях никакви знаци за сменени страници, но това не означава, че няма някакъв код, вкаран в текста.

— Код! — Мърси бе изумена от подобна възможност.

— Недей да се радваш толкова. Ловя се като удавник за сламка, повярвай ми. Просто се опитвам да измисля причина защо Гладстоун би искал толкова много да притежава тази книга. — Отдалечи се от прозореца, допивайки чая си. — Хайде да излезем да хапнем нещо. Ще се обадиш в книжарницата си, за да предупредиш Дори, че някой може да се опита да се свърже с теб. Но каквото и да направиш, в никакъв случай не казвай на Дори къде си. Ясно? Може случайно да спомене на Гладстоун мястото и да се окажем в притеснено положение.

— Когато не се впускаш в черногледите си фантазии, обикновено имаш неприятния навик да не наричаш нещата с истинските им имена... притеснено положение! Но кажи ми нещо: Какво ще постигне Гладстоун, като се опита да се свърже с нас за книгата?

— Досега би трябвало да се е убедил, че ние не представляваме силите на реда и закона. Че сме просто двама смелчаци, които случайно са попаднали на най-голямата сделка в живота си и се опитват да се възползват напълно от нея. Сигурно ще си помисли, че

сега държим „Долината“, за да вземем откуп, след като сме разбрали колко важна е тя за него. Предполагам, че ще ни предложи истинска сделка.

Мърси сърдито го изглежда.

— Но ние ще я откажем, нали?

— Не — каза Крофт. — Ще приемем. При наши условия.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не ми харесва, Крофт. Никак, ама никак не ми харесва. — Мърси крачеше нагоре-надолу пред него, сърдито склонила вежди. Не за първи път се опитваше да го вразуми с разпалени увещания. Прекара цял следобед в разпавии по този въпрос. Вече бе време за вечеря, а още не беше постигнала никакъв напредък. Той упорстваше, че ще се оправя с Гладстоун съвсем сам.

— Не е и нужно да ти харесва, Мърси. Аз съм този, който ще се занимава с нещата отсега нататък. — Бе се изтегнал на леглото, като главата му бе подпряна от цяла купчина възглавници, с ръце на тила.

Водеха този спор за неизвестно кой път, но в гласа му все така се долавяше непоклатимо търпение. Бе убедена, че това безкрайно търпение вече й лази по нервите не по-малко от безкрайния му инат.

— Това е глупаво. Направо ненормално. Трябва да се обадим на ченгетата на секундата.

— Не.

— Какво имаш против ченгетата? Ние си плащаме данъците, за да могат да се справят с такива нарушители.

— Те не могат да се справят с Гладстоун. Не можах да го пипнат, когато беше Еган Грейвз, не могат да го пипнат и сега. Той е твърде добре защитен. Твърде внимателен. Очевидно пак е замесен в нещо толкова мръсно, колкото онази гадна сектантска история на Карибите, но ще се наложи да направя това-онова, за да го докажа.

— Но той вече действа незаконно. Изпрати Далас и Ланс да предизвикат катастрофа с нашата кола и да се убием по пътя — каза Мърси.

— Докажи го. Далас и Ланс бяха две наети момчета за всичко, които в свободното си време за разнообразие са обирали гостите на хотели. Ченгетата ще изкарат късмет, ако могат да докажат това. Но опит за убийство — в никакъв случай.

Мърси се извъртя внезапно и го погледна, сложила ръце на кръста си.

— Ти във всички представители на властта ли вярваш толкова малко, или просто не вярваш на самия закон?

— Казах ти, че не...

— ... се разбираш добре с представителите на властта. Знам това. И искаш ли да знаеш защо? — посочи го с пръст тя.

Той ѝ се усмихна, а в очите му блестеше странно любопитство.

— Защо?

— Защото си единак, затова. Хората, които са склонни да господстват във всяко положение, не желаят *някой друг* да господства над тях. Ти така и не си се научил от време на време да се отпускаш и да позволяваш *някой друг* да поеме ситуацията в свои ръце.

— Това е интересна теория. Да не би тази сутрин да ми даваше урок как да позволявам *някой друг* да взема ситуацията в свои ръце?

— Забрави за тази сутрин. Още не съм приключила с наблюденията си върху теб — заплашително изрече Мърси.

— Така ли?

— Точно така — измърмори тя и пак закрачи неспокойно. — Не само че си доминираща личност, но и толкова добре се владееш. Живееш в своя собствена вселена, която просто от време на време влиза в сблъсък с реалния свят. Само когато абсолютно се налага, ти се опитваш да преминеш в този свят, където живеят хора като мен.

Той я изгледа странно.

— Затова ли ме наричаш призрак? Защото смяташ, че не съм част от твоя свят?

Тя въздъхна и се отпусна на леглото.

— Може би. Само че не си призрак, Крофт. Ти си истински, нормален човек като всички останали. Но си намерил собствено място в този свят, нали? Как успя да го направиш?

За нейна абсолютна изненада той отговори на този личен въпрос.

— Наложил ми се да намеря това място още много рано в живота си.

Мърси вдигна глава, умолявайки го с поглед да ѝ обясни.

— Какво ти се е случило тогава, Крофт?

Той сви рамене.

— Не е нещо, което да не се случва с още много и много други деца. Но за мен то промени много неща.

— И какво е то?

Той се поколеба, очевидно в момента се бореше със стари емоции и спомени.

— Баща ми пиеше. Много.

— О, Крофт!

— Казах ти, че не е някакъв проблем, който се среща рядко. Мисля, че се опитваше да се поправи. Работеше каквото попадне: работник във фабрика, носач, берач — какво ли не. Оженил се за майка ми, когато била на осемнайсет и бременна. Но след няколко години мизерен живот тя решила, че не може да продължи така, и поела към ярките светлини на Лос Анджелис. Бил съм на пет или шест. Така и не я видяхме повече. Мисля, че баща ми започна да пие именно тогава. Докато растях, положението ставаше все по-тежко. Някой път наистина се отдаваше на запои и в такива случаи, когато потънеш в алкохол, той ставаше... опасен. Наистина. Като че ли пиенето освобождаваше целия му вътрешен гняв. Накрая се научих какво да правя: криех се, докато всичко приключи. Мисля, че го мразех.

Мърси преглътна, когато чу спокойния глас на Крофт при тези думи.

— Трябва да е било ужасно.

— Когато бе трезвен, се траеше. И двамата се издържахме един друг. Но започнеш ли да пие, да, наистина ставаше напечено. Мисля, че знаеше колко опасен става, като се напие, но не можеше да се контролира. Смятам, че го беше страх някой ден да не направи голяма беля.

— С теб ли?

Крофт кимна.

— Или това, или осъзна, че вече пораствам и някой ден мога да спра да се крия, когато пие. Мога да отвърна на насилието с насилие. Не знам какви са били причините за това, но през почивните дни започна да ходи за запоите си в града, не у дома. Радвах се, когато го видех да тръгва. Бях се записал в школа по самоотбрана. Отначало си рекох, че просто искам да мога да се защитя от баща си, когато е пиян. Но сигурно съм останал очарован от света на бойните изкуства и от философията за контрол над тялото и съзнанието, на която се основават. Намерих убежище в тренировките там в залата, намерих място, където мога да отида и да бъда силен.

— Друг свят.

— В известен смисъл. Инструкторът беше много добър, но ясно съзнаваше докъде стигат уменията му. Каза ми, че трябва да пътувам, да намеря други учители, които да ми помогнат да използвам всичките си заложби. Даде ми имената на хора, които биха могли да бъдат увещани да ме приемат за свой ученик. Нямах пари за такова пътуване и обучение. Чувствах се като в капан. Тогава реших, че няма какво да правя повече у дома. Щях да си тръгна даже и по-рано, но ме преследваше идиотската идея, че баща ми ще умре, ако ме няма там да се грижа за него. Но в деня, в който станах на осемнайсет и си стегнах багажа, той отиде в града и никога не се върна.

— Какво се случи?

— Забъркал се в някаква глупава, безсмислена свада зад кръчмата. Пречукали го заради няколкото долара в портфейла му и за бутилка евтино вино.

Мърси затвори очи, притеснена още преди да е чула края.

— Разбраха ли някога кой го е убил?

— Ченгетата не се занимаваха с този случай бог знае колко дълго време. — Гласът на Крофт пак бе преминал към онзи опасен безстрастен тон. — Баща ми просто беше поредният пияница, убит в тъмна улица. Всеки ден стават такива работи. Властите си имат по-важни дела, отколкото да разследват подобен тип престъпления.

Мърси осъзна, че до болка е впила нокти в дланите си.

— И си решил да търсиш извършителя, така ли?

— Никой друг нямаше да го направи. Мислех си, че мразя баща си, но след като беше убит, не можех просто да забравя, че ми е баща. Той беше направил, каквото можеше, за мен.

— И ти си решил да възстановиш справедливостта, като тръгнеш да търсиш убиеца?

— Намерих го. Не беше трудно. Просто отидох в квартала, където се навърташе баща ми, и започнах да задавам въпроси. Не знам защо, но хората говореха с мен.

— Надали са имали избор.

Крофт поклати глава.

— Не е това, което си мислиш. Не съм измъквал отговорите с бой. В онзи квартал имаше хора, които наистина искаха убиецът да бъде намерен. Моят баща не беше първата жертва. Те всички бяха потенциални жертви и добре го знаеха. Сигурно биха се уплашили да

сътрудничат на ченгетата, но не ги беше страх от едно голобрадо момче, поискало да разбере какво се е случило със собствения му татко. Дадох ми помощта, от която се нуждаех. И аз намерих човека, който бе забил нож в баща ми.

— Какво стана с убиеца? — Мърси не бе съвсем сигурна, че иска да чуе отговора.

Крофт я погледна хладно, някак равнодушно.

— Не го убих.

— Почти, но не съвсем?

— Не съвсем. Оставих го в безсъзнание на стълбите пред полицейското управление. Освен това оставих и достатъчно уличаващи го предмети в джобовете му, за да го свържат с убийството на баща ми и на още двама случайно преминаващи оттам хора.

— Откъде получи тези веществени доказателства?

Крофт сви рамене.

— Той още носеше със себе си някои от нещата, които беше взел от жертвите си. И ножът, с който бе убил баща ми, също беше у него. Не беше най-умният убиец на света. Ченгетата бяха повече от доволни да приключат с три случая на убийство наведнъж, без всъщност да е имало някакво истинско усилие от тяхна страна. Не се опитаха да търсят под вола теле. Даже успяха да изкопчат признание от онзи. Справедливостта, тъй да се каже, бе възстановена.

Този път Мърси не се притесни от открития му поглед, вперен в нея.

— Затворен кръг.

Устните на Крофт се извиха в лека усмивка.

— Да.

— После какво стана, Крофт? — Стараеше се гласът ѝ да звучи равно, въпреки че стомахът ѝ се бе свил на топка от напрежение.

— Научих нещо за самия себе си, докато вървах по дирите на отрепката, убила баща ми. Нещо, което може би щеше да е по-добре да не научавам. То ме уплаши.

— Нека да предположа — тихо изрече Мърси. — Мисля, че си открил две неща. Първото е било, че можеш да се справяш с такава работа. Наистина си намерил убиеца и си отмъстил. Успял си сам да направиш това, което обществото не е направило. Второто нещо, което

си научил, е, че всъщност си сметнал това ново призвание за... интересно. Дали това е думата?

Очите му не се отделяха от нейното лице.

— Запленяващо, по-точно. И имах дадености да напредна. След като намерих човека, убил баща ми, в известен смисъл знаех, че съм открил самия себе си. Трябваше да науча още. Но имах проблем с парите. Така че отидох в армията и тогава именно осъзнах, че не се разбирам много добре с властите, особено със сляпата, бюрократична, безчувствена власт, която повечето време работи без всякакъв смисъл и логика. Но в армията можех да тренирам, а аз точно това исках много.

— А после?

— Моите природни дадености не останаха незабелязани — сухо рече Крофт. — Поканиха ме да работя за една специална част, но съвсем скоро разбраха, че от мен не става особено добър член на група. Така че като ми свърши договорът, взех спестените пари и тръгнах да търся някои от списъка, който старият ми инструктор ми бе дал. Намерих неколцина. Пътувах и учех и всичко бе опасно в една или друга степен — или умствено, или емоционално, или физически. Но трябваше да се науча как да контролирам нещата, които усвоих, и не спрях дотам. Прилагах на практика наученото. Тогава имаше желаещи да се възползват от моите умения. Безкрайно много желаещи.

Мърси се усмихна пряко волята си.

— Недей да си губиш времето, като се опитваш да ме сплашиш с разни завоалирани намеци за това колко си опасен, Крофт. Не ми минават. Прекалено добре те познавам.

— Не те е страх от мен, нали? — тихо попита той. — Никак не те е страх. Чудя се защо ли е така. А си толкова миниатюрна и крехка.

— Само защото съм по-дребна на ръст, не означава, че съм крехка. Не ме е страх от теб, защото макар и да се интересувах от това как да използваш докрай физическата сила, ти не си луд. Никога не губиш контрол. Просто си в мир и равновесие със самия себе си и своята природа. В известен смисъл си най-цивилизованият мъж, когото някога съм срещала.

Крофт затвори очи и облегна глава на стената зад леглото.

— Не си създавай такава романтична представа за мен, Мърси.

— Не си създавам романтична представа. Опитвам се да те разбера.

Миглите му се вдигнаха, разкривайки издайническия глад в очите.

— Защо?

— Вече ти отговорих на този въпрос. Обичам те.

Той се изправи с бързо, но плавно движение, а очите му бяха пламнали от вълнение.

— Мърси, не знаеш какво говориш в момента.

Телефонът извън пронизително. Мърси посегна да го вдигне.

— Разбира се, че знам какво говоря. Не съм чак такава глупачка.

— *Мърси?*

Не му отговори, тъй като в момента слушаше познатия глас от другата страна на линията.

— Здравсти, Дори, как вървят нещата? Има ли някакви съобщения за мен?

— Току-що записах едно — спокойно рече Дори. — Чакай секунда да намеря листчето. Ето го. Някой си господин Глад ми звънна. Това ли е човекът, който ти чакаше да се обади?

Господин Глад. Погледите на Мърси и Крофт се срещнаха. Това трябва да е Гладстоун. В този момент Мърси разбра, че всъщност не бе очаквала наистина да се свърже с тях. Очевидно се е надявала на невъзможното.

— Да, Дори, това е човекът. Какво помоли да ми предадеш?

Крофт обикаляше около телефона като сокол, като че ли всеки момент с най-голямо удоволствие би грабнал слушалката от ръцете ѝ. Подаде ѝ химикалка и листче със знака на мотела.

— Запиши всичко.

Мърси кимна, внимателно заслушана.

— Само едно кратко съобщение — каза Дори: — че трябва да му се обадиш на този телефон. — И тя бързо издиктува номера. — Записа ли?

— Записах. Благодаря ти, Дори.

— Ей, какво става там? Мислех си, че тази сделка е уредена вече.

— И аз така си мислех — отвърна Мърси с въздишка.

— Сигурно това е обичайно за преговорите в бизнеса с редки книги, а? Предложения и контрапредложения и най-различни тактически маневри. Вълнуващо, нали?

— Да — тихо отвърна Мърси, — много вълнуващо. — Тя затвори телефона и се втренчи в Крофт, стиснала записаното съобщение в ръце.

— Той иска да се обадим.

Крофт грабна бележката от нея.

— Още е в имението.

— Откъде разбра?

— Проверих номерата на телефоните, докато бяхме там. Този е един от тях. Няма го в телефонния указател естествено, но даже и хора, които се притесняват, че някой може да научи телефонния им номер, въпреки всичко допускат грешката да го изписват на апарата, където всеки гостенин може да го види.

— Навярно Гладстоун изобщо не се е притеснявал, че телефонният му номер може да попадне в ръцете на неподходящ човек.

Крофт рязко кимна.

— Той е на доста закътано място тук, в планините, в компанията само на двама-трима внимателно подбрани хора. Сигурно е научил добре урока си за рисковете да се доверяваш на множество съмнително верни до смърт последователи. Мисля си какви ли игрички играе с тази художническа колония, която управлява.

— Мислиш, че това е прикритие на някоя незаконна история?

— Мисля, че това е прикритие на нещо много доходоносно. В душата си Гладстоун все още си е Грейвз. На него му трябва власт и пари. Много власт и много пари. Вече се е научил как да ги постига. Използва тези художници за нещо. Постановката силно напомня на Карибите преди години. Доходоносната част в целия бизнес сигурно и този път е свързана с наркотици, точно както тогава. Гладстоун е най-добре запознат с тях. Сега поне знаем със сигурност къде е. И го принудихме да направи първата крачка. Така е малко по-уязвим. — Крофт погледна листчето в ръката си. — Значи иска да му се обадим, така ли?

— Точно както ти каза.

— Да. — Крофт посегна към телефона. — Нека не го караме да чака.

Видя напрегнатото изражение на Мърси, докато той набираше номера от листчето. Тя се страхуваше. Не от него, а от това, което

предстоеше да се случи. Сигурно вече се досещаше за логичното продължение на тази смъртоносна игра. Много му се искаше да уталожил тези нейни страхове, но бе невъзможно сега. Нещата бяха стигнали прекалено далеч, за да се връщат назад. Тя явно го разбираше, но това като че ли в никакъв случай не намаляваше страха ѝ от последната развръзка.

Телефонът звънна само веднъж. Вдигна Изабел и нейният нисък дрезгав глас звучеше ясен и сдържан.

— Ало?

Тя знае кой се обажда, помисли си Крофт.

— Искам да говоря с Гладстоун. — Нямаше никакъв смисъл да разкрива, че знае за Еган Грейвз. Сега целта бе Гладстоун да се увери, че Крофт е просто един отчаян смелчага, докопал най-голямата сделка в живота си.

— Очаквах обаждането ви, господин Фалконър. Само момент.

Значи дотук с интимното използване на първото име. Крофт изчака мълчаливо, докато топлият, очарователен глас на Гладстоун прозвуча по линията.

— Ах, господин Фалконър. Защо решихте да ми навлечете всичките тези неприятности?

— Не можем всички да се родим богати, Гладстоун. На някои от нас се налага да се възползват от възможностите, които изскачат на пътя им. Да разбирам ли, че искате да си получите книгата обратно?

— Съвсем правилно сте ме разбрали. Аз съм разумен човек. Имате ли някаква определена цифра наум?

— Имам една доста голяма цифра наум.

— Така си и мислех. Тази книга е много важна за мен, господин Фалконър, и вие трябва да сте се досетили досега. Има голяма сантиментална стойност.

— За първи път в живота си чувам някой да нарича порнографията сантиментална, но явно за всеки влак си има пътници.

— И каква точно е цената, която сте дали на моята книга?

— Петдесет хиляди.

По линията се възцари тишина.

— Никак не страдате от скрупули, господин Фалконър.

— Мърси ми каза, че нямало много останали екземпляри от точно тази книга. Мисля, че сте се възползвали от младостта на

госпожица Пенингтън при първите преговори.

— И тя е упълномощила вас да преговаряте този път, така ли? — попита Гладстоун.

Крофт погледна към Мърси.

— Нека просто да речем, че остави всичко в мои ръце.

— Изабел беше права. Вие с госпожица Пенингтън явно наистина сте се побъркали един за друг. Колко странно. Е, междуременно ние с вас ще трябва да постигнем някакво споразумение. Аз мога да ви дам тази сума, господин Фалконър. В брой. Колко скоро можете да стигнете дотук с книгата?

— Искате да се върна пак в имението?

— Изабел може да ви посрещне, където пожелаете, с хеликоптера.

— Не, благодаря. Предпочитам сам да пристигна. Не би ми се искало Изабел да ме вози обратно през планините, след като двамата сме приключили със сделката. Ще бъда при вас призори.

Последва още една пауза от страна на Гладстоун, след това той с равен глас попита:

— На какво разстояние сте оттук?

— Достатъчно далеч сме.

— Не можете ли да дойдете по-скоро?

— Боя се, че не. Предстои ми дълго шофиране. Най-рано призори мога да стигна до имението ви. Помолете Изабел да донесе парите на първата бариера при изгрев слънце. Ще я чакам там.

— С книгата, предполагам.

— На мен ми трябва само парите, Гладстоун. Вие ще си вземете книгата. И без това не е от тези, по които си падам.

— О, сигурен съм, че е така. Без съмнение вие предпочитате по-съвременна версия на този тип литература.

Крофт долови прокрадналата се нотка от пренебрежително презрение в гласа на този човек. Гладстоун се бе поддал на собствения си снобизъм, осъзна Крофт, макар че не му бе ясно как човек може да бъде сноб по отношение на еротична литература.

— Никой друг не искам при бариерата освен Изабел, Гладстоун.

— Никой друг не би могъл да ви посрещне освен Изабел или аз самия. Ланс и Далас са в ръцете на властите, както съм сигурен, че много добре знаете.

— И вие няма да ги измъкнете под гаранция, така ли?

— Как, двама крадци, които злоупотребиха с моята щедрост? — Тази мисъл явно отвращаваше Гладстоун. — Не знаех, че и двамата са имали полицейски досиета, когато ги наех. Бях много шокиран, когато шерифът ми събщи това.

— Представям си. Сигурно всички много ви съжеляват. Така че ченгетата не се притесняват за някаква евентуална връзка между вас и тях?

— Властите разбират, че аз съм просто един невинен измамен работодател. Явно Далас и Ланс са ограбили мотела преди няколко вечери. Опитали се да пробутат някакви глупости за това, че аз съм ги бил пратил, но шерифът не им повярвал и за минута дори. Боя се, че собственото им минало работи срещу тях.

— Защо ли това никак не ме изненадва?

— Историйката, която разказали на шерифа, за това как се озовали вързани в онзи мъртъв град обаче, беше много поинтригуваща — замислено продължи Гладстоун. — Заявили, че били тръгнали да преследват крадец из планината и че този човек изчезнал в Дрифтърс Крийк. Като спрели да го търсят, не могли да намерят нищо друго освен призраци. Много малко си спомнят от цялата случка. Аз, разбира се, информирах шерифа, че Ланс и Далас отново са действали единствено на своя глава. Намекнах обаче, че може да има намесен и трети човек и че най-вероятно става дума за разчистване на сметки между крадци. Това би могло да обясни как двамата мои служители са се озовали с уличаващи ги доказателства у себе си.

— Значи шерифът в момента търси трети крадец?

— Успокой се, Фалконър, не мисля, че се е разтърсил бог знае колко активно. Той реши, че този човек трябва да е напуснал района, след като е зарязал двете си приятелчета. Шерифът е доволен, защото си мисли, че злосторникът вече не е на неговата територия.

— Значи всичко е приключено.

— Обичам нещата да са приключени, господин Фалконър.

— Аз също — рече Крофт. — Гледайте Изабел да се яви до онази бариера призори. — Затвори телефона, преди Гладстоун да успее да отговори.

Мърси седеше на леглото, очаквайки да чуе подробностите. Ръцете ѝ бяха притеснено склучени на скута ѝ, а очите ѝ — разширени

от вълнение.

— Е? — попита веднага тя.

— Всичко е наред, що се отнася до Гладстоун. Мисли, че съм крадец на дребно, който иска да му върне „Долината“ срещу петдесет хиляди.

— Това не може да се нарече дребна сума.

Крофт сви рамене.

— Трябваше да назова достатъчно голяма сума, за да го убедя в сериозните си намерения, но не толкова огромна, че да заподозре, че се досещам колко безценна е книгата за него. Петдесет хиляди не е невероятна сума за човек като Гладстоун.

— Всичко е относително — с въздишка се съгласи Мърси. — Аз бих могла да открия още две книжарници с толкова пари.

— Не всичко е относително. Някои неща са абсолютни стойности.

— Знам. Добре приготвеният чай, честта и отмъщението.

— И любовта.

Тя не отвърна, но напрегнато се взря в очите му.

— И какво сега? Чух те да казваш, че ще се срещнеш с главозамайващата Изи призори. Няма да ти е нужна цяла нощ, за да се върнеш през планините. Пътят е най-много четири часа. Повярвай, броила съм всяка минута снощи. Ако тръгнеш сега, можеш да стигнеш там до осем тази вечер.

— Мислех си да стигна там около девет. Предпочитам да работя при пълна тъмнина.

Мърси дълбоко пое дъх.

— Ти всъщност нямаш намерение да се срещаш с Изабел до онази бариера сутринта, нали? Ще се опиташ да проникнеш в имението тази вечер.

— Искам всичко да е приключило до сутринта — каза Крофт. После я изчака да осъзнае напълно значението на тези думи.

— Ами Изабел?

— Изабел изобщо не ме интересува. Трябва ми Гладстоун.

— Сигурен ли си, че той е Грейвз? — тихо, но настоятелно попита Мърси.

— Сигурен съм. Даже и да не беше Грейвз, щеше да се наложи да се разправа с него сега.

— Защото изпрати Далас и Ланс да ни убият?

— Защото вероятно беше решил да убие и теб, след като аз пострадам при онзи „нещастен случай с удавяне“, и защото определено изпрати Далас и Ланс да те убият, след като избягахме от тържеството. — Крофт се изправи на крака. Мърси вероятно не разбираше, че в момента, в който бе заповядал на Далас и Ланс да се отърват от нея, Гладстоун сам си бе подписал смъртната присъда. Даже и да не беше сигурен сега, че Гладстоун е Грейвз, Крофт пак щеше да действа по същия начин. Знаеше, че вече не преследва Гладстоун само заради неуредените сметки с него отпреди три години. Сега имаше много по-непосредствена, много по-неотложна причина да се добере до него.

Тази причина бе Мърси Пенингтън, която вече два пъти каза, че обича Крофт Фалконър.

— Крофт? — Мърси го наблюдаваше притеснено.

— Имам един час, преди да тръгна, Мърси. Искам да се концентрирам. Трябва да проясня мисълта си.

— Да, но какво ще стане с мен?

— Тук ще си в безопасност. Никой не знае, че си в този мотел.

Тя подскочи и безпокойството на лицето ѝ веднага бе заменено от гняв.

— Не говоря за безопасността си. Искам да дойда с теб.

Това го стресна.

— В никакъв случай. И без това вече бе изложена на достатъчно опасности заради мен. Нямам намерение да те вземам със себе си.

— Но, Крофт, досега участвах във всичко. Не искам да те оставя сам да довършиш нещата.

Разбра, че тя говори съвсем сериозно, и бе смаян, че можеше даже да ѝ мине през ум да тръгне с него.

— Забрави това, Мърси. В тези неща съм най-добър. И винаги действам сам.

— Може да имаш нужда от помощ.

— Не!

— Дявол да те вземе, винаги си толкова сигурен в себе си. Толкова самонадеян. Мислиш си, че всичко можеш да направиш сам, нали? Че не ти трябва никой — или поне никога не би признал, че имаш нужда от някой. Това съвсем скоро ще се промени, Крофт.

То вече се променяше, но той не знаеше с какви думи да ѝ го каже.

По-късно, обеща на себе си Крофт. По-късно ще ѝ каже, че тя пренарежда целия му свят, завърта го около друга ос, намира връзката между измерението, в което съществува той, и нейния свят. Нямахше време да ѝ го каже сега и освен това все още не можеше да го обясни напълно и на себе си.

— Ще поговорим, като се върна, Мърси.

— Искам да дойда с теб — настоя тя.

— Не! — поклати глава той.

От безпомощното ѝ изражение разбра, че вече е приела неизбежното.

— Толкова си упорит. Толкова арогантен — прошепна тя.

— Налага се да бъда такъв в момента, Мърси.

— О, млъквай и отивай да медитираш. Аз излизам да си взема още една кафе.

Тя се завъртя и затръшна вратата на стаята, преди той да успее да измисли подходящ отговор.

Крофт остана взрян във вратата доста време, а после отвори прозореца. Седна на килима и се остави слънчевите лъчи да го стоплят. Далечните звуци от уличното движение и откъслечните гласове долитаха през отворения прозорец, но Крофт ги изключи от съзнанието си. Можеше да изключи почти всичко наоколо, когато медитираше.

Но, този следобед му беше трудно да прогони от съзнанието си зелените очи, които отразяваха чувствата ѝ тъй, както акварелът отразява светлината. Прекрасни, прозрачни очи, които един мъж можеше да чете като отворена книга.

Мърси му бе казала, че го обича, и той бе погледнал в очите ѝ, когато го изрече. Крофт си повтаряше, че е преживяла прекалено силен стрес, за да е в състояние да осъзнае ясно собствените си мисли, но с това само се бе опитал да заблуди сам себе си. Осъзна го, докато седеше мълчаливо на пода, освобождавайки съзнанието си от всички странични мисли.

Повече не можеше да се съмнява в Мърси. Тя знаеше какво говори. Той бе видял увереността в очите ѝ.

Тя го обичаше.

Крофт се опита да възприеме напълно тази мисъл, да я осъзнае, като я прехвърляше в съзнанието си и я разглеждаше така, както би разглеждал някое цвете, залез или морската шир призори. Искаше да усети какво означава да е обичан от Мърси. Искаше да го усети с всяка фибра на тялото си.

Той остави мисълта за любовта на Мърси да го обземе изцяло, да го изпълни, да го успокои и да извиси съзнанието му.

Крофт осъзна, че не бе познавал истинската любов досега през живота си. Може би затова не бе я признал пред себе си, бе се опитал да я отхвърли, когато усети, че пламва между него и Мърси. Бе смятал, че разбира любовта с интелекта си, че знае какви са нейните претенции и изисквания, но никога всъщност не бе вниквал в нейната мощ.

Но сега прие истината. Нямаше избор.

Влюбен бе в Мърси. Толкова влюбен в нея, колкото и тя в него. Това бе комбинация от страст, приятелство, уважение и вълнуващи стимулиращи спорове, когато не се съгласяваха един с друг по някой въпрос. Един затворен кръг.

Мърси принадлежи на него, а той на нея.

Най-сетне успокоен, Крофт премина към следващия етап в медитацията си. Време бе да събере цялата логика на проясненото си съзнание, цялата духовна мощ, която ще му бъде нужна през следващите няколко часа.

Времето минаваше. Но когато Мърси предпазливо отвори вратата на стаята след половин час, Крофт беше готов. Той извърна глава и я видя — колебливо застанала на прага с бяла хартиена торбичка в ръката.

— Донесох ти нещо за ядене. И чаша чай. Пригответе го с чай от пакетче, но ги накарах първо да кипнат водата. Свърши ли с медитацията? — Извади две чашки от чантата и му подаде едната, а другата отвори за себе си.

— Свърших. — Той се изправи на крака; чувстваше се спокоен и същевременно в пълна готовност. Всичките му сетива бяха будни, готови да реагират, но сега бяха изцяло под негов контрол. Така се чувстваше винаги, когато изследваше границите на насието и усещаше, за кой ли път, върховното вълнение от живота.

Така се чувстваше винаги, когато любеше Мърси, само че тогава имаше и моменти, в които тя го отвеждаше дори по-далеч. С нея можеше да загуби контрол и все пак да е сигурен, че е в пълна безопасност.

Крофт отвори чашата чай и отпи от нея.

— Обичам те, Мърси — спокойно изрече той.

Мърси едва не се задави с глътката кафе.

— Какво? — изхриптя тя, едва поемайки си дъх. Очите ѝ се насълзиха от напрежението.

Крофт лекичко я потупа по гърба, без да отговаря на този спонтанен въпрос.

— Сега трябва да тръгвам. Ще изям сандвича по пътя. Ще се върна утре призори. Довиждане, Мърси.

Леко я целуна по устните и излезе, без да се обърне повече.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той я обичаше.

Както обикновено, Мърси бе разкъсвана между желанието да разтърси Крофт за раменете и страстния копнеж да се хвърли в обятията му. Той бе успял да осуети и двете възможности, като напусна стаята секунди след като бе направил грандиозното си признание.

Колко типично за Крофт да постъпва така, гневеше се Мърси, докато крачеше нервно из малката хотелска стая. Никакви страстни думи за безсмъртна любов край украсена със свещи маса на вечеря, никакъв годежен пръстен, поднесен изневиделица, никакви многословни излияния за чувствата и преживяванията му. Просто едно кратко заявление, преди да изчезне през вратата, за да рискува живота си.

Трябва да си е загубила ума да го обича. Та тя почти не го познаваше.

Неспокойно прекоси стаята и отвори куфара си, за да вземе „Долината“. Направо ѝ приляваше при мисълта, че Крофт ще рискува живота си заради тази глупава книга. Снощи едва не го убиха заради нея. И двамата едва не ги убиха.

Какво има в тази книга, което я прави толкова важна за Гладстоун?

Мърси занесе книгата до малката масичка при прозореца и седна да я разгледа. Вече беше прочела доста страници от нея и макар наистина да представляваше интересно четиво, тя имаше предчувствието, че тази книга не е от еротичната литература, по която би си паднал Гладстоун. Вече бе убедена, че книгата изобщо не е писана за мъже. Прекалено много романтика имаше в „Долината“, прекалено много истинска страст, прекалено много емоции, за да представлява еротика, която би допаднала на един мъж. По-скоро бе чувствена, отколкото сексуална. „Долината на тайните съкровища“ от Бърли бе една любовна история, а не механичен трактат за екзотични сексуални техники. И макар да имаше своята стойност, тя със

сигурност не бе достатъчно рядка или достатъчно необичайна, за да предизвика такъв интерес от страна на Гладстоун.

Погледнато трезво, „Долината“ просто не си струваше опит за убийство.

Изводът бе очевиден. В тази книга имаше нещо друго, което я правеше тъй ценна за Гладстоун.

Мърси завъртя книгата в ръце, оглеждайки износената кожена подвързия. Ако в текста имаше някакъв таен код, то изобщо нямаше смисъл тя да го търси. Даже и с кръстословицата във вестника се справяше доста трудно.

Но пък знаеше някои неща за старите книги.

Мърси бавно запрелиства плътните страници, а мозъкът ѝ не спираше да прехвърля различни възможности. Красивата висококачествена хартия, използвана през осемнайсети век, все още бе приятна за пипане и в идеално състояние. Изписаните на ръка бележки, които се появяваха тук и там по полетата, очевидно бяха много стари — мастилото бе избеляло, а и самите букви бяха в стил отпреди двеста години и изключително трудни за разчитане. Те правеха книгата още по-интересна за мнозинството колекционери, особено ако бележките бяха изписани от някоя важна историческа личност.

Следобедът бързо гаснеше навън.

Мърси постоя известно време, загледана през прозореца на хотелската стая, като се притесняваше за Крофт и същевременно се ядосваше на собствената си безпомощност. После пак погледна към „Долината“. Полегатите лъчи на следобедното слънце падаха по особен начин върху подвързията и осветяваха всяка пукнатина върху кожата, всяка резка, останала от инструментите на подвързвача.

Повечето книги от времето на „Долината“ излизали от печатницата подвързани само с картон, подлепен с хартия. Купувачът имал грижата да изпрати книгата на умел майстор, който да я подвърже с кожа. Колекционерите много се радваха, когато попаднеха на книги в оригиналните им картонени подвързии, но за още по-добра находка се смяташе да попаднеш на книга, чиято кожена подвързия е направена веднага след издаването. „Долината“ беше точно такава. Тъй като е била отпечатана за частно ползване, и то в изключително

ограничен тираж, възможно бе самият издател да я е подвързал, преди да я продаде.

Мърси опипа с пръсти страничната корица на книгата, оглеждайки я внимателно под ярката светлина на следобедното слънце. Беше леко разхлабена. Вероятно книгата е била изпускана на пода в някакъв момент от твърде живописното си минало. От вътрешната страна на корицата също имаше лека грапавина, като че ли кожата е била скъсана или разрязана, но после внимателно поправена. Малкият белег представляваше само една тънка линия, която се забелязваше единствено при много ярка светлина. Напоследък се бе научила да се доверява и на шестото си чувство, а сега то ѝ подсказа, че този белег не е от най-обикновено одраскване.

Мърси застина на мястото си известно време, преценявайки как да постъпи. Можеше да реши, че въображението ѝ се е развихрило неимоверно много, и да забрави за тези фантазии. Или можеше да отпори кожата на въпросното място, рискувайки да намали стойността на книгата, след като повреди нарочно и без това твърде износената подвързия.

Тя се сети за Крофт, който вече бе на път за дома на Гладстоун, и си припомни увереността му, че „Долината“ е от решаваща важност за противника му. Имаше нещо в тази книга, което можеше да оправдае извършването на едно-две убийства.

Мърси не се поколеба и минута повече. Отиде до куфара и изрови тоалетната си чантичка. В нея нямаше много неща — само четка и паста за зъби, гребен и четка за коса, няколко различни козметични средства, които тя обикновено забравяше да ползва, както и малко несесерче с миниатюрни макари. От него извади една малка ножичка.

Доста самообладание ѝ бе нужно, за да вкара върха на ножичката в почти незабележимата дракотина в кожата. Книгата, която разпаряше в момента, бе на двеста години и струваше ужасно много пари. Човек не можеше с леко сърце да се нахвърли върху такава вещ, по-скоро с разтреперани пръсти и натежало от съмнения сърце. Резката по подвързията можеше изобщо да не е нов белег. Навярно бе стара дракотина, дори можеше да бъде грешка на подвързвача.

Остана доста шокирана, когато кожата започна послушно да се разделя под съвсем лекия натиск на острието на ножичката,

разкривайки, че поправката на подвързията е била извършена с лепило, и то относително скоро. Който и да е бил човекът, опитал се да залепи кожата към страничната лента на корицата, той се бе справил добре, но далеч не великолепно със задачата си.

Или може би просто е имал намерение отново да отлепи кожата от корицата в някакъв бъдещ момент, помисли си Мърси.

След дълги минути мъчителен труд ивицата се отдели напълно и Мърси видя тясно отворче между страничната корица на книгата и подвързията. Тя остави ножичката и разтвори още малко процепа, за да види на светлината какво има вътре.

Между кожата на подвързията и картона имаше парче хартия.

Мърси бе доста нервна още когато за първи път разряза ценната подвързия, но докато измъкваше тази хартийка, буквално се тресеше от вълнение.

Беше парче от най-обикновен лист за писма, изрязан и сгънат във формата на пощенски плик.

Когато Мърси обърна обратно този самоделно изработен плик и го разтърси, на масата падна парче от микрофилмова лента. Тя се вторачи невярващо в него. Не ѝ бе нужно бог знае какво въображение, за да проумее какво правеше „Долината на тайните съкровища“ толкова ценна за Еразъм Гладстоун. Каквото и да съдържаше този микрофилм, то вероятно датираше от времето, когато Гладстоун е бил известен с името Еган Грейвз, и бе толкова важно за него, че бе рискувал да разкрие новата си самоличност, за да го получи обратно.

Телефонът извъня пронизително точно в момента, в който Мърси взе микрофилма, за да го разгледа срещу светлината. Тя направо подскочи от изненада и го изпусна пак на масата. Едва не се препъна в стола, когато се пресегна за телефона.

— Ало?

— Мърси? Дори е. Добре ли си? Звучиш малко странно.

— Добре съм. — Мърси си пое въздух. Цялата тази бъркотия застрашително излизаше от контрол. Крофт щеше да побеснее, ако тя се обадеше на властите, но имаше моменти, когато даже Крофт се нуждаеше от нечия помощ. Подозираше, че това е един от тези моменти. Нищо лошо нямаше да стане, ако поговореше с уравновесен човек като Дори.

— Дори, радвам се, че се обади. Искам да поговоря с теб за нещо, което се случи. Имам нужда от малко помощ.

— Окей, но първо имам едно съобщение за теб — спокойно отвърна Дори. — Господин Глад се обади пак.

Мърси се вкопчи в слушалката.

— Кога?

— Само преди няколко минути. Затова и ти звъня. Помоли ме да ти предам едно съобщение.

— О, по дяволите.

— Какво? — Дори звучеше притеснена.

— Няма значение. По-добре ми кажи съобщението. — Нещо се е объркало по ужасен, ужасен начин. Усещаше го в стомаха си.

— Изчакай секунда да си вземе бележките. Той много държеше да предам всичко дума по дума. Как върви сделката с него между другото? Толкова приятен звучи по телефона. Никога не съм си мислила, че ще имаш смелостта да се пазариш с първия си наистина голям клиент.

— Напоследък ми дойде вдъхновение. Какво е съобщението, Дори?

— Спокойно, ето, намерих го. Каза да ти предам, че имало малка промяна в плана. Господин Фалконър пристигнал по-рано и двамата се споразумели за условията. Трябва да му се обадиш у тях колкото може по-скоро.

Мърси изстина. Побиха я хладни тръпки, които ѝ напомниха за преживяното предишната нощ в Дрифтърс Крийк. Тя седеше и с невидящ поглед се взираше в гаснещата светлина на слънцето. След още два часа щеше да бъде тъмно.

— Да му се обадя у тях, така ли? — попита тя.

— Точно така. Искаш ли телефона?

— Не — отвърна Мърси, — имам го. Благодаря ти, Дори.

— Мърси, сигурна ли си, че всичко е наред?

Всъщност нищо не беше наред.

— Сигурна съм. Още веднъж благодаря, Дори. Ще се чуем пак.

— Надявам се скоро да приключиш с тази сделка. Както е тръгнало, няма да ти остане време за почивка. Цялото пътуване ще премине в уреждане на делови въпроси.

— Май така изглежда. Дочуване, Дори.

— Всичко добро и приятно прекарване. — След това жизнерадостно сбогуване Дори затвори телефона.

Мърси постави слушалката обратно на мястото ѝ и я изгледа така, сякаш бе някакво опасно влечуго. После хвърли поглед към парчето микрофилм.

Господин Фалконър бил пристигнал и двамата с господин Глад се разбрали за условията.

Това не беше за вярване.

Освен ако не се взимаше предвид хеликоптерът.

Възможно беше чисто и просто Гладстоун и Изабел да са пресрещнали Крофт в някакъв участък от пътя, водещ към имението. Без съмнение малкият хеликоптер можеше да маневрира лесно. Един опитен пилот би успял да го приземи на някой прав участък от планинския път.

Изабел бе добър пилот. Крофт сам бе казал това, а той не раздаваше лесно похвали.

Изненадващото приземяване с хеликоптера и появата на въоръжения Гладстоун може да са провалили внимателно изработения план на Крофт и сега той сигурно е техен затворник. Гладстоун навярно го държеше като заложник за микрофилма.

Всичко това звучеше ужасяващо логично.

Нямаше смисъл да отлага неизбежното. Мърси вдигна отново слушалката и внимателно набра телефонния номер на Гладстоун. Изабел отговори от другата страна на линията още след първото позвъняване. Ниският ѝ дрезгав глас звучеше доста доволно, но и малко напрегнато.

— Госпожице Пенингтън? Очаквахме вашето обаждане.

— Искам да говоря с Гладстоун.

— Ще говорите с мен. Аз съм упълномощена да се занимая с това от името на Еразмъс. Да разбирам ли, че сте получили нашето съобщение от вашата приятелка Дори?

— Получих го.

— Отлично. Тогава знаете, че господин Фалконър отново стана наш гост.

Мърси отчаяно стисна телефонната слушалка.

— Нека да говоря с него.

— Боя се, че това не е възможно в момента.

— Нямам намерение да направя нищо, докато не говоря с него.

— Имате думата ми, че вашият любовник е жив и здрав, макар и не особено щастлив.

— Вашата дума не струва много.

— Съжалявам, че смятате така — каза Изабел. — Но моята дума е единственото, с което разполагате в момента.

— Какво точно искате от мен? — предпазливо запитва Мърси, забила поглед в парчето микрофилм пред себе си.

— Искаме да дойдете при нас, разбира се. Нашето домашно тържество се прекъсна някак рязко и Еразмъс се бои, че сме накарали вас и господин Фалконър да се чувствате нежелани гости. Бихме искали да се реваншираме.

— Искате да се върна обратно в имението?

— Реших, че и вие ще го пожелаете при настоящите обстоятелства. След като сте толкова близка с господин Фалконър и така нататък.

Явно заплашваха, че ще убият Крофт, ако тя не се върне.

— Ще ми отнеме няколко часа да стигна до вас.

— Не бихме си и помислили да ви оставим да шофирате през пелия този път — увери я Изабел. — Ще ви пресрещна. Дайте ми ориентир докъде можете да стигнете до час. Така след още един час ще успеем да се върнем тук по светло. Изберете някое изолирано място и никого не водете със себе си, ясно ли е? Няма да се приземя, ако видя, че не сте сама, или ако си помисля, че ви следват.

Изабел се готвеше да я посрещне с хеликоптера. Сърцето на Мърси болезнено се сви при тази мисъл. Тя неохотно посегна и придърпа една карта към себе си.

— Има един курорт на няколко километра от мотела, където с Крофт отседнахме първата вечер.

— Знам го. Прекалено е оживено. Но има една ливада на около седем километра на изток от мотела. Ще ви очаквам там до един час.

— Ще ми отнеме повече време. Вероятно около час и половина.

— Тогава по-добре да се размърдате.

— По дяволите, не е толкова просто. Нямам кола. — Мърси осъзна, че е започнала да се ядосва. Това поне прогони част от страха ѝ.

— Тогава ще трябва да наемете. И най-добре тръгнете веднага. Като стигнете до ливадата, паркирайте колата така, че да не се вижда. Има редица от ели зад един от завоите на пътя. Трябва да успеете да скриете колата там.

— Сигурно ще искате да донеса и книгата със себе си?

От другата страна на линията последва пауза.

— Без съмнение — най-сетне изрече Изабел с още по-настойчив глас. — Трябва да ни донесете книгата. Та това е цялата идея на малкото ни упражнение, нали така? — Затвори телефона в ухото на Мърси.

Младата книжарка се намръщи. Изабел звучеше почти изненадана, сякаш не знаеше, че книгата е у Мърси. Но ако бяха заловили Крофт, Изабел и Гладстоун би трябвало да знаят вече, че не е взел книгата със себе си.

Мърси бе обзета от нов ужас, след като се насили да обмисли всички възможности. Ако е имало някакво стълкновение, когато Изабел и Гладстоун са се опитали да пресекат пътя на Крофт, възможно бе да е ранен или даже мъртъв. Или пък са решили, че той е скрил книгата, преди да го приберат.

В такъв случай Изабел и Гладстоун може и да не са знаели как стоят нещата с книгата. Това би обяснило изненадата на Изабел от предложението на Мърси да донесе „Долината“ със себе си.

Мърси посегна и взе книгата. Само за опит я затвори. В тази позиция фината цепнатина в страничната корица се затваряше добре и не се виждаше. Нямаше никаква причина Изабел и Гладстоун да заподозрат, че тяхната тайна е била разкрита.

Микрофилмът бе единствената разменна монета с истинска стойност в тази опасна игра.

Вече решила какво ще прави, Мърси остави книгата на масата и вдигна микрофилма. Трябваше ѝ сигурно скривалище.

След няколко минути размисъл, през които огледа и отхвърли повечето от очевидните местенца в малката стая, Мърси извади плик със знака на мотела от чекмеджето на бюрото и го адресира до самата себе си в Игнейшъс Кав. Ако не се върнеше у дома до няколко дни, Дори щеше да отвори пощенската ѝ кутия и да намери плика. В крайна сметка все някой щеше да го отвори, по възможност дори служител на реда, който да знае как да постъпи в такава ситуация.

След още известно време колебание Мърси написа една бележка, подбирайки внимателно думите, за да изброи всичко, което знаеше и подозираше за Гладстоун.

Когато приключи, тя слезе с плика долу във фоайето на мотела, купи марка и пушна писмото в пощенската кутия. Единствено можеше да се надява американските пощенски служби да са относително недосегаеми. После разпита откъде може да наеме кола.

Като попълни всичките документи за колата, Мърси купи лепило от старинната бакалница на няколко пресечки от мотела. Прекара няколко ценни минути от изтичащото време, за да залепи разрязаното място на страничната корица на „Долината“. Когато приключи, тя го огледа критично и реши, че бързата поправка би заблудила враговете ѝ, ако не се загледаха прекалено внимателно. Лепилото изсъхна бързо.

Жалко, че толкова мразя малките самолети и хеликоптери, помисли си Мърси. Но вече бе проумяла, че един страх може да бъде изместен от друг, по-голям. Опасенията за това каква участ готвят на Крофт бяха повече от достатъчни, за да заличат страховете ѝ от полета.

Мърси чу безмилостния отсечен звук на перките само минути след като бе паркирала колата между дърветата, които ѝ бяха посочени. Тя излезе бавно и се загледа как Изабел приземява хеликоптера на сред ливадата, без ни най-малко да се вълнува, че мачка дивите цветя.

Крофт не би одобрил такова нещо.

Стиснала „Долината“, Мърси тръгна към чакащия хеликоптер. Изабел седеше вътре и ѝ правеше нетърпеливи знаци да побърза. Вратата на кабината от страната на пасажера бе отворена. Перките завихряха мощен въздушен поток, който разпиля косите на Мърси, когато тя инстинктивно се приведе и се качи.

— У вас ли е книгата? — извика Изабел и погледна пакета в ръцете ѝ.

Мърси кимна и посегна към предпазния колан. Стомахът ѝ реагира в момента, в който Изабел отново вдигна хеликоптера във въздуха. Ливадата пропадна под нозете на Мърси и планинските върхове ѝ заприличаха на хищни зъби на фона на залеза. Не би било трудно те да захаят малката машина и да я смъкнат от небето.

Номерът е да се съсредоточиш върху нещо друго, помисли си Мърси. Опита да си спомни какво ѝ бе казал Крофт. Трябва да проясниш съзнанието, да се концентрираш върху един основен, ясно фокусиран образ...

— Крофт добре ли е? — попита Мърси, опитвайки се да прогони от главата си картината на разбит самолет.

— Скоро сама ще разберете. — Класическият профил на Изабел изобщо не се разваляше от огледалните слънчеви очила. Те просто подсилваха екзотичната ѝ тайнственост. Косата ѝ бе стегната в кок, а парашутният ѝ костюм, бог знае как го постигаше, изглеждаше като дреха по последна мода.

— Никога няма да ви се размине заради това, да знаете — извика Мърси, надвиквайки рева на мотора. — Знам, че сигурно звучи изтъркано при тези обстоятелства, но е самата истина.

— Да ни се размине заради какво? Книгата е наша. Сега просто си я вземаме обратно.

— Опитайте се да ни убиеете!

— Глупости. И двамата бяхте пияни и тръгнахте да се возите с колата надолу по планинския път онази нощ. Късметлии сте, че и двамата оживяхте.

— Кажете ми нещо, Изабел: приятно ли ви е да си изкарвате хляба по този начин?

— Вие ми кажете нещо, госпожице Пенингтън: били ли сте някога толкова бедна, че да ви се наложи да продадете тялото си, на който и да е мъж за една вечер, за да може да изкарате достатъчно за ядене?

— Не, а и не вярвам вие да сте били толкова бедна някога. Винаги има какво друго да се направи.

— Изобщо не знаете какво говорите. Вие сте едно разглежено наивно същество. Е, аз обаче съм била толкова бедна и съм твърдо решена никога повече да не бъда. Решена съм, че никой мъж няма да ме използва вече така. Аз ще съм тази, която ще ги използва. Някой ден аз ще контролирам хора като Еразмъс Гладстоун и подобните нему. Ще направя всичко необходимо, за да постигна целта си.

Мърси усети колко уверено звучи гласът ѝ и реши, че няма какво повече да каже. Тя се облегна на седалката и се съсредоточи върху това

да не повърне. Накрая ѝ се наложи да затвори очи, за да не вижда дълбоките пропасти и върховете, оголили зъби срещу нея.

Пътуването не се оказа толкова ужасно, колкото очакваше, но лекото облекчение, изпитано при тази мисъл, скоро отстъпи място на страха от това, което я чакаше след приключване на полета.

Когато отвори очи след двадесетина минути, Мърси видя, че Изабел се спуска в двора на имението на Гладстоун. Слънцето бе залязло и сумракът бързо преминаваше в пълна тъмнина.

— Влизайте вътре — заповяда ѝ Изабел и затвори вратата на хеликоптера. — Еразмъс ви чака.

— Боже, ако знаех, щях много да се разбързам. — Мърси бавно разкопча колана си. Очакваше Изабел да грабне „Долината“ от ръцете ѝ, но другата жена не направи подобен опит. Наместо това тя тръгна с Мърси към главния вход на къщата. Кучетата се разляяха иззад телената мрежа.

Вратата се отвори при приближаването на двете жени. Гладстоун застана на прага, с почти същото изражение, както в деня, когато бе приветствал с добре дошли Мърси и Крофт в луксозната си планинска крепост. Разликата беше, че този път държеше пистолет в дясната ръка.

— Заповядайте, скъпа, отдъхнах си, като ви видях отново. Доста ни притеснихте.

Мърси сбърчи нос и хвърли поглед към Изабел, която безмълвно я съпровождаше към вратата.

— Наистина ли ви харесва да изпълнявате командите на този грубиян? Бихте могли да се справите по-добре без него. Не смятам, че Гладстоун е най-надеждният работодател на света.

— Ако имате малко мозък, ще си държите езика зад зъбите — хладно я посъветва Изабел. — Вие не сте нищо друго освен една голяма пречка в цялата тази история. Сега, когато имаме книгата, няма много смисъл да търпим досадница като вас наоколо.

Мърси се зачуди кога ли би трябвало да спомене, че микрофилмът вече не е в страничната корица на „Долината“. Реши да изчака, докато види Крофт. Той можеше да има някаква идея как най-добре да изиграят последния си коз.

Гладстоун видя книгата в ръцете на Мърси и одобрително кимна към Изабел.

— Виждам, че си се реванширала за известна част от проявената напоследък некомпетентност, Изабел. Сега имаме книгата и скоро цялата тази история ще е приключена. Ето — подаде ѝ пистолета, — можеш да се погрижиш за това. Знаеш, че не обичам оръжията. Те са твоя грижа. Дай ми книгата.

Изабел сведе глава в знак, че е чула, и взе пистолета. Тя държеше оръжието доста опитно и направи знак на Мърси да влезе в къщата.

Мърси не смееше да си поеме дъх, докато Еразмъс доста задълбочено оглеждаше „Долината“. Явно това, което видя, не го притесни. Вероятно не ме е счел за достатъчно умна да открия неговата тайна, мрачно реши Мърси.

— Доста сте полезна за някои работи, Изабел — подхвърли Мърси на влизане в мраморното фойе.

Гладстоун се усмихна широко.

— Изключително полезна, особено когато прави грешки. Изабел е моят телохранител и личната ми прислужница, Мърси. Моята сигурност е нейна отговорност. Също така отговаря и за това винаги да получавам всичко, което поискам. Знае, че ако се провали, в която и да е от тези дейности, вече няма да ми бъде от никаква полза. Доста я изнервихте, мила моя, когато успяхте да измъкнете любовника си от басейна.

Мърси спря и се втренчи в Изабел.

— Ами Далас и Ланс? Просто двама допълнителни слуги?

— Далас и Ланс бяха мои подчинени — отвърна Изабел. — Още като ги наемах, се уверих, че няма да могат да навредят на Еразмъс, в случай че се издънят и полицията ги спипа. Имаха полицейски досиета, които щяха да работят срещу тях, нали разбирате? А и знаехме неща, които не бяха вписани в досиетата им, но които биха пратили и двамата обратно в затвора доживот.

— Държали сте ги под контрол с изнудване?

Гладстоун се усмихна.

— Освен това им плащах много добре. Според мен бяха напълно доволни до неотдавна.

— Вие ги изпатихте да вземат „Долината“ онази нощ в мотела, нали? — попита Мърси.

— Когато научихме, че сте довели някого със себе си, Изабела се разтревожи — миловидно обясни Гладстоун. — Присъствието на

Фалконър повдигна няколко притесняващи въпроса. Тя реши да разбере всичко във връзка с вашата малка изненада, като изпрати Далас и Ланс в мотела, за да огледат стаята му. Освен това реши, че може да вземе и „Долината“, за да е сигурна, че не е направена някаква гениална замяна. Ако нещо се случеше, поне щяхме да разполагаме с книгата.

— Но не успяхте да се доберете до нея.

— За нещастие бяхме принудени да се върнем към първоначалния си план, което означаваше да ви пуснем и двамата в имението — каза Гладстоун. — Сметнахме, че ситуацията може да се контролира, а и трябваше да получим книгата. Вие не ни притеснявахте особено, разбира се. Бяхме почти сигурни, че сте само една наивна малка книжарка, която е изкарала късмет с важна находка и иска да склучи най-законна сделка. Поканихме ви лично да ни доставите „Долината“, защото трябваше да се убедим, че не знаете истинските тайни на книгата. Решихме, че ще можем да ви преценим, като ви поканим под собствения си покрив за няколко дни. Искрената наивност и глупостта не са чак толкова трудни за откриване. Но господин Фалконър бе нещо друго. За него не успяхме да научим нищо за краткото време, през което беше там, и това ни се стори опасно.

Мърси преглътна. Не бива да позволявам на въображението си да ме побърква, рече си тя. Трябва да остана спокойна и уравновесена.

— Откъде знаехте, че съм сложила „Долината“ в сейфа на мотела онази вечер?

— Нощният администратор го споменал, когато Далас задал няколко въпроса и му предложил малък подкуп. Служителят също така бил тъй любезен да съобщи на Далас къде държи комбинацията за отваряне. Избрахме този мотел за вас точно защото знаехме, че администраторът има проблеми с алкохола и ще можем да се справим с него. — Изабел я стрелна е лукав поглед. — Далас и Ланс бяха инструктирани да се погрижат грабежът да изглежда като дело на крадец, поискал да задигне всичко, което успее, така че те обраха и няколко от стаите на гостите освен сейфа. Далас решил да влезе и във вашата стая, когато видял, че сейфът е празен. Но вие очевидно сте се събудили в твърде неподходящ момент.

Гладстоун се усмихна очарователно.

— Доста неприятно и за вас, и за господин Фалконър, че сте се събудили онази нощ. Ако Далас и Ланс бяха успели да донесат „Долината“, ние можехме да отменим поканата си към вас двамата и да ви отпратим, когато пристигнахте при първата бариера. Но сега... — Той завърши изречението с кратко свиване на раменете, изразяващо съжаление.

Мърси го изгледа втренчено.

— Не ви вярвам. Все още щяхте да се чудите кой е Крофт и защо е с мен.

Изабел се усмихна.

— Не е толкова глупава и наивна, колкото изглежда, Еразмъс. — Обърна се към Мърси. — Съвсем права сте. Господин Фалконър бе неизвестна величина в уравнението и ние не можехме да си позволим да не му обърнем внимание. Вероятно щеше да ни се наложи да му устроим някакъв нещастен случай рано или късно просто за да го елиминираме. Но вие можехте да изкарате по-голям късмет.

— Съмнявам се — сухо отвърна Мърси. Изабел просто се усмихна. — Ще ме заведете ли при Крофт?

— Той скоро ще дойде при вас.

Мърси се остави да я бутнат по посока към тропическата градина в приземието.

— Къде е той?

— Ако имаме късмет, скоро ще разберем — каза ѝ Гладстоун, докато вървеше след двете жени надолу по стълбите.

Мърси спря при стъклената врата и впи бесен поглед в Изабел.

— Къде е той? Казахте, че сте го хванали?

— Ще го хванем, Мърси, използвайки вас за примамка.

На Мърси ѝ прилоша. Крофт направо щеше да е бесен.

По някаква странна причина тава най-много я тревожеше в момента. Тя прогони тази мисъл от главата си и направи един последен опит.

— Защо ви трябва да го вкарвате в капана? Сега вече имате безценната си книга.

Гладстоун кимна.

— Вярно, но аз съм предпазлив човек, Мърси. Не обичам да оставям разни подозрителни улики. А много се страхувам, че вашият господин Фалконър представлява една много опасна улика. Далеч по-

сигурно би било да се отървем от него, преди да е успял да направи още някоя бяла.

На Мърси ѝ причерня от гняв. Толкова глупаво бе постъпила! Сега бе поставила в опасност и Крофт, и себе си. Посегна към стъклената врата и я отвори със замах, тъй като искаше Изабел да си помисли, че ще се втурне да се скрие в градината.

Изабел реагира инстинктивно, пристъпвайки към Мърси в опит да я сграбчи. Но вместо да избере безсмисленото бягство в градината, Мърси се извъртя и изненадващо се нахвърли върху нея.

— Мътните те взели! — Изабел вдигна пистолета в отчаян опит да се предпази от вихреното движение, но Мърси успя да се блъсне в нея и я събори на земята.

Последва кратко жестоко боричкане на стъпалата. Мърси съсредоточи цялото си внимание върху това да се добере до пистолета. Опита всичко, което си спомняше от краткия курс по самозащита, но то се оказа безполезно.

Еразмъс Гладстоун просто пристъпи напред и я удари в слепоочието с „Долината“.

Мърси не изпадна в безсъзнание, но наистина видя звездички за няколко секунди.

Когато се оправи от това замайващо усещане, вече я бяха набутали в хранилището за редки книги.

Тежката врата се хлопна след нея.

Веднага настанаха ужасяваща тишина и още по-ужасяваща тъмнина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Крофт стоеше под прикритието на редицата от тополи и наблюдаваше как хеликоптерът се приземява в двора на имението на Гладстоун. Мракът бързо се сгъстяваше, но лампите, инсталирани край високите стени, позволяваха ясно да се види какво става. Безпомощен гняв сви стомаха му, докато гледаше как Мърси бавно излиза от машината и тръгва към входната врата.

Още щом чу зловещото боботене на хеликоптера, който се връщаше към имението, Крофт заподозря, че нещо сериозно се е объркало. Сега знаеше какво точно. Мърси бе пленница на Гладстоун.

От наблюдателния си пост на хълма Крофт видя как Гладстоун се появи на вратата. Само момент по-късно Изабел, Мърси и Гладстоун изчезнаха към вътрешността на къщата.

— По дяволите! — Крофт погледна към пустия двор.

Не беше нужна бог знае каква логика, за да разбере, че Гладстоун е замислил да използва Мърси като примамка. Крофт бе сигурен, че тя е смятала самия него за заложник.

Повярвала на лъжата им, тя безразсъдно се бе втурнала да дойде при него, макар това да означаваше да лети с малък хеликоптер и да се изправи пред дулото на Гладстоун. Крофт поклати глава, мислейки си колко много трябва да го обича Мърси. Очевидно би направила почти всичко за него.

Освен да се подчинява на заповедите му. Наистина като че ли не си падаше да прави каквото ѝ се каже. Когато всичко това свърши, той ще я люби така, че сили да не ѝ останат, а после ще ѝ прочете едно дълго конско на тема как трябва да стои, където ѝ се каже, след като той е наредил така.

И тогава тя, реши Крофт, най-вероятно ще му отвърне, че не е някакво си куче, че не обича някой друг да ѝ казва какво е добро за нея и че човек като Крофт, който има толкова проблеми при собствените си отношения с официалните власти, няма никакво право да я поучава относно това как да се подчинява на заповеди.

Когато приключат с този спор, той просто ще се откаже да се опитва да я променя и ще я отнесе обратно в леглото.

Но първо трябваше да я изведе от имението на Гладстоун, а това никак нямаше да е лесно. Влизането му не би било проблем. Вече беше измислил как да го направи. Добирането до Гладстоун би могло да се окаже по-сложно, но Крофт бе сигурен, че ще се справи. Изабел беше важна пречка, но и с нея можеше да се справи, ако се изпречеше на пътя му.

Проблемът, мислеше си Крофт, е да изведе Мърси оттам, преди да се върне за Гладстоун. Мърси е най-важното нещо. Докато тя е в ръцете на Гладстоун, Крофт също ще бъде в шах. Очевидно Гладстоун се бе досетил за това.

Крофт остана още известно време между дърветата, обмисляйки ситуацията. Смътно усещаше пронизващия хлад на нощния въздух, вятъра, който караше тополовите листа да трептят, и звуците на нощта около себе си. Остави съзнанието си да се слее с природата, приемайки я и приеман от нея. После започна да разсъждава така, както би разсъждавал Гладстоун.

Възможно бе Мърси да е заключена в спалнята горе. Възможно бе също да я държат долу под дулото на пистолет. Но както стояха нещата в момента, Гладстоун и Изабел не знаеха какво могат да очакват от Крофт. Той бе загадката за тях. Би могъл да спази първоначалното си обещание и в такъв случай те нямаше да го видят преди зазоряване.

Но трябваше да бъдат подготвени и за възможността Крофт да се опита да направи нещо неочаквано, а тогава Гладстоун и Изабел биха искали ръцете им да са свободни. Не биха желали да се притесняват и за Мърси, в настоящия момент тя бе просто досадна пречка за тях. Хората като Гладстоун и Изабел често правеха грешката да не приемат сериозно хора като Мърси. Не можеха да прозрат под външния вид. Щяха да я държат жива, докато се доберяха до Крофт, но не биха искали тя да им се пречка дотогава.

Хранилището бе най-добре укрепената част в къщата и би могло да бъде естествен и логичен избор за затворническа килия. Там би било много по-безопасно и по-лесно за похитителите, отколкото да държат Мърси в спалнята на горния етаж под дулото на насочен пистолет в продължение на часове. Освен това инстинктът му

подказваше, че хранилището е нещо повече от това, което се вижда на пръв поглед — точно както и самият Гладстоун.

Най-сетне Крофт реши, че домакинят вероятно я е набутал в хранилището и е заключил вратата. Мърси не би имала никакъв шанс да разбере как се отваря капанът отвътре.

Крофт прекара отново тази логична последователност от размисли през главата си и се убеди в нея. *Хранилището е първото място, където трябва да потърси своята сладка безразсъдна Мърси. Ако не е там, ще претърси цялата къща, докато я открие.*

Той остана между тополите още дълго време, изчаквайки тъмнината да покрие абсолютно всичко около него. Светлините, които блестяха от стените на имението, бяха единственото ярко нещо в непрогледната нощна тъмнина и несполучлив опит — поне според Крофт — за борба с нея.

Сега виждаше две еднакви тъмни сенки да се движат из двора. Доберманите бяха пуснати през нощта. Кучетата бяха най-малката тревога на Крофт. Той ги разбираше и те му отговаряха с добро.

Най-лесният път за проникване в двора бе от стената край задната врата на къщата. Трябваше да се пази от електронните камери за наблюдение, но и това нямаше да е проблем.

Следващата стъпка беше да стигне до хеликоптера и до единственото останало друго превозно средство, които стояха отвътре на огражденията. Машините щяха да му отнемат само няколко минути. След това щеше да влезе в къщата.

Крофт пое дълбоко от свежия студен въздух и остави живителната му сила да проникне през всичките му сетива. Тъмнината бе негов приятел и верен другар. Той бе като сянка между сенките. Следваше пътеки, които оставаха невидими за чужди очи, движеше се тъй тихо, че никой друг не можеше да го чуе. Всичко това бе в природата му.

Нощта бе неговата стихия.

В хранилището Мърси водеше безмълвна битка със самата себе си. Отначало си бе помислила, че ще успее да преодолее усещането, че е затворена между тези четири стени, особено след като успя да открие

ключа за осветлението. След пълната тъмнина светлината бе истинско облекчение.

Но това чувство не трая дълго. С течение на времето ставаше все по-трудно да не обръща внимание на клаустрофобията си. Започна да крачи из малкото помещение като затворено в клетка животно. Това неспокойно непрекъснато движение като че ли само влошаваше ситуацията, но тя не можеше да спре на едно място.

Известно време разглеждаше заключващия механизъм, но от това нямаше да има никаква полза и тя скоро се отказа. Крофт би могъл да се справи със сложната система на заключване от вътрешната страна на тежката врата, но Мърси бе книжарка по професия, а не ключар.

Гладстоун бе казал, че хранилището не е капан за него, но би било капан за всеки друг човек. По гърба на Мърси пролазиха студени тръпки.

Когато тези тръпки преминаха в едно много по-настойчиво трескаво състояние, Мърси започна да се притеснява дали ще успее да запази мисълта си ясна. В хранилището бе хладно, но не студено. Нищо му няма на въздуха, каза си тя.

Това малко самоуспокоение не ѝ бе от особена полза. Мърси продължаваше да броди из клетката си, а времето напредваше. Веднъж Изабел отключи външната врата и безмълвно ѝ посочи банята на долния етаж. Мърси се опита да отправи няколко саркастични думи, но нейната похитителка не им обърна внимание.

Когато се върнаха в хранилището, Изабел я накара да застане от едната страна, докато Гладстоун пристъпи вътре и бързо свали няколко книги от рафтовете.

— Ще взема само най-прекрасните томове, останалите могат да бъдат набавени — каза той, след което напусна хранилището.

На Мърси не ѝ харесаха тези загадъчни думи, но не каза нищо.

Когато вратата се затвори отново, трескавото треперене на Мърси започна да става все по-често и траеше все по-дълго. След време безпокойството, което я мъчеше, придоби застрашителни размери. Най-лошото от всичко беше, че не знае къде е Крофт и какво става с него. Часовете се точеха. В един момент задряма, но после стреснато се събуди, по-притеснена отпреди.

Какво ли не би дала в момента само за частица от бездънното, извисено спокойствие на Крофт.

Мърси се хвърли в ъгъла, прегърна коленете си и се втренчи в полицата с ценни книги пред себе си. Както бе направила и в хеликоптера, тя се опита да намери точка, върху която да се съсредоточи. Трябваше да се вземе в ръце.

Не може да е чак толкова трудно.

Мина известно време. Мърси не усещаше да я завладява някакво величествено душевно спокойствие, но мозъкът ѝ по някаква непонятна причина започна да се занимава със съвсем различни мисли.

Преследваха я думите на Гладстоун. Хранилището бе капан за другите, но не и за него. А какво бе казал Крофт? Че Грейвз винаги осигурявал маршрут за бягство.

Мърси си пое дълбоко дъх и се изправи на крака. Без изобщо да има и най-малка представа какво точно търси, тя систематично прегледа всички книги по полиците. Внимателно ги свали една по една и ги подреди на купчини по пода.

Реши да започне с онази част от рафтовете, която Гладстоун не бе имал възможност да ѝ покаже при предишното им идване в хранилището.

Няколко пъти слабостта към книгите се събуждаше у нея и тя спираше смаяна. Внимателно разгледа красиво изписаните фрази на една заглавна страница и реши, че държи в ръцете си творба от Тома Аквински. Мърси със страхопочитание се взираше в безценната книга в ръцете си, но здравият ѝ разум ѝ напомни, че тя едва ли би могла особено да ѝ помогне в настоящия момент.

И точно когато внимателно се навеждаше, за да постави книгата до останалите на пода, за момент загуби равновесие и трябваше да се облегне на нещо, за да не падне. Хвана се за металната пръчка, която подпираше полиците, и ужасно се стресна, когато тя поддаде на милиметри.

Мърси веднага я пусна и отстъпи. После се опита пак да бутне подпората. Този път нищо не се случи.

Навярно започваше да халюцинира.

Сериозно се замисли върху тази вероятност, когато вратата на хранилището се отвори без всякакво предупреждение. В следващия миг светлините в малкото помещение угаснаха след щракването на

ключа. Мърси се извъртя, едва сподавила ужасен вик, и се видя изправена пред една самотна тъмна сянка.

— Крофт?

— Шшшт — прошепна той съвсем тихо. — Нито звук, Мърси.

Тя веднага се приближи до него, обзета от чувство на облекчение. Имаше хиляди неща, които искаше да му каже, но тя се подчини на нареждането му и замълча.

Той я хвана за ръката и се обърна, за да я изведе от хранилището.

Бяха направили само по три крачки, когато светлините отново блеснаха. Изабел стоеше на прага към градината и пистолетът в ръката ѝ бе насочен не към Крофт, а към Мърси.

— Да не сте си помислили, че ще разчитам само на електрониката? Никакъв шанс. Особено когато си имам работа с човек като вас, господин Фалконър. Очаквах ви. Не мърдайте, или ще убия вашата сладка госпожица Пенингтън.

Това предупреждение дойде твърде късно. Крофт вече мърдаше. Стана така светкавично, че Мърси даже нямаше време да помисли. Изведнъж усети, че някой я завърта във въздуха и я бута обратно в хранилището. Крофт се хвърли след нея и затръшна вратата зад себе си.

Тежката стоманена врата се затвори с щракване точно в момента, в който отвън долетя звукът от пистолетен изстрел. Крофт намери ключа към осветлението и се наведе бързо над вътрешния заключващ механизъм.

— Изабел ще трябва да се научи, ако иска да успее в тази професия, че първо трябва да стреля, а после да говори.

— Какво нравиш? — попита Мърси.

— Заклучвам нас отвътре, а Изабел отвън. — Натисна стоманената пръчка и тъй като тя не поддаде, опита по-силно. Металният болт тежко се придвижи до заключено положение.

— Много ми е неприятно да го спомена, но тук сме в капан. — Мърси разтриваше рамото си. Бе го ударила в един от рафтовете, когато Крофт я бе хвърлил обратно в хранилището. Реши, че сега не е времето да се оплакна по този въпрос. — Крофт, не биваше да поемаш риска да ме спасяваш. Сега и двамата сме затворени в това проклето хранилище.

Той се обърна с лице към нея. Погледът му бе замъглен и загадъчен.

— Ти добре ли си?

Тя потръпна, като чу равнодушния му глас. Не можеше да го понася, когато заговореше с този далечен, непроницаем тон.

— Добре съм. Съжалявам, Крофт.

— Какво се случи? — Никакви обвинения, никакъв гняв, само любопитство, като че ли е непознат, който просто пита как е попаднала тук.

После Мърси осъзна, че в момента Крофт е на служба. Беше глупаво и опасно да очаква някакви емоции от негова страна при това развитие на нещата.

— Получих съобщение от Гладстоун и Изабел чрез Дори — бързо обясни Мърси, — че си заловен и ще бъдеш държан затворен, докато не донеса книгата. Като пълна глупачка, аз приех заплахата им за чиста монета и се втурнах насам.

— Как са разбрали, че книгата е още у теб?

Мърси се намръщи.

— Не знам. Не бяха се добрали до теб, така че не бе възможно да са знаели... Сигурно пак аз съм виновна. Когато Изабел ми каза, че са те прибрали, аз просто заключих, че знаят за книгата. Така че аз, хм, предложих да я разменя за теб.

— Искали са да те докарат тук, за да се доберат до мен.

— Да, разбрах го сама, но вече беше късно.

— После са правили сметка да убият и двама ни. Пожарът от последния път е научил Гладстоун да не оставя подозрителни свидетели.

— Това е едно от нещата, които харесвам у теб, Крофт: не спестяваш истината и в най-тежки моменти.

— Няма смисъл човек да го прави.

— Сигурно е така. — Тя го погледна и много ѝ се прииска да се хвърли в обятията му, но усети, че не е подходящият момент. — И сега какво?

— Ще чакаме. Ще бъде много лесно да отворим хранилището, но не можем да рискуваме, докато не сме сигурни, че Изабел се е уморила да седи отпред със своя „Смит енд Уесън“.

— Е, ако просто ще седим тук и ще си приказваме, има едно нещо, което искам да ти покажа. — Мърси сложи ръка на подпората на рафта, която се бе помръднала по-рано. Каза си, че трябва да звучи също така хладнокръвно и професионално по този въпрос като него. — Не знам дали е важно, но е доста необичайно и ако не свърши работа, имам още нещо да ти казвам. Нещо за „Долината“. Никога не би се досетил...

— Господин Фалконър. Вие се възползвате от моето гостоприемство за последен път. — Ясният глас на Еразмъс Гладстоун прокънтя от малката тонколони на тавана.

Мърси и Крофт едновременно погледнаха нагоре към малката решетка. Тя понечи да каже нещо, но Крофт я накара да замълчи, като бързо сложи ръка пред устата ѝ. Когато питащите ѝ очи срещнаха неговите над ръба на дланта му, той безмълвно поклати глава. Тя кимна, че е разбрала, и Крофт свали ръката си.

— Знам, че ме чувате, Фалконър. Сигурно си мислите, че поне временно сте в безопасност от пистолета на Изабел. Но ние никога не сме имали намерение да ви убием с куршум. Даже и местният шериф може да се почувства задължен да направи пълно разследване, ако вие и госпожица Пенингтън бъдете намерени мъртви от огнестрелни рани в моето хранилище. Огънят е много по-чист, не смятате ли? Аз имам известен опит с огъня.

Очите на Мърси се разшириха, когато се обърна към Крофт. Той я стрелна с поглед, а после отговори на Гладстоун.

— Очевидно огънят не бе достатъчно чист миналия път, Грейвз. Намерих ви пак, нали?

— Аха. Значи наистина знаете кой съм. Страхувах се от това. — Тъжно задоволство прозвуча в гласа на Гладстоун. — Докато ви чаках тази вечер, имах доста време да обмисля онзи нещастен случай на острова. И стигнах до заключението, че вероятно сте били замесен и в онзи епизод. Значи вие сте били? Ако е така, трябва да знаете, че преди три години унищожихте предприятие за няколко милиона долара. Още не мога да разбера защо го направихте. Моите хора не ми докладваха за поява на специални войски, за придвижване на моторници от правителствените сили, за хеликоптери или самолети. Би било невъзможно някаква значителна група хора да се приземи на моя остров и да остане незабелязана.

— Опасно е човек да си мисли кое не е възможно — каза Крофт по системата за комуникация. Той направи знак на Мърси и само с устни зададе въпроса: „Какво искаш да ми покажеш?“

— Грешите, Фалконър. Аз мисля така през цялото време. И анализирах какво се е случило онази нощ на Карибите. Голяма група не би могла да проникне в моето имение. Не и без да се издаде дълго преди да прескочи стените. Но един човек, да речем, е възможно да е проникнал вътре. И вие бяхте този човек, нали?

Мърси посочи към подпората на рафта и безмълвно обясни, че тя се движи. Хвана я и се опита да демонстрира. Подпората остана твърдо на мястото си.

— Фалконър? — Гласът на Гладстоун прокъркна заповеднически през решетката на интеркома. — Вие бяхте човекът, който провали живота ми преди три години, нали? Искам да знам със сигурност. Не обичам да оставям неразчистени сметки след себе си.

— Нито пък аз. — Крофт не обърна внимание на гласа на Гладстоун и се съсредоточи да разглежда подпората на рафтовете. — Накъде се помести? — тихо попита той.

— Наляво. Препънах се и се хванах за нея и тя съвсем лекичко поддаде. — Мърси се наведе и се опита да завърти насила металната подпора. — Веднъж Гладстоун ми каза, че това хранилище би било капан за други хора, но не и за него.

Крофт кимна.

— Логично. След като се измъкна едва ли не на косъм на острова, нормално е този път да иска начините за бягство да са добре осигурени. Има причина да е поставил заключване от вътрешната страна на хранилището.

— Фалконър, отговорете ми, дявол ви взел! — Гласът на Гладстоун зазвуча още по-силно.

— Започва да се изнервя — отбеляза Крофт, този път без да си прави труда да снижава гласа си.

— Очевидно е имал сериозни емоционални проблеми — каза Мърси със съвсем спокоен тон, тъй като усети, че Гладстоун ще побеснее от подобно обсъждане на собствената му персона. — Може би това важи за всички наистина зли хора. Те са емоционално осакатени.

— Не — с абсолютна убеденост заяви Крофт. — Гладстоун знае какво прави. Ето защо не може да му се прости, делата му не могат да се забравят. Той трябва да бъде унищожен.

Гласът на Гладстоун прогърмя през решетката.

— И двамата ще бъдете мъртви съвсем скоро, знаете го, нали? Това че се заключихте в хранилището ни най-малко няма да ви помогне.

Крофт погали подпората, сякаш беше дълго стебло на хризантема. Пръстите му нежно преминаха по повърхността отгоре надолу; притискаха я леко, опипваха, побутваха тук и там. Когато стигна до най-долната секция, нещо поддаде.

— Трябва ми известно време, за да разгледам това — тихо рече той. — Ще трябва да поддържаме някак разговора.

Мърси кимна и се наведе да вдигне някои от ценните книги от рафта, тъй че Крофт да има повече място за работа.

— Ще ми отвърщате, когато ви говоря, Фалконър! — прогърмя Гладстоун.

— Какво ви кара да си мислите, че този път ще се отървете без проблеми? — безгрижно попита Крофт.

— Миналия път пожарът беше неочаквано бедствие веднага започна Гладстоун. — Но аз се научих на много неща от него. Научих колко ефективно действа всъщност. Всички си помислиха, че съм умрял в онзи пожар, нали, Фалконър? Даже и вие. Аз почти умрях наистина. Всеки друг в моето положение щеше да умре. Но аз не съм кой да е. Аз винаги вземам предпазителни мерки и си осигурявам маршрут за бягство. В онзи случай той бе стар и опасен и почти се превърна в смъртен капан за мен. Трябваше да премина през стена от пламъци, за да достигна до този подводен тунел, и когато успях, той вече се изпълваше с дим. Но аз оцелях и се поучих от това. Представа нямате колко много пластични операции трябваше да ми направят в една дискретна частна клиника в Швейцария, преди да мога да покажа ръцете и лицето си пред хора. Но си струваше, защото когато приключих, никой не ме познаваше. Тогава разбрах, че няма какво да ме спре от едно ново начало. В края на краищата в банковата ми сметка в швейцарската банка ме чакаше една доста тлъста сума. Такива неща никога не оставям на случайността.

— Колко живота обрекохте на пълно забвение, за да натрупате тази тлъста сума, Гладстоун? — Крофт леко промени положението на пръстите си върху металната подпора и я бутна още по-силно.

— Човек работи с каквото има подръка — отвърна Гладстоун. — Най-хубавото в цялата история е, че винаги има толкова много суров материал за човек, който разбира, че повечето хора на този свят всъщност предпочитат някой друг да им казва какво да правят. Искат някой друг да взема всичките решения. Копнеят да се чувстват подчинени и имат нужда от фигурата на водач. Толкова малко хора наистина обичат да мислят със собствените си глави, Фалконър, не сте ли забелязвали досега?

— Забелязвал съм. — Подпората започна да се плъзга настрана.

— Предложете на такива хора нова религия, култ, някакво чувство, че са по-особени, по-извисени от останалото човечество, и те хукват след вас, молейки ви да им дадете напътствие.

Без да отделя поглед от Крофт, Мърси попита:

— Вашата частна колония трябваше да бъде източник на робски труд за вас, така ли, Гладстоун? Винаги съм си мислила, че художниците са доста независими. Какво ви накара да сметнете, че можете да ги манипулирате?

— Вие сте много по-проницателна, отколкото бих предположил за вас, госпожице Пенингтън. Напълно сте права. Моята колония от художници трябваше да бъде началото на много полезна силова база. Миналия път направих грешката да допусна последователите си прекалено близо до себе си. В крайна сметка това се оказа слабост на стратегията. То именно даде възможност макар на един-единствен мъж да нахлуе в моето убежище — той използва големия брой хора около мене като камуфлаж. Този път нарочно направих всичко възможно моите наивни помагачи, както обичам да ги наричам, да бъдат на разстояние. Те изобщо не подозираха за истинското си предназначение. И представа нямаха колко са ми полезни всъщност. Смятаха, че просто пренасят бои и багажи до най-различни точки из страната и света. А що се отнася до това как съм ги контролирал... Вярно, художниците може и да са независими, но и те си имат своите слабости, също както всички останали хора. Вие ги видяхте и говорихте с някои от тях онази вечер. Те ме смятат за своя светец покровител. Аз финансирам техните творчески усилия и преди всичко ги карам да се чувстват талантиливи,

уникални, малцината избрани, които са в най-първата редица в света на изкуството.

— А вие какво получавате в замяна? — попита Крофт, докато избутваше металната подпора на няколко сантиметра встрани. Иззад библиотечния шкаф се чу леко прищракване. Той хвърли бърз поглед към Мърси, която беше клекнала до него.

— Бях развил една много интересна програма, Фалконър. Програма, която сега ще трябва да бъде временно прекратена заради вашата намеса. Благодарение на предвидливостта ми обаче, този път тя скоро ще започне да действа някъде другаде. Свързана е с изпращането на моите протезета навсякъде по света в търсене на артистично вдъхновение. Естествено на тях ужасно им харесваха пътуванията. Наистина имаха огромно творческо влияние върху тях. И от време на време се отклоняваха за малко от маршрута си, за да се видят с мои познайници, меценати като мен. Подобни отбивания от пътя бяха услуги към мен. Често си разменяхме картини с тези хора, които също се интересуват от изкуство.

— Какво всъщност пренасяха за вас тези странстващи художници, Гладстоун? — Крофт свали ръка от металната подпора и твърдо поклати глава към Мърси, която нетърпеливо бе започнала да я бута. Снижи гласа си до шепот и каза: — Не още. Ако отворим този аварийен люк сега, Гладстоун може да получи сигнал, че е нарушена сигурността. Изчакай.

Мърси едва сподави стенанието си, но се подчини.

— Какво си мислите, че са правила моите приятели, художниците? — Гладстоун звучеше така, сякаш съвсем искрено се забавляваше. — Опитайте да познаете, Фалконър.

— Вашите връзки из Карибските острови бяха все около наркотиците. Там сте най-голям специалист. Може да сте си променили лицето, името и типа книги, които събирате, но няма причина човек да мисли, че сте променили и деловите си навици. Вие бяхте главна фигура в търговията с кокаин на Карибите. Това ли е все още професионалната ви сфера?

— Явно ме познавате много добре, Фалконър. Къде научихте толкова много за мен?

— Много време прекарах да ви изучавам преди три години.

— Поласкан съм. Значи наистина сте били вие на острова онази нощ.

— Аз бях. — Крофт се облегна на стената на хранилището и скръсти ръце пред гърдите си, готов да прояви търпение. — Значи наркотици и този път, Грейвз?

— Да, Фалконър. Наркотици. Нищо толкова долнопробно или комерсиално като хероин или кокаин обаче. Тези сфери вече бяха монополизирани от други, а и щеше да ми бъде трудно да навляза обратно в тях, без да разкрия предишната си самоличност. Не, този път си разработих моя ниша в един много по-прогресивен пазар на наркотиците.

— Новите наркотици. Широко отворена територия за нови предприемачи. Онова, което изпробвахте върху мен миналата вечер, да не беше някой от новите ви продукти?

— Интересно нещо, нали? Трябва да се дообработи, но почти е готово. Трябва да стане много популярно между тези, които искат да се напият, без да им се налага да страдат от махмурлук на другия ден. Когато го използвахме върху вас, искахме да се напиете толкова, че да загубите съзнание, след като паднете в басейна.

— Така че смъртта да прилича на нещастен случай.

— Точно така. Най-прекрасното нещо в тези така наречени „маркови“ наркотици, както ги назоваха медиите, е, че са създадени изцяло в лабораторни условия. На човек не му трябва земя, за да отглежда суровината, или пък огромни армии от селяни за събиране на реколтата. Те са създадени от лаборанти, които работят с най-последната дума на техниката. Освен това са безкрайно разнообразни. Молекулярната структура на някои от тях просто се променя и — хоп, получава се цял нов продукт. Тази гъвкавост прави почти невъзможно властите да проследят откъде идва наркотикът. В момента, в който разпознаят един вид, той изчезва от пазара и друг заема неговото място. Даже не могат да пишат и законите толкова бързо, че да обявяват новите продукти за незаконни.

Мърси се размърда неспокойно; щеше ѝ се Гладстоун да приключи с тържествуващото си самохвалство. Започна пак да крачи насам-натам из хранилището, докато не забеляза Крофт да я гледа с леко неодобрение.

— Чух някои от моите последователи да казват, че били видели призрак по време на пожара онази нощ — отново върна темата изведнъж Гладстоун. — Няколко от тях изпаднали в паника. Мнозина хукнали в пламъците в идиотски опит да ме спасят или да умрат с мен. Ама че глупаци! Повечето са били вече толкова здраво надрусани или изпаднали в истерия, че не са знаели въобще какво правят. Но ги чух да крещят нещо за някаква фигура, която ту се явявала, ту изчезвала в мрака. Казаха, че сте им правили знаци да отидат при вас.

— Някои от тях наистина дойдоха при мен — каза Крофт.

— Какво направихте с тях?

— Изпратих ги по домовете им.

— Колко щедро и благородно! Добре ли ви платиха за работата през онази нощ, Фалконър? Просто от любопитство питам. Чудя се какви ли пари трябва да получава човек с вашата необичайна професия. Тъкмо ми хрумна, че ще ми трябва нов шеф по сигурността след тази вечер. Госпожица Аскейниъс не се оказа от голяма полза. Трябваше да се сетя навреме, че не бива да разчитам на една красива жена, но отначало останах впечатлен от най-различните ѝ дарования. Доста умения бе усвоила, опитвайки се да докаже, че не е просто едно хубаво лице. Но боя се, че в крайна сметка тя си е единствено това: хубаво лице. Сега ще трябва да ѝ търся заместници.

— Повярвайте ми, Гладстоун, не бихте могли да си позволите лукса да ме наемете.

— Боях се, че ще реагирате точно така. Е, беше просто една идея. Последни един-два въпроса, господин Фалконър, а после наистина ще трябва да тръгвам. Как ме намерихте този път?

Крофт не отговори.

Мърси си спомни за микрофилма, който бе изпратила адресиран до себе си, и започна да му обяснява шепнешком, но Гладстоун отново заговори.

— Чрез книгата, нали? Не са много хората, които биха могли да ме проследят, използвайки само тази проклета книга като следа. Повечето не биха си направили труда да опитат дори, защото биха решили, че съм мъртъв. След три години кой би си помислил, че някой ще забележи появата на тази книга отново на бял свят? И даже ще се притесни кой е купувачът, пожелал да я получи? Бях сигурен, че вече

няма страшно, ако я купя. Прекалено сигурен бях, а и толкова много ми трябваше.

— Защо — тихо попита Крофт, — какво има в тази книга, че ви накара да рискувате разкриването на новата си самоличност?

— Ключът към огромна власт, господин Фалконър. Без нея щеше да ми се наложи да похарча много повече пари и да пропиляя много повече време, за да достигна до тази власт. А сега ще я получа веднага. Като че ли никога не ми достига властта, която имам. Нямам никакъв проблем да бъда въздържан при яденето, пиенето и сексуалните си нужди. Но когато става дума за власт, като че ли нямам утоляване. Сега, когато имам „Долината“ отново, ще опитам да задоволя тази своя жажда.

— Как се спаси „Долината“ от пламъците онази нощ, Грейвз?

— Повярвайте ми, много време съм разсъждавал по същия въпрос. Определено нямах време да я взема от библиотеката. Прекалено зает бях да спасявам собствената си кожа. Предполагам, че един от последователите ми в крайна сметка не е бил тъй наивно очарован от мен, както съм си мислил. Трябва да е бил някой от приближените ми, някой, който е подозирал важността на точно тази книга.

Но след като вече я е взел, очевидно не е могъл да разбере каква е нейната тайна и в крайна сметка тя е била продадена. После се е оказала в някакъв сандък, пълен с евтини книги. Вероятно е била продадена за една стотна от стойността си. И тогава госпожица Пенингтън я е намерила и обявила за продан в каталога. Интересна шега на съдбата, нали, Фалконър?

— Няма шеги на съдбата, има само затворени кръгове.

— Вие сте интересен човек, Фалконър. Как ми се ще да бяхме прекарвали повече време в обсъждане на уникалната ви лична философия. Но не разполагам с това ценно време. Като че ли разговорът ни доста се проточи. Трябва да тръгвам. Дано вие двамата си прекарате добре в хранилището. Така краят ще настъпи малко по-бавно. Климатичната инсталация ще филтрира малко от дима известно време, преди да спре да функционира. Но ако загубите търпение и искате да приключите с всичко много по-бързо, моля, заповядайте и по всяко време отворете вратата на хранилището, за да излезете.

— И веднага вие или Изабел ще ни пуснете по малко олово в мозъка? — попита Крофт.

Гладстоун се засмя с онзи плътен, омайващ смях, който винаги заплменяваше околните.

— Казах ви, Фалконър, никакви куршуми. Не, аз ще използвам метода, който така умело демонстрирахте преди три години. Да видим дали ще ви хареса да попаднете в центъра на огнена буря. Вълнението е рядко срещано, повярвайте ми. Човек като вас, който очевидно е направил професионална кариера от това винаги да ходи по ръба на опасностите, може да сметне за твърде интересен подобен край на своята кариера.

— Ще запалите къщата просто за да се отървете от нас? — попита Крофт. — Малко крайно ми изглежда.

— Не съвсем. Не и като си помислите какви биха били последствията. Миналия път вие работехте за някой друг, Фалконър. Иначе нямате никаква причина да тръгнете да ме търсите. Вие всъщност сте един наемник. Нямам друг избор освен да сметна, че и този път работите за някого. За правителството най-вероятно. Това без съмнение е поредната възложена ви операция. Като се отърва от вас, няма да се отърва от този, който ви е изпратил, който и да е той. Трябва да бъде подготвен за възможно най-лошото. Така и съм направил. Трябва да унищожа всичко този път, за да мога да уверя шефа ви, че следите още веднъж водят до задънена улица. Докато чакахме пристигането ви тази вечер, двамата с Изабел опаковахме някои от най-ценните ми вещи. А аз още разполагам с банковата си сметка в Швейцария, разбира се. Лабораториите ми по цял свят все още работят и когато се свържа с тях под нова самоличност, те ще са станали истински концерн. Този път бях подготвен за катастрофата, Фалконър. Научих се на това от вас.

Последва тишина. Крофт напрегнато се вторачи в тон-колоната, сякаш щеше да успее да разбере дали Гладстоун още е там. Чу се шум от движение и някакво драскане иззад решетката. Последва глухо тупване. След това пак настана тишина.

— Мисля, че тръгна — каза Крофт и се отдели от стената.

— Какво искаше да каже с това за огнената буря? — Мърси спря да крачи из помещението и отиде до движещия се рафт.

— Сигурно има някаква система, която може да разруши цялата къща до основи. Този път ще се постарая да не остави абсолютно никакви улики след себе си.

— Какво беше това ужасно тупване, което чухме преди малко? — притеснено попита Мърси.

Заглушена експлозия пред вратата на хранилището прекъсна всякакви по-нататъшни въпроси. Мърси се завъртя рязко, втренчила поглед в здраво затворената врата. Секунди по-късно се чу втора, по-слаба експлозия. Последва тишина.

— Крофт, нека проверим дали тези полици наистина водят към някакъв изход. Веднага. Моля те!

Той кимна и отново сложи ръка върху рафта.

Мърси пак хвърли поглед към вратата на хранилището.

— Крофт?

— Да? — Сега той работеше бързо.

— Току-що разбрах какво може да е било това тупване.

— Боях се, че ще стане така — измърмори Крофт.

— Беше Изабел, нали?

— Кажете ми, че Грейвз просто е проявил лоши маниери — посъветва я Крофт.

— Трябва да видим дали тя е отвън — настоя Мърси.

— Да не си полудяла? Отвън се чуват такива неща, все едно е започнала Третата световна.

— Но, Крофт...

— О, по дяволите. А пък аз си мислех, че бързаме. — Но Крофт се бе изправил и вече отключваше хранилището. — Един бегъл поглед и това е всичко.

Вълна от непоносима горещина и дълги ивици дим ги чакаха от другата страна на вратата. Тропическата градина представляваше стена от пламъци. Мърси погледна навън през тесния отвор на вратата.

— Мили боже! — ужасено прошепна тя.

— Гладстоун е сериозен човек. — Крофт започна да затваря тежката врата.

— Почакай — извика Мърси. — Ето я там на пода. Това е Изабел. Виждам я.

Крофт проследи погледа на Мърси.

— Според него не се е оказала особено полезна. Склонен съм да се съглася.

— Чакай, може още да е жива. Трябва да проверим. Само една секунда ще отнеме. Тя лежи точно пред вратата. — Мърси се опитваше да се провре край него.

— Мърси, нямаме време да правим услуга на Изабел. Вероятно е мъртва.

— Няма как да я е застрелял. Каза никакви куршуми, помниш ли? Вероятно просто я е ударил с нещо по главата. Онова тупване, което чухме, е било от тялото ѝ. Отвори вратата. — Мърси здраво натисна стоманената плоскост.

Крофт се поколеба за момент, а после изруга и откряна вратата няколко сантиметра. Горещината ставаше все по-силна, но Мърси знаеше, че на този етап димът е най-опасен. Тя притисна крайчето на ризата си до носа си и направи крачка навън. Сграбчи крака на Изабел и я задърпа навътре. После Крофт се появи до нея и без всякакво усилие прехвърли припадналата жена в хранилището.

В момента, в който Изабел бе вътре, Крофт затвори вратата с трясък и бързо се наведе над нея. Мърси клекна до него.

— Жива ли е? — попита Мърси.

— Жива е.

— Тогава ще трябва да я вземем със себе си.

Крофт въздъхна и се изправи на крака.

— Знаем. Нека да видим какво има от другата страна на рафтовете.

Той бутна металната подпора настрани. Чу се звук като от смазан механизъм и внезапно половината стена беззвучно хлътна навътре. Пред тях се простираше дълъг тъмен тунел. В хранилището започна да нахлува студен чист въздух.

— Нищо няма да виждаме — тихо каза Мърси. — Даже твоето нощно зрение не може да е толкова добро.

Крофт коленичи до Изабел и бързо претърси джобовете на парашутния ѝ костюм.

— За наш късмет Изабел е един добре подготвен пилот. Има малко фенерче у себе си.

В този момент Изабел изстена и се закашля. Крофт я вдигна и я преметна през рамо.

— Аз ще я нося и ще вървя напред. Бъди неотлъчно зад мен, Мърси!

— Повярвай ми, нямам намерение да се влача на разстояние от теб.

— Радвам се да го чуя.

— Напомни ми да ти кажа за микрофилма, като се измъкнем оттук.

— Какъв микрофилм? — Той насочи фенерчето по дългия скалист тунел.

Все пак има нещо, за което още не е успял сам да се досети, помисли си Мърси.

— Крофт, направо не знаеш какво удоволствие ми доставя от време на време да те изненадвам.

— Какво искаш да кажеш с това „от време на време“? Та ти го правиш най-редовно.

— Но единствено за твое добро — най-искрено му обясни Мърси.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Изкачването през тунела мина без всякакви произшествия.

Правилно се бях досетил, каза си Крофт, когато се озова на хълма точно срещу имението. Гладстоун се бе подсигурил с надежден маршрут за бягство.

Тъмнината извън тунела бе озарена от подскачащите огнени езици, поглъщащи къщата на Гладстоун. Ревът от огнената стихия изпълваше нощта.

— Милостиви боже! — продума Мърси, когато се появи до него и се загледа в адската стихия, която унищожаваше къщата. — Не мога да повярвам, че бяхме затворени там допреди няколко минути. Как се е разраснал пожарът за толкова кратко време?

Крофт нехайно пусна Изабел на земята.

— Трябва да е използвал експлозиви, за да предизвика огъня. И добре се е справил с разполагането им. След няколко часа няма да е останало нищо.

— Кучетата — прошепна Мърси, спомнила си внезапно за животните.

— Пуснах ги още преди няколко часа.

Изабел се размърда и отвори очи. Закашля се, опитвайки се да прочисти дробовете си от дима, който бе вдишала, след като Гладстоун я бе оставил да умре.

— Аз съм тази, която се справи добре с разполагането на експлозивите.

Крофт я стрелна с поглед.

— Гладстоун има много мил подход при проявяването на благодарност.

Тъмните ѝ очи заблестяха от огорчение и страхотен яд.

— Копелето му с копеле. За всичко обвини мен. Той беше този, който настояваше да вземем книгата обратно. Ако не беше толкова нетърпелив да се докопа до нея, вие никога нямаше да ни откриете.

— Не разчитай много на това. — Шумът от първите движения на хеликоптерните перки върна цялото внимание на Крофт обратно към сцената под тях.

— Той се измъква — рече Мърси. — Не може да го направи. Не можем да го оставим да избяга сега. Не и след всичко, което преживяхме заради него.

— За никъде не е тръгнал — тихо рече Крофт.

Изабел се повдигна на лакът и се взря надолу към имението.

— Ето защо преди няколко месеца толкова настояваше да му дам уроци по летене. По причини на безопасност, така каза. Трябваше да се досетя, че е имал предвид единствено собствената си безопасност.

— Типичен магнат в наркотичната индустрия — отбеляза Крофт. — Професионално изкривяване: за него всичко и всички са заменими.

— Той има няколко живота, като котките — гневно прошепна Изабел. — Веднъж ми каза, че винаги оцелявал. И сигурно е прав.

— Не и този път — тихо рече Крофт и погледна към Мърси. — Стой тук с Изабел.

Тя го изгледа притеснено.

— Къде отиваш? — Още в момента, в който зададе въпроса, Крофт видя в очите ѝ, че вече е разбрала отговора. — Не, Крофт, чакай. Той ще бъде въоръжен. Не можеш да го спреш сам. Ще го намериш пак. Няма как да се скрие от теб.

Той докосна изпоцапаната ѝ буза.

— Няма да отиде никъде. Този път ще довърша всичко. Разбираш ли?

Тя затвори очи. Когато пак ги отвори, погледът ѝ бе ясен, както винаги.

— Да.

— Обичам те, Мърси.

— Обичам те. Пази се.

— Ще се пазя. — Той се обърна и бързо тръгна надолу по склона.

Хеликоптерът тъкмо започваше да се издига над земята. Гладстоун не беше видял все още Крофт. Беше се съсредоточил върху летенето.

Крофт стигна до оградата на имението и се метна ловко върху каменния дувар точно в момента, в който хеликоптерът се издигна на метър-два от земята, потрепери и после внезапно се приземи на площадката.

Навярно Гладстоун е погледнал към индикатора за горивото и е разбрал, че няма почти нищо останало в резервоара, доволно си помисли Крофт. Вече трябва да е разбрал, че първият му маршрут за бягство е отрязан.

В този момент Гладстоун погледна през стъклото на кабината и видя Крофт, безгрижно приклеknал върху стената. Отблясъците от пламъците на къщата озариха Фалконър, който се усмихна като тъмен призрак в мълчаливо хищническо очакване.

Шокът и внезапната ярост превърнаха патрицианското лице на Гладстоун в маска на омраза и страх. Крофт леко скочи от стената. После се затича право към ненужния вече хеликоптер.

Гладстоун бясно затърси нещо из кабината, докато перките с вой спряха да се въртят. Намери го и изскочи от хеликоптера, стиснал малък пистолет с двете си ръце. Обвитият с хартия пакет с „Долината“ падна на земята до краката му. Той не му обърна внимание, докато насочваше дулото на пистолета към Крофт.

Но вече бе твърде късно. Крофт беше прекалено близо. Той протегна ръка в едно почти безгрижно движение, което бе толкова бързо; че Гладстоун даже нямаше време да го види. Оръжието излетя някъде в тъмнината.

— Проклето гадно копеле! — изпищя Гладстоун. Инстинктивно пристъпи назад, за да не с в обсега на Крофт. — Стой настрана от мен, кучи сине! Стой настрана, по дяволите! Какво си ти? Някакъв призрак? Трябваше вече да си мъртъв!

Подскачащите пламъци от пожара се отразяваха в очите на Крофт, докато той пристъпваше към жертвата си. Нищо не продумваше, просто се приближаваше към Гладстоун с бавни, непоколебими крачки, които за известно време направо парализираха жертвата му. Очевидно бе, че не се е разбързал да довърши започнатото. Този път искаше да бъде сигурен.

Мърси съвсем ясно виждаше всичко от мястото си горе на хълма. В момента, в който Гладстоун скочи от хеликоптера с пистолет в ръка, тя инстинктивно тръгна надолу. Но един хриптящ вик от устата на Изабел върна вниманието ѝ обратно към другата жена.

— Не може да свърши така — изкрещя Изабел. — Аз няма да позволя! — В следващия момент тя профуча надолу по хълма, мина край Мърси и се насочи право към портата на имението.

Мърси хукна след нея. Прелетя през портите няколко стъпки зад Изабел и осъзна, че жената се насочва към хеликоптера. Под отблясъците на бушуващия огън Крофт и Гладстоун още продължаваха да играят смъртоносната гонитба на хищник и жертва. И двамата мъже не забелязваха жените.

Изабел стигна до хеликоптера и затършува под седалката. Дишайки учестено, Мърси пристигна до машината точно навреме, за да види Изабел да излиза от кабината с пистолет в ръка. Явно го бе държала скътан под пилотската седалка.

Кракът на Мърси удари някакъв предмет на земята и тя се препъна. Като се изправи, видя пакета с „Долината“. Познаваше тази форма и размера. Освен това си спомни и тежината на книгата. Осъзнавайки единствено, че ѝ трябва оръжие, за да се изправи срещу пистолета на Изабел, Мърси импулсивно се наведе и грабна тежкия пакет.

— Ще го убия! — крещеше Изабел. — И двамата ще ги убия! — Тя не обърна внимание на Мърси и застана в стабилна поза, за да стреля към един от двамата мъже, които бавно се приближаваха към огнената стихия.

В този момент Мърси не можеше да прецени дали Изабел се прицелва в Гладстоун или в Крофт, но не можеше да рискува. Замахна с книгата, която описа висока дъга и достигна въоръжената ръка на Изабел.

Изабел изкрещя и пистолетът падна върху бетонната площадка. Мърси скочи към него.

— Кучка такава! — Изабел държеше ранената си ръка и светлината на огъня ясно озаряваше нейната ярост и болка. — Ще те убия! Ще убия...

Яростен и ужасяващ, ревът на Гладстоун прекъсна тази заплаха и парализира и двете жени за момент. И Мърси, и Изабел се завъртяха

точно навреме, за да видят Гладстоун притиснат между огъня и Крофт. Крофт нарочно намаляваше постепенно разстоянието между двамата, давайки на своята жертва дяволски избор за участва, която да го сполети.

Как издържат и двамата на горещината от пламъците, почуди се Мърси. Бяха толкова близо до огъня. Тя здраво стискаше пистолета в ръка, докато наблюдаваше ужасния ритуал, стигнал до окончателната си развързка.

Гладстоун пицеше някакви неразбираеми фрази, докато Крофт настъпваше все повече към него. Но точно когато Крофт понечи да направи последната си плавна стъпка, която щеше да вкара Гладстоун в обсега на ръката му, жертвата се поддаде на истеричната паника, която очевидно го бе сграбчила окончателно.

— Не! Не, няма да те оставя да го направиш. Няма да те оставя да ми направиш това. Ти и всички останали сте боклуци. Глупави некадърни боклуци. Вие не заслужавате... Винаги има изход. Трябва да има изход...

Гладстоун се обърна и хукна право в пламъците. От покрива падна нещо тежко, някакъв предмет, обхванат от огъня. Той удари Гладстоун точно в момента, в който пресичаше прага на някога прекрасния си дом.

Мърси видя, че Крофт се готви да се втурне напред.

— Крофт, не! Той е мъртъв. Не можеш да го доближиш. Свърши. — Затича се към него, уплашена, че в желанието си да отмъсти и да бъде сигурен в отмъщението, той може да се втурне в пламъците.

Крофт се завъртя рязко при вика на Мърси, като че ли бе дръпнат назад от невидима верига. Остана загледан в нея, докато тя тичаше към него с все сила. Силуетът му се очертаваше от смъртоносните отблясъци и горещата вълна го обливаше мощно. В погледа му пробляснаха копнеж и неизказана нужда.

— Мърси!

— Свърши, Крофт! Свърши. — Хвърли се в обятията му, а той я притисна в свирепа прегръдка.

— Знаем — дрезгаво й прошепна. — Знаем! — Бързо я отведе настрана от нарастващата горещина.

Заедно стигнаха тичешком до хеликоптера. Мърси се огледа наоколо, удивена.

— Изабел я няма! — извика тя.

— Не е голяма загуба. Давай да се махаме от това имение.

Поведете я през портата и тръгнаха обратно нагоре по хълма. Крофт се загледа за миг в тъмнината, задоволявайки нуждата си да бъде съвсем сигурен този път.

След малко Мърси тихо го попита:

— Какво му стана на хеликоптера?

— Източих резервоарите снощи, преди да вляза в къщата. Джипът също не работи. Не исках да има начини за бягство този път.

Мърси докосна ръката му.

— Свърши ли се вече?

Той знаеше какво го пита.

— Свърши се. Този път ще намерят тялото му в пламъците. Този път ще бъде сигурен. Видях го как пада. Той е мъртъв. — За момент замлъкна, а после тихо каза: — Като че е време.

— Време за какво?

— Да извикаме властите. Нали това искаше да направим през цялото време?

— Най-сетне! С шерифа ли ще започнем?

— Мислех си дали да не е с най-близката пожарна. Край имението има толкова голямо изсечено пространство, че с малко повече късмет този пожар сигурно няма да се разпростре много далеч. Но няма смисъл да рискуваме.

Мърси го погледна с невярващи очи.

— Нямало смисъл да рискуваме? Като че ли е малко късно да мислиш за това, а? Но, от друга страна, това е едно от нещата, които винаги съм уважавала у теб, Крофт: чудесната ти преценка за избиране на точния момент.

Но тя вече посягаше, за да хване ръката му и здраво сплете пръсти с неговите. Крофт усети живителната сила на любовта ѝ да протича през него и я попи с всичките си сетива. Тя му вдъхваше нова сила, успокояваше го. Имам нужда от нея по начин, по който никога не съм имал нужда от друго човешко същество, осъзна самият Крофт. И нямаше нищо страшно в това да има нужда от нея, защото тя винаги щеше да бъде до него...

— Добре ли си, Крофт?

— Да — отвърна той. — Сега съм добре. — Мърси бе в безопасност и последните писъци, които бяха останали в главата му отпреди три години, вече изчезнаха оттам завинаги. Старият кръг бе затворен, а пред него лежеше друг, съвсем нов.

— Ами Изабел? — неохотно попита Мърси. — Тя избяга.

— Мисля, че е достатъчно умна, за да се справи. — Видя пакета с „Долината“ в ръката ѝ. — Не ми казвай, че си успяла да спасиш проклетата книга.

Мърси погледна надолу.

— Хубава работа ми свърши преди малко. Изабел извади пистолет от хеликоптера. Щеше да стреля по теб или по Гладстоун, или и по двамата. Не можах да разбера какво е наумила. Използвах „Долината“, за да го избия от ръката ѝ. Подейства като магия.

— Кой глупак беше казал — замислено рече Крофт, при което очите му бяха озарени от облекчено веселие, — че този тип литература няма социална стойност?

Дяволитата усмивка на Мърси стопли хладната нощ.

Първият доберман се появи от гората пред тях, докато вървяха към мястото, където тойотата бе паркирана. Второто куче бе седнало до колата и явно я пазеше. И двете животни дойдоха при Крофт и мълчаливо го поздравиха. Мърси наблюдаваше този момент на безмълвно разбирателство между животно и човек и изстена престорено.

— Защо имам чувството, че в бъдеще ще трябва да купувам доста кучешка храна?

Мърси бе направо изцедена, когато стигнаха до Денвър. Крофт беше спрял само да се обади анонимно на властите, за да им съобщи за пожара, и да напълни резервоара на тойотата. Когато най-после паркираха пред един мотел, единственото нещо, което ѝ се искаше да направи, бе да вземе дълъг горещ душ преди вечеря.

— Мислиш ли, че администраторът ще има нещо против да качим двата добермана в стаята? — допита се до Крофт и хвърли изпълнен със съмнение поглед към кучетата на задната седалка.

— Ще говоря с администратора — спокойно отвърна Крофт. — Сигурен съм, че ще влезе в положението ни.

Мърси не бе особено изненадана, когато това се оказа вярно. Крофт имаше дарбата винаги да постига своето.

— Чудя се какво ли ще стане с Изабел — каза Мърси по време на вечерята по-късно. — Тръпки ме полазваха от тази жена. Все пак тя е едно нищожество.

Устните на Крофт се извиха в доволна усмивка.

— Имаш таланта да наричаш нещата с много простички имена, нали? Мисля, че дълбоко в себе си двамата с теб имаме почти еднакви разбирания за живота. Права си. Изабел беше нищожество, а Гладстоун имаше дарба да привлича нищожествата. Както той сам каза, по света има много хора, които търсят как да предадат контрола върху собствения си живот на някой друг и в замяна да получат усещането, че са единствени и много важни.

— Какво мислиш, че ще стане с нея?

— Не знам, а и не ме интересува. — Крофт сви рамене. — Поне що се отнася до мен, тя беше само една досадна пречка. Трябваше ми Гладстоун, не тя. Изабел го знае, ето защо ще изчезне от нашия живот. Предполагам, че ще намери друг работодател и ще стане нечий друг проблем. Рано или късно ще свърши или в затвора, или мъртва. Това е неизбежно. Не е достатъчно хитра, за да успее в работата си за хора като Гладстоун. Тя не знае основното правило за оцеляване в този занаят.

— Което е?

— Да напуснеш полесражението навреме.

— О! — Мърси потръпна от безгрижния начин, по който той очерта евентуалното бъдеще на Изабел. — Ти беше прав за Гладстоун или Грейвз, както и да е името му. Беше зъл, опасен човек.

Той я погледна.

— Не биваше да позволявам дори да се доближиш до него.

— Не започвай пак с това — посъветва го Мърси. — Не ти дадох много възможности за избор в това отношение.

— Ако бях сигурен от самото начало, че Гладстоун наистина е Грейвз, можех да предприема нещо и да не ти позволя да влезеш в контакт с него.

Мърси го изгледа гневно, предупредително.

— Не ми харесва нито посоката, която взема този разговор, нито това, което виждам в очите ти.

Той премигна объркано.

— Какво виждаш в очите ми?

— Онова изражение в смисъл: „Осъзнавам, че е възможно да не съм успял да изпълня цялата си благородна отговорност в този конкретен случай.“ Чувството за отговорност е хубаво нещо, Крофт, но ти си склонен да прекаляваш с него. Това, което стана в онези планини, не бе по твоя вина. Ти спаси живота и на двама ни, а и на Изабел отгоре на всичко.

— А ти спаси живота ни, като откри онзи тунел в хранилището.

Мърси изведнъж се почувства доволна от себе си.

— Това беше много умно от моя страна, нали?

— Естествено ти нямаше да се озовеш в онова хранилище, ако беше изпълнила заповедите ми — подкачи я Крофт, докато Мърси все още се усмихваше гордо.

Чувството ѝ на задоволство се изпари при обзелия я гняв.

— Ама че нахалство от твоя страна. Да ми четеш поучения след всичко, което преживях през последните няколко дни!

— А какво си мислиш, че преживях аз, като те видях да излизаш от хеликоптера? Почти развали всичко.

Мърси прехапа устни и усети някаква внезапна огромна тежест, която подозрително ѝ приличаше на чувство за вина. Тя въздъхна.

— Съжалявам, Крофт. Когато ми казаха, че си техен пленник, не си и помислих даже, че имам някакъв друг избор, освен да направя това, което поискат.

— Знам. Ако бях на твое място, и аз щях да направя същото. — Тези думи на Крофт я изненадаха.

— Не, нямаше да направиш същото — мрачно възрази Мърси. — Ти щеше да измислиш някакъв блестящ начин да проникнеш в къщата и да ме спасиш. Което всъщност и направи.

— Според мен спокойно бихме могли да кажем, че сме си спасили взаимно живота. Дай да приключим с тази тема, Мърси. Виждам, че ако те посъмря, както заслужаваш, ще трябва да те гледам как се косиш от мъка, а и да слушам цял куп жални, съзливни извинения.

Мърси се поколеба за момент, подозирайки, че той просто я дразни.

— Готова съм на една сделка с теб — най-сетне каза тя: — Повече никакви жални извинения от моя страна, ако не ми се налага да слушам героичните ти приказки за това как поемаш цялата вина, че си ми позволил изобщо да попадна в опасност. Не мога да издържам повече да те слушам колко много ми дължиш и че винаги си плащаш дълговете. Става ли?

Той я изгледа в мълчание.

— Явно не искаш да се обвързваш с мен с дълг на честта — бавно рече той.

— Нужно ли е да те държа обвързан точно по този начин? — нежно попита тя.

— Не. Истината е, че нищо не можеш да направиш, за да се отървеш от мен.

Мърси го дари е ликуваща усмивка.

— Чудесно! — После сериозно го погледна. — Ще искаш ли да се върнеш към същата работа, с която си се занимавал преди три години?

— Не. Това беше приключило още преди да те срещна. Време беше да го загърбя. Затова и отворих школите по самозащита. Знаех, че трябва да направя нещо друго в живота си. Достатъчно време прекарах, изучавайки тази част от себе си, която откликва на насилието. Искях да опозная и онази част, която намира удоволствие в логиката и философията и в един друг вид сила.

— Изглежда, много добре познаваш себе си.

Той се усмихна.

— Благодарение на теб напоследък научавам доста за себе си.

— Това се отнася и за мен. И аз научих някои неща от теб. — Тя вдигна поглед. — А, ето го и виното, което поръчах. Точно от това имаме нужда.

Крофт наблюдаваше как сервитьорът налива вино в двете чаши. Когато мъжът си тръгна, той взе едната чаша и бавно я завъртя на светлината, изучавайки ясната червена течност. Очите му бяха замислени, прекалено замислени.

Интуицията на Мърси й подсказа какво се върти в главата му в момента.

— Не бива да се притесняваш за това — каза тя.

Погледът му се вдигна, за да срещне нейния.

— Да се притеснявам за какво?

— Че някога ще се напиеш. Ти не си като баща си, Крофт. Не прекали с пиенето онази вечер за тържеството у Гладстоун; упоиха те с наркотици. Съмнявам се дали някога наистина ще се напиеш сериозно, но даже и да го направиш, едно е ясно.

— И какво е то?

Мърси се усмихна и вдигна чашата си.

— Вече знаем, че нямаш лошо пиянство като баща си. Ставаш похотлив и нахален, но не и отвратителен. Даже и когато се бе напил здравата, държеше опасната част от себе си под пълен контрол.

— Понякога внасяш голямо успокоение, Мърси. — Очите му не бяха никак безизразни, когато я погледна над ръба на чашата си. В тях искряха топлина, обич и смях.

— За нас двамата — каза Мърси и вдигна чашата за тост.

— За нас двамата.

— О, между другото — самодоволно започна Мърси, — имам да ти разкажа за един микрофилм, който намерих под подвързията на „Долината“. Направо ще останеш поразен от моята проникателност.

Крофт изстена.

— Точно от това се страхувах.

Беше призори, когато Мърси за първи път се размърда на следващата сутрин. Без да отваря очи, тя заопипва с крак под завивките, за да усети присъствието на Крофт. Леглото до нея бе празно. Може би Крофт бе слязъл долу, за да разходи кучетата. Но когато един любопитен влажен нос се завря в дланта ѝ, тя разбра, че кучетата все още са в стаята.

Мърси най-сетне отвори очи и се изправи бавно, като внимаваше да не вдига ненужен шум. Крофт бе там, където предполагаше, че ще го открие по това време на деня. Седеше по турски до прозореца, зареял поглед към планините в далечината. Беше само по дънки.

Тя се полюбува на силните очертания на стройното му тяло, огряно от утринното слънце. Изобщо не прилича на призрак, развеселено си помисли тя.

Тихичко се измъкна от леглото и посегна да облече халата си. Доберманът, който се беше качил до нея, се върна обратно и легна до

приятеля си в ъгъла. Мърси влезе в банята, без да безпокои Крофт. Когато се върна след няколко минути, вече знаеше, че той привършва е медитацията. Не бе помръднал, но тя усети, че сетивата му се връщат към околната обстановка. Бавно бе започнала да свиква с едва доловимата връзка помежду им.

— Добро утро — тихо каза и мина пред него. Изражението му се промени, когато вдигна очи към нея.

Далечният поглед изчезна, заменен от топлина, която стря цялото ѝ същество.

— Добро утро — рече той.

Мърси се усмихна и седна срещу него, подгъвайки крака в имитация на неговата стойка.

— Мисля, че е време да си поговорим.

Той леко се усмихна.

— За какво?

— Има няколко въпроса, свързани с нашите отношения, които все още не са уредени.

— Всичко е уредено, Мърси.

Знаеше, че той ѝ говори съвсем сериозно. Погледна го със смаяни очи.

— Така ли?

— Ще има някакъв период на свикване, но това не е важно. Единственото важно нещо е, че ще бъдем заедно.

— Наистина ли? — Изведнъж като че остана без дъх.

— Обичам те. Животът ми няма да бъде пълноценен без теб, Мърси.

Вълна на облекчение се разля по жилите ѝ.

— О, Крофт, и аз се чувствам така. Знам, че искам да прекарам с теб остатъка от живота си. Не мога да обясня защо, но съм абсолютно сигурна в това. Обичам те.

Крофт се взря в очите на Мърси, докато утринната светлина блестеше през прозореца. Любовта му към нея бе ясна и несдържана в дълбините на очите му с цвят на лешник. Тя усети как пръстите му се сплитат с нейните и разбра, че връзката между тях не може да бъде разкъсана. Дватама принадлежаха един на друг и приемаха този факт.

Истината сияеше между тях. Две сърца, два свята потрепнаха, загубиха очертанията си и най-накрая се вплетоха в един зашеметяващ

кратък момент.

А после този момент на просветление отмина, заключен завинаги в сърцата и умовете им.

— Естествено има една-две подробности, които трябва да бъдат изгладени — замислено рече Крофт.

Мърси все още бе леко замаяна от току-що преживяното.

— Подробности?

— Разбирам, че не можеш да се преместиш в Орегон. Трябва да си близо до книжарницата си. Аз ще трябва да се преместя в Игнейшъс Кав. Това не е проблем. Мога да ръководя бизнеса си откъдето и да е по крайбрежието. Но ще трябва да намерим по-голяма къща, по-близо до водата. Боя се, че ще имаме даже три кучета. Имам още едно у дома. Съседи се грижат за него, докато ме няма. На животните ще им трябва място за тичане, както и на мен.

— Е, вярвам, че ще можем да намерим нещо по-голямо от моя апартамент. — В момента бе в настроение да се съгласява с предложенията му.

— В новата ни къща ще искам да си имам стая, която да използвам единствено за размисъл. Освен това ще трябва да ти дам инструкции как да подбиращ чая. Не може да очакваш от мен да се мъча с тези пакетчета, докато съм жив.

— Има ли още нещо? — закачливо попита Мърси.

— Сигурно ще се наложи да се отървем от телевизора ти — рече Крофт замислено. — Не обичам телевизията. Смятам трептящия екран за досадно нещо, да не говорим за боклуците, които показват. Освен това трябва да се занимая с твоя вкус за вътрешното обзавеждане на дома. Разбирам, че харесваш ярки багри, но след малко намеса от моя страна, смятам, че ще започнеш да цениш по достойнство нежните нюанси на по-изискани цветове.

Мърси го стрелна с опасен поглед.

— Това ли бе краят на списъка с твоите, хм, изисквания?

— Сигурно има и други неща, които ще ми дойдат наум. Ще си ги записвам, като се сетя.

— Чудесно. Кажи ми какво ще получа аз от тази връзка.

Той се усмихна самодоволно.

— Получаваш мъж, който може да ти помогне да контролираш тази твоя импулсивност. Мъж, който винаги ще знае какво е най-добро

за теб и който ще се грижи да получаваш това, от което се нуждаеш, макар то не винаги да е по твой вкус. Освен това получаваш и всеотдаен роб, посветен на това да ти доставя удоволствие. Какво повече би могла да иска една жена?

Това вече бе върхът. Новооткритата способност на Крофт да я дразни вече излизаше от контрол. Мърси се нахвърли върху него и го събори по гръб на килима. Той падна съвсем лесно, а очите му преливаха от дяволит смях. Притисна ръцете му от двете страни на главата и седна на гърдите му.

— Стига толкова глупости за днес, робе мой.

— Пак ли ще ме нападаш?

— Точно това ще направя.

— Чудесно. Тогава предлагам да заемем по-удобна позиция. — Без предупреждение се претърколи и я притисна под себе си.

— Крофт — изломоти тя, разкъсвана от смях и престорен гняв, — пусни ме. Ще ме смачкаш.

— Точно така. Тази поза може да е удобна за мен, но килимът не е много дебел, нали? — Изправи се на крака, вземайки я със себе си.

Стаята се завъртя за момент край Мърси и тя се вкопчи в Крофт, за да запази равновесие. Когато всичко отново си дойде на мястото, тя се намери легнала по гръб върху изпомачканите чаршафи на леглото. Крофт вече си разкопчаваше дънките. Видя, че е напълно възбуден. Той потрепери, когато легна до нея и я привлече в обятията си. После шеговитите искрици изчезнаха от очите му и на тяхно място се появи много по-сериозно изражение.

— Винаги те желая толкова много — удивено промълви той.

— Имам чувството, че губя инициатива в нападението — прошепна Мърси.

— Няма нищо — увери я с дрезгав глас, докато снишаваше устни към гърдата ѝ. Целуна я с нежна наслада и пак вдигна глава. — Аз ще се погрижа за всичко.

— Така си и мислех — замечтано прошепна тя и помилва стегнатия му гръб. — Крофт, толкова много те обичам.

— Знам — отвърна и очите му заприличаха на стопено злато. — Усещам го всеки път, щом те погледна или докосна. И представа си нямаш колко ми е хубаво да знам, че си тук и ме чакаш. Не мога да го сравня с никакво друго изживяване.

— Много точно мога да си представя какво е, защото знам, че и ти си тук и си мой. Неповторимо чувство, нали?

— Невероятно чувство. — С нежно, страстно стенание зарови лице в извивката на шията ѝ. Мърси потрепера, когато той прокара длан надолу между гърдите ѝ и върху малката извивка на корема ѝ. Едната ѝ ръка се спусна надолу по бедрото му.

— Мила моя.

— О, Крофт! — Тя отново потрепера, когато ласките му станаха още по-възбуждащи. Пръстите му я докосваха с невероятна нежност и я караха да тръпне. Милваше я, докато цяла пламна от желание.

Мърси направо подлудяваше от тази чувствена игра. Вкопчи се в Крофт, опитвайки се да го задържи до себе си.

— Сега — трескаво изрече тя и лекичко ухапа ухото му, — желая те сега.

— Не може да ме желаеш повече, отколкото аз те желая.

После бавно я облада и тя посрещна това с радост, правейки невъзможното, за да го обгърне. Двамата бяха пленници на обятията си.

Бурната, невероятна страст ги отведе до разтърсващо силен оргазъм, който сякаш продължи един безкраен миг, преди да ги понесе по буйното море на страстта. Рееха се заедно, вкопчени в обятията си, докато любовта и ранната утрин ги къпеха с лъчите си.

Два месеца след завръщането им от Колорадо, Мърси стоеше на една ниска стълба между две високи редици от рафтове, пълни с използвани книги, и почистваше горните лавици. Работата ѝ в книжарницата никога не свършваше.

Докато работеше, тя планираше наум предстоящата вечер. Крофт щеше да се върне от двудневното си пътуване до една от школите в Калифорния. Искаше да приготви нещо специално за него. Нещо друго, освен скандално късата си прозрачна пижама, която си бе купила неотдавна за медения им месец.

Пресни стриди би било добре. Плюс салатата от маруля с настъргано сирене, може би. И бутилка шардоне.

Плановете за вечерята тъкмо се бяха наредили както трябва, когато Мърси усети, че вече не е сама в магазина. Звънчето на вратата

не бе прозвучало, но ръката ѝ застина върху една от лавиците. Мърси се подсмихна.

Крофт се бе върнал.

Завъртя глава и го видя, застанал на другия край на пътеката. Тъмен, строен и стаено опасен, но не и за нея. Както обикновено, се бе появил без звук, но тя знаеше, че е съвсем истински. Държеше един пакет в ръка.

— Крофт? Очаквах те след няколко часа.

Той се усмихна и разтвори ръце, когато тя слезе от стълбичката и се втурна към него с радостна усмивка на лицето.

— Свърших рано. — Целуна я страстно, преди да пхне пакета в ръцете ѝ. — Ето. Това е за теб.

— Какво има вътре?

— Подарък от Рей Чандлър.

— Чандлър? — Тя сбърчи нос, докато спомените изплуват в съзнанието ѝ. — А, да, приятелят ти. Човекът, чиято дъщеря си спасил от онзи остров. Как така го срещна?

— Казах ти, че работи за правителството. Тъй като не съм добре запознат с различните правителствени власти, с изключение на Рей, реших да му изпратя онзи микрофилм, който си намерила в „Долината“.

— Чудех се какво си направил с него. — Мърси припряно разопакова пакета. — Но защо ми е изпратил подарък? Той даже не ме познава.

— Не, но е благодарен за подаръка, който му направи.

— Филма? — Мърси вдигна очи. — Какво имаше на него?

— Списък с имена. Някои от тях са крупни търговци на наркотици, с които Гладстоун е въртял сделки, когато се е подвизавал с името Грейвз. Останалите са имена на някои интересни потребители.

— Потребители?

— Изключително високопоставени хора в тази страна, които очевидно са пристрастени към наркотиците. Беше повече от един обикновен списък с имена. Освен това съдържа и най-различни престъпни улики срещу негови бизнес партньори и важни купувачи. Очевидно Гладстоун е придобил цялата тази информация още като Еган Грейвз и е запазил филма едновременно като застрахователна полица и като начин за изнудване. Много от хората, чиито имена са на

този филм, са изключително влиятелни и на практика недосегаеми. Но информацията, събрана от Гладстоун, може да направи възможно различните правителствени власти да открият и неутрализират поне някои от тях.

— Гладстоун се е опитвал да построи отново царството си.

Крофт кимна.

— Ако си бе върнал този списък, това щеше веднага да му възвърне положението, което някога е имал.

Мърси приключи с разопаковането на пакета. Когато почти идеално запазеното томче от първото издание на „Книга за управлението на дома“ от госпожа Бийтън се появи оттам, тя се засмя с глас.

— Съвсем подходящ сватбен подарък за булката.

Крофт се намръщи.

— Не е точно в моята сфера на интереси, но ми казаха, че била рядка. Нещо, което би привлякло внимание в един каталог.

— О, определено е така — веднага отвърна Мърси, докато разглеждаше заглавната страница. — Първо издание от 1861-а и още е в оригиналната си платнена подвързия. Освен това е в чудесно състояние. Прекрасен екземпляр. С нетърпение очаквам да благодаря на твоя приятел господин Чандлър.

Крофт се отпусна и щастливо се усмихна.

— Той попита как би могъл да ти благодари и аз го посъветвах да ти намери книга, с която да започнеш отново краткотрайната си кариера като търговец с антикварни издания.

Мърси се засмя.

— Господин Чандлър трябва да има интересни източници.

— Така си е. — Крофт погледна към часовника си. — Готова ли си да се прибираме?

— Да. Ще трябва да се отбием в магазина на път за вкъщи. Искам да купя малко пресни скариди, а и ни трябва още кучешка храна.

Той кимна.

— Звучи чудесно. Но като си помисля, покрай теб всичко звучи чудесно. Да тръгваме.

— Ето, можеш да заключиш. — Мърси внимателно стисна новото си съкровище и му подаде ключовете за книжарницата. После

взе чантата си иззад тезгяха, отвори вратата и излезе на тротоара да го изчака. Звънчето весело пропя, когато вратата се затвори зад нея.

Крофт я погледна през стъклото, когато за последен път провери ключалките на задната врата. Още не можеше да приеме напълно факта, че е негова съпруга. Вълна от неземно щастие премина през него; нищо друго не бе го радвало толкова в живота му.

След като провери задната врата, той отвори главния вход и излезе при Мърси.

Звънчето отново не издаде никакъв звук.

Крофт се извърна, намръщен. Трудно скъсваше със старите навици.

— Секунда само, Мърси.

Той отключи, върна се в книжарницата и се усмихна на Мърси през стъклото. После пак отвори вратата и излезе. Този път се постара звънчето силно да проехти.

— Няма какво да ми доказваш — каза му Мърси и се усмихна влюбено. — Никога не съм вярвала, че си призрак. Само си малко неуловим понякога.

Крофт широко ѝ се усмихна и я прегърна през рамо, притегляйки я до себе си. После усмивката му премина в дълбок, омагьосващ смях, който изпълни улицата и сърцето на Мърси.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.